

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Lynne Graham

THE BABY

the Desert

KING MUST CLAIM

MILLS & BOON

MODERN



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



LYNNE GRAHAM Kuzey İrlanda'da doğdu ve gençlik yıllarından beri romantik romanları okumayı çok seviyor. Anlayışlı bir eşle çok mutlu bir evliliği var ve eş, Lynne yazmaya başladığından beri yemek yapmayı öğrendi! Beş çocuğu onu sürekli meşgul ediyor. Her şeyi deviren çok büyük bir köpeği, çok havlayan çok küçük bir terrier köpeği ve iki kedisi var. zamanı olduğunda Lynne, bahçeciliğe meraklıdır.

Lynne Graham'ın kitapları

*İspanyolun Ona Verdiği Yüzük
Milyarlar Değerinde İtalyan Gelini*

Kraliyet Kardeşlerinin Mirasçıları

*Cinderella'nın Çöl Bebeği Bomba Onun
En İyi Sakladığı Kraliyet Sırrı*

Stefanos'un Mirası

*Yunanlı'nın Karısı Olarak Terfi
Hizmetçisinin taşıdığı miras Kralın
Noel mirasçısı*

Daha fazlasını millsandboon.co.uk
adresinde keşfedin.

Çöl Kralının Sahip ıkması Gereken Bebek

Lynne Graham

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN: 978-0-008-92861-2

ÇÖL KRALININ SAHİP OLMASI GEREKEN BEBEK

© 2023 Lynne Graham Büyük

Britanya'da yayınlandı 2023

Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers*'ın bir imtiyazı 1 London Bridge Street, Londra, SE1 9GF

Her türlü şekilde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek yerler, işyerleri, mekanlar, olaylar veya olaylarla hiçbir ilgisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı kişisel bilgisayarınıza, tabletinize, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarınıza (her biri "Lisanslı Cihaz") indirip yüklemek ve bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızın ekranında erişmek, görüntülemek ve kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarına (her biri "Lisanslı Cihaz") indirme ve yükleme ve bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızda ekrandan erişme, görüntüleme ve okuma hakkını ve lisansını elde edersiniz. Bu eylemlerin herhangi birinin, geçerli yasaların zorunlu hükümleri uyarınca izin verilen ölçüde ve ancak bu ölçüde izin verilmesi dışında, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sistemlere aktarılamaz.

®™ , ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.millsandboon.co.uk

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
Arka plan ve yazı tipi renklerinin
değiştirilmesi Yazı tipinin değiştirilmesi
Hizalama değişikliği
Metni sese dönüştürme

"O koyda birkaç dakikalık bir dinlenme sırasında özgürlük ve huzur buldum..."

"—ve sonra ben ortaya çıktım ve her şey mahvoldu," diye Claire inatla araya girdi.

"Aramızda olanlar hakkında tek bir pişmanlığım bile yok," dedi Raif ona inançla. "Bir kadınla yaşadığım en gerçek bağıdı. Neden hiç tanışmamış olmayı isteyeyim ki?"

"Sana söylemem gereken şeyi söylediğimde çok pişman olacaksın," diye Claire onu sert bir şekilde uyardı.

Raif, tepsiden çayını kaldırırken kaşlarını çatı. "Öyleyse, konuş..."

"Test yaptırdım ve hamileyim," diye Claire sessizce haber verdi.

Çayı, çini tabakların tiz bir sesiyle masaya bıraktı. "Bundan emin misin?"

"Test pozitif çıktı."

İçindekiler

Kapak

Yazar Hakkında Kitap

Listesi

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Okuyuculara Not

Giriş *BÖLÜM BİR*

BÖLÜM İKİ BÖLÜM

ÜÇ BÖLÜM DÖRT

BÖLÜM BEŞ

BÖLÜM ALTI

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON EPILOG

Alıntı

Yayıncı Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Kanos adasının marinasına demirlemiş olan mega yat *Mahnoor*, yerel feribot da dahil olmak üzere, limanda demirlemiş diğer tüm teknelerin üzerinde yükseliyordu. Ancak, büyüklüğü ve göze çarpan güverte katlarına rağmen, bu kusursuz teknenin şık hatları hız ve zarafet için tasarlanmıştı.

Üst güvertedeki ofisinin sığınağından, iş dünyasında milyarder tatil köyü ve emlak geliştiricisi Raif Sultan olarak daha iyi tanınan sahibi Prens Raif Sultan bin Al-Rashid, kraliyet babası Quristan Kralı Jafri'den önceden ayarlanmış bir telefon alıyordu. Doğduğundan beri onu neredeyse hiç umursamayan babası ondan ne isteyebilirdi ki? Garip bir şekilde başlayan diyalogun sadece birkaç saniyesinde Raif bunu öğrendi ve hoş bir şey değildi.

"Quristan topraklarında bir kasaba ve tatil köyü inşa etmek için bir sözleşme imzaladın," diye tısladı babası. "Onu yırtıp at ve bu fikri unut!"

Raif öfkelenildi. "Hükümetin desteği var."

"Benimkini almayacak!" diye bağırdı yaşlı adam. "Ülkeme turist istemiyorum."

"Buna üzüldüm," diye karşılık verdi Raif sert bir şekilde. "Yeni liman ve lüks tatil köyü, yoksul bir bölgeye çok sayıda istihdam sağlayacaktır. Geliştirme sürecinde tüm koruma tavsiyeleri dikkate alınacak ve tatil köyü doğal yaşam alanına mümkün olan en az etkiyi yapacaktır."

"Sana ne hissettiğimi söyledim. Bu, fikrini değiştirmek için yeterli olmalı," diye yaşlı adam öfkeyle sözünü kesti.

"Hükümet tarafından imzalanmış ve onaylanmış bir sözleşmeden çekilemem," diye yanıtladı Raif alaycı bir şekilde.

"Bana itaatsizlik edersen, sana bir daha oğlum demeyeceğim," diye sertçe araya girdi Kral Jafri. "Bana itaat etmek, oğlum olarak senin birincil görevin ve itaatsizliğini hoş görmeyeceğim!"

Telefon Quristan'da yere düştü. Raif yavaşça ve dikkatlice nefes aldı, sonra İngilizce olarak uzun ve alçak sesle küfretti. Görevi mi? *Görevi mi?* Ne yapacağını ve nasıl yapacağını söylenecek bir çocuk muydun? Hem de neredeyse hiç tanımadığın bir adam tarafından? Sana hiç baba gibi davranmamış bir adam tarafından? Hayatında sana hiç kişisel olarak telefon etmemiş bir adam tarafından?

Hayatında ona hiç kişisel bir telefon açmamış bir adam mı? Ya da ona tek bir bire bir görüşme bile ayarlamamış bir adam mı?

İki büyük ağabeyi Hashir ve Waleed'in aksine, Raif İngiltere'de büyümüştü. Ağabeyleri, Quristan monarşisinin varisi ve yedeğiydiler ve Raif ve annesinden ayrı olarak orada büyümüşlerdi. Kralın üçüncü oğlu, babası Raif henüz bebekken ona ve eski karısına veda ettikten sonra önemsiz bir figür haline gelmişti.

Raif'in babası, Raif henüz bebekken eski karısına ve ona veda ettiğinde, önemsiz bir figür haline gelmişti. Muhtemelen boşanma ve boşanmanın eski kraliçenin ruh sağlığına verdiği zarar nedeniyle duyduğu suçluluk duygusu, babasının hem eski karısına hem de üçüncü oğluna sırtını dönmesine neden olmuştu, çünkü yaşlı adam Raif'in gelişimiyle pek ilgilenmiyordu. Raif'in doğduğu ülkede ara sıra düzenlenen törenlere katılmak için aldığı kraliyet davetiyeleri dışında, Raif babasının ihtiyaçları için gereksiz birisi gibi görünüyordu.

Raif, otoriter kraliyet ailesinin taleplerinin şokundan kurtulurken, saf öfke içindeydi ve ince elleri yumruk haline geldi.

O öfkenin içindeki reddedilme acısını fark etti ve bu onu daha da öfkeliendirdi. Yirmi yedi yaşındaydı, artık babasının ilgisini ve babasının ilgisini umutsuzca arayan bir çocuk değildi. Bu tür zayıf duyguları çoktan aşmış olmalıydı. Babasının ilgisi olmadan hayatta kalmış ve kendi başarılarının değerini bilmeyi öğrenmişti.

Yirmi bir yaşında, Kuristan ordusunda zorunlu bir yıllık askerlik hizmetini tamamladıktan sonra, askerliği bırakıp iş dünyasına dönmeye karar verdiğinde, kendi ayakları üzerinde durması gerektiğini fark etmişti. Babası bu kararı da onaylamamıştı. Üçüncü oğlunun kariyer askeri olmasını tercih ederdi. Raif, ağabeylerinin hiçbirinin o tek yıllık hizmeti tamamlayamadığını kendine hatırlatmıştı. Hashir, hafif bir ayak bileği yaralanması nedeniyle ayrılmış, Waleed ise mide rahatsızlığını bahane ederek ordudan tamamen kaçınmıştı.

Kararsız bir ruh hali içinde, ofisini terk ederek merdivenlerden aşağı indi ve yatı terk etti. Temiz hava ve hareketli bir ortama ihtiyacı vardı. Bekleyen sürat teknesine bindi, ancak güvenlik görevlileri peşinden koşarak geldiğinde kaşlarını çatı. Yalnız kalmak istiyordu. İsterseniz gökyüzüne bağırma özgürlüğü istiyordu. Adını bile zar zor hatırladığı uykulu bir Yunan adasında koruma ekibine ne ihtiyacı vardı ki? Etrafta turist yoktu, paparazzi yoktu, endişe uyandıracak kimse yoktu.

"Ama Majesteleri, sizi güvende tutmalıyız," Quristani hükümetinin ısrarı üzerine, ona dayatılan özel kuvvetler muhafızları

, özel güvenlik ekibi ise geride durdu. "Sadece yürüyüşe çıkmak istiyorum," dedi Raif gergin bir şekilde.

"Tehlike beklenmedik yerlerde gizlidir," dedi Mohsin endişeyle.

"Beni uzaktan izleyin," dedi Raif, güvenliğine odaklanan bu yoğunluktan yorgun düşmüş bir şekilde.

Böyle bir gezinti için iş kıyafeti giydiği için uygun giyinmediğinin farkında olan Raif, rıhtıma çıktı. Güneşin sıcaklığı üzerine vuruyordu, ama çölün kavurucu sıcağına alışkın bir adam için bu hiç de zor değildi.

Her yazını Quristan'da geçirmiş, amcasının Rabalissa'daki göçebe kabilesiyle birlikte kumlarda dolaşmıştı. Annesi, Rabalissa'nın kralı ile evlenip iki ülkeyi birleştirmeden önce Rabalissa'nın kraliçesiydi. Rabalissa'nın kraliçesiydi. Bu çok popüler bir ittifak olmuştu. Rabalissa küçük ve geri kalmış bir ülkeydi, Quristan ise büyük ve petrol zengini bir ülkeydi. Ne yazık ki, rahmetli annesinin umutlarına rağmen, Rabalissa bu evlilikten çok az fayda sağlamıştı ve mevcut hükümet bu eşitsizliği gidermeye istekliydi. Ne yazık ki, babası bölgedeki huzursuzluğa neden olan yoksulluğu ve memnuniyetsizliği kabul etmek için çok katı görüşlere sahipti.

Liman'dan uzaklaşan Raif, köyün dışına çıkan ve sahil şeridini takip eden yıpranmış bir yolu izlemeyi tercih etti. Kardeşlerine danışmak için onlarla iletişime geçmeyi kısa bir süre düşündü, ancak bu fikri hemen reddetti. Yıllar boyunca uzaktan gözlemlediklerinden anladığı kadarıyla, ağabeyleri babalarını, ne kadar mantıksız olursa olsun, asla ona karşı çıkmayarak idare ediyorlardı.

ama kralın bile, imzalandıktan sonra yasal bir sözleşmenin geçersiz hale getilemeyeceğini kabul etmesi gerekmez miydi? Raif öfkeyle nefes verdi ve ağaçların altından hızla geçerek adımlarını hızlandırdı. Büyük bir hayal kırıklığı hissetti, çünkü bu devasa geliştirme projesinin artık babasının önüne çıkarabileceği her türlü engelle karşılaşacağını fark etti.

Yol küçük, تنها bir koya doğru alçalırken, Raif kumu geçti. Kravatını gevşetip çıkardı ve ceketinin cebine koydu.

Mavi-yeşil su çok çekici görünüyordu ve Raif ısınmaya başlamıştı. Yalnız olmak huzur vericiydi ve Raif, ne yazık ki yeterince sık yalnız kalamadığını kabul etti. Artık gökyüzüne bağırarak istemiyordu, ama serinlemek için suya girmek istiyordu.

* * *

Güneşten korunmak için ağacın gölgesinde duran Claire, Londra'daki arkadaşı Lottie için muhteşem manzarayı videoya çekiyordu. Objektife takım elbiseli bir adam girdiğinde, bu kadar uyumsuz bir görüntü olduğu için şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Adada düğün veya cenaze olmadığı sürece kimse giyinip süslenmezdi, ama düşününce, köy kilisesine çiçeklerin taşındığını görmüştü, bu yüzden adam bir misafir olabilirdi. Adam ceketini çıkarıp bir kayanın üzerine koydu, ardından gömleğini de çıkardı. Claire, adamın yüzmeye gittiğini düşündü ve süper kahraman filmlerinden çıkmış gibi kaslı, altın rengi göğsünü ortaya çıkaran gömleğini çıkarmasını izledi.

O anda Claire, telefonuna bakarak, o manzaraya dalmış bir şekilde donakalmıştı. Adam çok uzun boylu ve siyah saçlıydı ve tartışmasız inanılmaz derecede iyi bir vücuda sahipti. Adadaki çoğu insan orta yaşlı ya da yaşlı olduğu için, bu kadar çekici bir adamı görmeyeli, itiraf etmek istemese de, uzun zaman olmuştu. Adam ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve dar kesim

pantolonunu çıkarıp, onun yüzme şortu değil, boxer olduğunu düşündüğü şeyi ortaya çıkardı. Ancak o anda, Claire biraz rahatsız oldu ve boxer da çıkarılırsa, çekmeyi bırakıp başka yere bakması gerektiğine karar verdi. Ama adam tereddüt etmeden döndü ve denize doğru yürüdü, uzun, güçlü, kıllı bacakları dalgaları yararak ilerledi.

O da güçlü bir yüzücüydü, kayalıkların yakınındaki akıntılarda ilerliyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Claire iç çekerek çekimi durdurdu ve klibi Lottie'nin eğlenmesi için gönderdi. En azından arkadaşına kötü bir kahkaha attıracaktı.

"Yunanistan'da altı aydan fazla zaman geçirip erkek arkadaş bile bulamayan tek tanıdığım kişi sensin," diye yakınmıştı Lottie son sohbetlerinde. "Ben bir anne, bir eş ve çok sıkıcı bir işte çalışan biriyim. Biraz heyecanlanmaya ihtiyacım var."

Claire, bir erkek arkadaşın ihtiyacı olan son şey olduğunu düşünerek üzüntüyle düşündü, ancak annesinin vefatından bu yana, acı verici bir yalnızlık ve izolasyon hissetmişti. Geçtiğimiz çalkantılı on ay, kafa karışıklığı ve duygusal çalkantıların yaşandığı bir dönem olmuştu, ancak sonunda, üzgün ve yalnız kalmış olsa da, bir tür yenilenme dönemi olmuştu. Kendisi hakkında çok şey öğrenmişti, ancak bir zamanlar ailesi hakkında bildiğini sandığı her şey havaya uçmuştu ve tüm parçalar yerine oturduğunda, gerçeğin şekli şaşırtıcı bir şekilde farklı çıkmıştı. Her şey, babasının ölümünden sonra onun masasını temizlerken başlamıştı...

"Özür dilerim, burada biri olduğunu fark etmemiştim," dedi oldukça düzgün bir İngiliz aksanıyla bir erkek sesi.

Claire dalgınlığından çıktı ve yüzü kızardı. Başını kaldırıp, birkaç metre ötesinde duran, körfezin videosuna giren adamı gördü. Adam elinde giysilerini bir demet halinde tutuyordu. Yakından bakınca, hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı, o kadar heyecan verici ve baştan çıkarıcıydı ki, kelimenin tam anlamıyla mükemmelliğin ötesindeydi. Koyu altın rengi gözlerinin üzerinde ince, siyah kaşları vardı. Gözleri derin, yoğun siyah kirpiklerle çevrili ve açıkçası çarpıcıydı. Buna zarif bir kemik yapısı, bıçak gibi elmacık kemikleri, klasik bir burun ve geniş, dolgun dudaklar eklenince, adeta nefesini kesmişti.

"Umarım sizi rahatsız etmedim," diye tamamladı, onu dikkatle inceleyerek, çünkü o, omuzlarına dökülen uzun, ipeksi mısır sarısı saçları, büyük mavi gözleri ve dağınık çilleriyle, inanılmaz derecede güzel bir kadındı.

"Hayır, ama bana harika bir video klip verdin," dedi ona parlak bir gülümsemeyle. "Koyu çekiyordum ve bir adamın görüş alanıma girip benim için striptiz yapacağını beklemiyordum."

"Beni *çıplak halde* mi çektin?" Raif şok içinde nefes aldı, çünkü bu tür bir şeyin internette dolaşmasına izin veremezdi.

Çok farklı bir dünyada büyümüş olmasına rağmen, Kuristanlı ailesinin çok muhafazakar geleneklerini elinden geldiğince onurlandırmaya çalışıyordu.

"Çıplak değildin ki!" Claire, onun rahatsızlığını fark ederek ve onun, yapmaması gereken bir şey yaptığını düşündüğü şüphesini gidermek için açıkladı. "Burası halka açık bir plaj. İnsanlar yüzmek için kıyafetlerini çıkarıyorlar. Bunda büyük bir sorun yok."

"Nezaketen kamerandan silmeni rica etmeliyim."

Claire donakaldı ve onun giysilerini sıkıca tuttuğunu fark etti. Aniden, sırtına ped olarak kullandığı havluyu çıkardı ve ona uzattı. "Al. Tartışırken giyinmen daha iyi olur."

"Teşekkürler. Seninle tartışmak gibi bir niyetim yok," dedi Raif nazikçe, havluyu alıp ona sırtını dönerek havluyla kurulandı ve giyinmeye başladı. Tamamen dışadönük birine benzeyen bir erkek için oldukça temkinli ve neredeyse utangaçtı. O video klipten bahsetme hatasını yapana kadar, onun kaya gibi sağlam özgüveni ve sofistike tavırları göz kamaştırıcı bir şekilde ortadaydı.

Bu çarpıcı tezat karşısında şaşkına dönen Claire, sanki kafasını boşaltmak istercesine hafifçe başını salladı ve onun uzun, altın rengi kaslı sırtını izledi, yüzü yine ısındı. O, diyet yaparken yediği çikolata gibiydi. Daha önce hiçbir erkekte görmediği, karşı konulmaz bir çekiciliği vardı. Tek bir bakış yetmezdi. Yapabildiği kadar uzun süre ona bakmaya devam edecekti. Anlık bir çekim, diye düşündü. Bu onun için yeni bir deneyimdi.

Adam, ince, uzun ve altın rengi vücuduyla, hala ıslak siyah saçlarıyla ona doğru yürüdü. Muhteşem görünüyordu. "Bak, sana rahatsızlık verdiğim için telefonunu satın alıp yenisiyle değiştireyim," diye önerdi sakın bir sesle.

"Bu kadar önemsiz bir şey için aptalca davranmayalım," diye Claire, üstlerindeki yolda sesler duyulunca endişeyle ısrar etti.

"Burada tatil mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Bir süredir burada yaşıyorum ama İngiltere'ye dönmeyi planlıyorum." Sesi kesildi çünkü eve dönüş uçağı için yeterli parayı biriktirip konaklama masraflarını karşılayacak kadar nakit parası olana kadar bunu yapmayacaktı. Rahmetli annesiyle birlikte Yunanistan'da kalma kararı onu neredeyse beş parasız bırakmıştı ama yaptığı fedakarlıklardan pişmanlık duymuyordu.

Bir yetişkinin eşlik ettiği bir grup yerel çocuk, çığlıklar, bağırışlar ve bir futbol topuyla sahili doldurdu. Arkadaşı isteksiz bir tavırla havluyu ona geri verirken, Claire ona tedirgin bir gülümseme attı. Ayağa kalktı, kitabını topladı ve dürüst olmaya karar vermeden önce tereddüt etti. "O videoyu telefonumdan silmenin bir anlamı yok. Onu bir arkadaşıma gönderdim bile. Tabii ki, onu kimseyle paylaşmamasını isteyeceğim ve paylaşacağını sanmıyorum. Korkarım ki, elimden gelenin en iyisi bu... *Oof!*" Futbol topu tam güneş sinirine çarptığında, nefesini tuttu ve dengesini bozdu.

Neredeyse kendini toparlayacaktı ama sonra düştü, altındaki kayalıklardan kumlara çarptı ve sert yüzeyde bir bacağı acı verici bir şekilde vurdu.

Anında tüm dikkatlerin odağı oldu ve bu, Claire'in nefret ettiği türden bir telaştı. Yetişkin, özür dilemek ve iyi olup olmadığını sormak için aceleyle yanına koştu. Erkek arkadaşı, sessizce onu kumdan kaldırdı ve dizindeki sıyrıktan akan kanı dikkatle inceledi.

dizindeki sıyrıktan akan kanı dikkatle inceledi. Küçük futbolcu ateşli bir şekilde özür dilerken, adam onu azarlayıcı bir tonla uyardı. O, Claire'in ev sahibinin oğluydu, iyi bir çocuktu ve Claire, kazaların olabileceğini ve kendisinin iyi olduğunu hemen ona temin etti.

"Ama iyi *değilsin*," dedi yanındaki adam.

"Hayatta kalacağım!" Claire, artık aynı yükseklikte durdukları için onun boyunun verdiği korkuyla ona tısladı. O tam olarak 1,52 metre boyundaydı ve adam ondan 30 santimetre daha uzundu.

"*Yaralanmışsın*," diye endişeyle devam etti.

Ve aslında yaralanmıştı. Bacağını ve kalçasını çarpmıştı ve ikisi de ağrıyordu, dizinde ise deli gibi bir acı vardı, ama ne morluklarını ne de yarasını göstermeye niyeti yoktu. Ona yukarı doğru bir bakış attı. sessiz kalmasını şiddetle ima eden bir bakış attı. "Zaten eve gidiyordum," dedi neşeyle, etrafındaki meraklı kalabalığın ilgisini kaybetmesini umarak.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Tepenin birkaç metre yukarısında. Ağaçlar yüzünden evi göremezsin. Bu koy neredeyse ön bahçem sayılır," diye şaka yaptı ve sahilde ilerlerken yüzünü buruşturdu.

"Seni evine kadar geçireyim," diye ısrar etti.

"Gerek yok."

Adam, pişmanlık duymadan ona katılmadığını belirten bir bakış attı. Tanrım, o kaplumbağa kabuğu rengi gözler adeta konuşuyordu, diye düşündü sersemlemiş bir halde, ikisi de ağaçların arkasındaki küçük eve doğru dik yokuşu tırmanırken. Annesi yıllardır orada yaşıyordu.

"Yabancıların kıyafetlerini çıkarırken fotoğraflarını çekmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Neden beni sapık gibi göstermeye çalışıyorsun?" Claire dehşetle nefesini tuttu. "Burası halka açık bir plaj. Mahremiyetine bu kadar önem veriyorsan, neden orada soyundun?"

"Düşüncesizce davrandım. Yalnız olduğumu sanıyordum. O hissin tadını çıkarıyordum. Seni sapık gibi göstermeye çalışmıyordum. Sadece böyle tuhaf bir şey yapmana neden olan şeyi anlamaya çalışıyordum."

"Sen kamera lensine girdin, ben de seni gördüm ve ne yaptığımı düşünmeden sana bakakaldım..." Claire, tepenin eğimi dik olduğu ve utanç duyduğu için nefes nefese kaldı. "Ve düşündüm ki... Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" diye sabırsızca araya girdi, gerginliği ihtiyatlı değerlendirmesinde hissedilebiliyordu. "Beni bir yerden tanıdığını mı?"

Claire alçak evin önünde durdu. "Hayır, neden tanıyalım ki? Senin çok yakışıklı olduğunu düşündüm. Bunda bir sakınca yok, değil mi?"

Raif, kızın kızaran yüzüne baktı. "Güzel mi?" diye inanamayan bir şekilde tekrarladı. "Erkekler *güzel* değildir."

"Cinsiyetçi olma." Claire omuzlarını gerdi, neden bu itirafla kendini küçük düşürdüğünü merak etti, ama Raif hızla raylar üzerinde ilerleyen bir tren kadar acımasızdı. Bir hedef belirlediğinde, onu hiçbir şey durduramazdı.

"Yani, bunun şehvet olduğunu mu söylüyorsun?" Raif, aniden parıldayan kötücül bir gülümsemeyle anladı.

"Hayır, öyle demedim. Sadece birkaç saniye sana hayran kaldım." "Ben kıyafetlerimi çıkarırken. Eğer erkek olsaydın, böyle bir mahremiyet ihlali nedeniyle kesinlikle tutuklanırdın," diye alay etti Raif, eğlenmeye başlayarak.

kadınların yanında nadiren yaptığı bir şekilde kendini gösterdi. Onun paparazzi kabilesinin bir üyesi olduğunu ya da onun kim olduğunu en ufak bir fikri olduğunu inanamıyordu. Onun taktik eksikliği ve rol yapamama yeteneği olağanüstüydü.

"Bu *şehvet* değildi," diye Claire onurlu bir şekilde tekrarladı. "Bir tabloyu sahip olmadan da hayranlıkla izleyebilirim, ama senin duygularını dikkate almamış olmam düşüncesizce bir davranıştı... Gerçi tanıdığım erkeklerin çoğu bu kadar alçakgönüllü değil ve hayranlık duyulmasından gurur duyarlar. Sen farklı bir sınıftasın galiba."

"Kesinlikle," diye onayladı, dışardaki masa ve sandalyelerin yanında durarak yine eğik bir gülümsemeyle. "Şimdi, oturun. İlk yardım çantanız var mı? Dizinize bakılması gerekiyor."

"Adın ne?" diye sordu aniden, o büyüleyici, eğlenceli gülümsemenin etkisiyle başı dönüyordu.

"Raif..." dedi ona. "İngilizce adı Rafe ile aynı gibi görünse de, yazımı farklıdır."

"Ben Claire. Annemin en sevdiği isimdi ve o artık yok," dedi ona, arka kapıyı iterek açıp içeri girerken. "Soğuk bir içecek ister misin? Buzdolabında bir sürahi limonata var. Çok ferahlatıcıdır."

"Önce ilk yardım çantasını getir."

"Hayır, ilk yapacağım şey," dedi, kapıya geri dönerek ona yıldız tozu kadar parlak mavi gözleriyle, içinde yaramazlık dans eden bir bakışla baktı, "arkadaşıma o klibi kesinlikle kimseye göstermemesi gerektiğini söylemek. Ayrıca onu silmesini de isteyeceğim."

"Kendi versiyonunu da silerken," diye araya girdi Raif.

"Oh, mecbur muyum?" Claire, bu cazibeye karşı koyamadan onunla alay etti. "Eğer

Sen benim şehvetimin nesnesisin, karanlık ve yalnız gecelerde onu saklamak ve tadını çıkarmak istemez miyim?

Raif yüksek sesle güldü. Hazır cevaplı dili ve canlılığı olağanüstü çekiciydi. Hiçbir zaman kadın düşkünü olmamıştı; aslında kendini kasvetli, ciddi bir mizaçta görüyordu ve kesinlikle nasıl flört edileceğini bilmiyordu. Depresif ve intihara meyilli bir anneyle büyürken, sonunda onun tek tesellisi haline gelen çapkın yaşam tarzını tolere etmeye çalışırken, Raif akranlarından çok daha hızlı olgunlaşmıştı. Boşanma, Mahnoor'un sevdiği kocasını, iki büyük oğlunu ve değer verdiği kraliyet rolünü elinden alarak hayatını mahvettikten sonra, annesinin onu ayakta tutan tek şey Raif kalmıştı. Annesi'nin kaotik özel hayatı, Raif'i gündelik seks ve bununla ilgili her şeyden soğutmuştu.

Ancak gençken aldığı katı kararlarından artık o kadar emin değildi çünkü Raif, kelimenin tam anlamıyla ilk kez bir kadından çok etkilenmişti. Claire minyon, kıvrımlı ve kişilik dolu bir kadındı; genellikle tanıştığı, her ifadesini ve her sözünü hesaplayan, sosyalleşmekten çekinen genç kadınların tam tersiydi. Claire onun zengin olduğunu bilmiyordu ve dahası, bilsen bile maddi varlıklarının yüzeysel gösterisinden etkilenmeyeceğini düşünüyordu.

"İlk yardım çantası," diye hatırlattı ona, onun renkli bir sinek kuşu gibi çiçeklerden nektar emen, her birini bir öncekinden daha çekici bulan, bir konudan diğerine atlayan ve dalgalanan tavrını biraz sinirlenerek fark etmişti.

"Ve limonata?"

"Neden olmasın?" dedi Raif rahatça, onu küçük mutfığa kadar takip ederek, Claire limonata doldurup sohbet ederken ilk yardım çantasını kendisinin bulması gerekeceğini düşünerek.

"Sanırım sana bira ikram etmeliydim." "Ben içki içmem."

"Ben de içmem," dedi neşeyle. "Ama ara sıra uğrayan bir arkadaşım için biraz bira bulunduruyorum."

"Bir erkek mi?" Nedense Raif bu fikir karşısında gerginleşti.

Claire yüzünü buruşturdu. "Tanrım, hayır. Burası küçük bir ada ve komşuların dedikodusu olmaz. Arkadaşım Sofia. Bazen liman barında onunla birlikte çalışıyorum."

Açıklamadan rahatlayan Raif, köşeye itilmiş ilk yardım çantasını buldu ve açtığında içinde hiçbir şey olmadığını gördü, bu onu şaşırtmadı. Claire bir çekmeceyi açtı ve dağınık içeriğini deli gibi karıştırarak yara bandı ve ilaçlı merhem çıkardı, isteği üzerine ona mutfak havlusu uzattı ve bir parçasını ıslattı. "Ben yaparım," dedi ona limonata dökerken "Ama seni uyarıyorum, acırsa muhtemelen çığlık atacağım. O kadar cesur değilim."

"Otur," dedi bardağı kenara koyarken. "Burada oturma yeri yok."

"İzin verirsen..." Raif kollarını uzattı. "Seni tezgahın üzerine oturtacağım."

Claire güldü. "İstersen öyle de, ama ben zayıf bir kız değilim... Unutma, benim hayran olduğum o kaslara sahipsin."

Gülerek Raif onu kucakladı ve beklediğinden daha hafif olduğunu fark etti. Limon kokulu sarı saçları çenesine değdi ve burun deliklerini genişletti, onun kadınlığını canlı bir şekilde fark etmesini sağladı. Kasıklarında bir ağırlık hissetti. Onu nazıkçe yere indirdi ve dikkatini dizine verdi, küçük ve dikkatli hareketlerle yarayı temizledi, çıkarmak zorunda olduğu kumları görünce kaşlarını çatı, her yüzündeki acı ifadesini fark etti, ama ara sıra irkilmeler dışında, Claire hiç ses çıkarmadı. "Moraracak ve iz kalacak," diye uyardı.

"Hayatta kalırım," dedi kız neşeyle, o merhem sürüp yapışkan bir yara bandı yapıştırırken. "Dürüst olmak gerekirse, o düşüşten birkaç çürükten fazlası olacak."

"İyi olduğunu ısrarla söyledin."

"Dimitris'i üzmemek istemedim. O iyi bir çocuk. Kazalar olur." "Gerekli özen gösterilirse olmaz."

"Sanki sağlık ve güvenlik kılavuzunu yutmuşsun gibi konuşuyorsun," diye azarladı Claire.

Raif, bir anlık şaşkınlığın ardından, dikleşti ve bu eleştiriyi içtenlikle takdir ederek güldü. Bu tür bir küstahlık nadiren karşısına çıkıyordu. "Sıkıcı demek istiyorsun, değil mi?" diye azarladı.

"Biraz katı. Eminim çocukken görünür ama sesini çıkarmayan bir çocuk olarak yetiştirilmişsinizdir. Ben öyleydim. Babam, açık sözlü çocukların şeytanın işi olduğuna inanırdı," diye üzülerek itiraf etti. "Çok katı biriydi."

Sevgi dolu annesinin etkisi altında bile kraliyet kreşinin kuralları sert ve katıydı, en azından babası en küçük oğlu için katı bir dadı tutmakta ısrar ettiği için.

"Demek isyan ettin," diye tahmin etti, ellerini beline koyarak onu tekrar yere indirdi.

"Çocukken değil. Babamın onayını almak için çok fazla takıntılıydım," diye itiraf etti Claire üzüntüyle, onu yere indirirken bir tek parmaklı terliği ayağından düştü. Dengede kalmak için ona doğru eğildi, elleri onun ceketine tutunmak için uzandı.

Kara altın rengi gözlere baktı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki boğazında gibi hissediyordu. Zamanın durduğu anlardan biriydi, büyük bir özlem dalgası içini kaplarken onu orada donduracak kadar. Gözlerinden bakışlarını ayıramıyordu ve adam başını eğdiğinde uzandı, nefesi dudaklarını ayırdı. Hiç bu kadar çok bir öpücük istememişti.

"Öp beni," diye ısrar etti, o güçlü arzusunun pençesinde çaresizce.

Raif bu daveti duyunca donmuşluğundan kurtuldu, heyecanını ve o yumuşak, tatlı dudakların cazibesini delice fark etti. Disiplinini bir kenara attı. Yıllar boyunca, kadınlardan uzak durduğu tüm zamanlar için, her zaman kendine ideallerine uygun yaşadığını söyleyerek, alışılmadık bir cesaret ve kızgınlık duygusu içindeydi. Ne için? Nihai amaç neydi?

Yavaş ve dikkatli hareketlerle onu kendine çekti, dudaklarını çok nazikçe öptü ve sonra geri dönerek şiddetli, aç bir öpücük çaldı. Dili içeri girdi, yağmaladı, tattı, onun sunduğu her şeyi ve daha fazlasını aldı, zayıf, güçlü vücudu, her zaman bastırdığı tüm ham, alev alev yanan heyecanla titriyordu. Ama onda, Claire'de, bu bastırmayı imkansız kılan bir şey vardı.

Claire, o tutkulu öpücükten titreyerek ve terleyerek çıktı. Bir erkekle o tutkuyu hissetmek için uzun zamandır bekliyordu ve aniden onu bulduğunda sarsıldı. Şok o kadar büyüktü ki, ondan geri çekildi ve bu beklenmedik bağı hemen reddetti. Onu bırakmayı, hatta onu bu kadar cesaretlendirmeye cüret ettiği için kapıya kadar götürmeyi düşündü. Ama aynı hızla, bu bağ hissini keşfetme ve bunun sadece bir yanılsama olup olmadığını öğrenme ihtiyacı da geldi.

"Akşam yemeğine kal," dedi ona, geri çekilirken, onun ona hissettirdiklerinden dolayı kızarmış ve şaşkın, ama yine de onu gönderemeden.

Raif, dayanılmaz bir şekilde tahrik olmuş, kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyordu — genellikle kadınlara karşı sergilediği soğukkanlılığını korumak için. Akşam yemeği mi? *Yemek mi?* Kalması için yapılan öneri...

Daha uzun süre mi? Onu terk etmek istemediğinde bu fikri tamamen kabul etmişti.

"Neden olmasın?" diye yanıtladı, heyecanını gizleyen ceketine minnettar, utanç verici gerçeğe rağmen soğukkanlılığını korumaya çalışarak Derin bir çaresizlik içindeydi. Telefonu cebinde sessizce titredi ve dişlerini sıktı. Güvenlik ekibi mi?

"Affedersiniz," diye fısıldadı. "Bu aramayı cevaplamam gerekiyor."

Claire onun dışarı çıkıp telefonunu çıkarmasını izledi, ama o anda ona ne yedireceğini planlamakla çok daha fazla ilgileniyordu.

Raif, döşeli ama yabancı otlarla dolu terasa çıktı ve ağaçların altındaki küçük ön bahçenin köşesinde duran korumaları kaşlarını çatarak ve sinirlenerek inceledi.

"Efendim?" diye sordu Mohsin. "Yabancı bir evde bulunuyorsunuz."

Raif sırtıttı. Gülmek istiyordu. Güvenlik ekibi, onun normdan sapmasına alışık değildi. Beklenen rutininden çıkıyordu rutininden çıkıyordu ve onlar onun davranışından endişe duyuyorlardı.

"Ben iyiyim. Burada kalacağım ve... geç dönebilirim." Bu olasılığı sert bir şekilde ifade etti. "Hazır olduğumda limana döneceğim. Burada nöbet tutmanıza gerek yok."

Ve o an Raif, bir karara vardığını anladı. Kontrol ve kısıtlamalardan bıkmıştı, ilk kez bir risk almaya hazırды.

İKİNCİ BÖLÜM

Raif geri döndüğünde Claire, "Git oturma odasında dinlen" dedi. "Ben mutfakta meşgul olacağım."

Sadece onunla meşgul olmasını istediğini itiraf etme gibi saçma bir dürtüye direnen Raif, bitkilerle süslenmiş, yerde kitaplar dağılmış ve pencere kenarında çok zarif bir siyah kedinin poz verdiği küçük odaya girdi. Claire onu takip etti. "Bu Circe," dedi. "Seni görmezden gelirse endişelenme. Kimi seveceği konusunda çok seçicidir. Ben ilk geldiğimde onu etkilemek için gerçekten çok uğraşmam gerekti."

"Peki ne zamandı o? Yunanistan'a ilk ne zaman geldin?"

Claire mutfığa geri dönerken donakaldı. "On ay önce. Annemi görmek için adaya geldim... ve sonunda burada kalmaya karar verdim," diye isteksizce itiraf etti.

"Bir hikaye gibi geliyor. Onunla *ilk* kez mi tanışacaksın?" Raif şaşkınlıkla vurguladı.

Claire başını salladı. "Ben henüz bebekken babamı ve beni terk etti."

Raif kaşlarını çatı.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," diye Claire annesini savunarak açıkladı. "Büyürken onun ne kadar kötü bir kadın olduğu söylendi. Üvey annem bana annemin kötü bir insan olduğunu ve onun gibi olmamak için dikkatli olmam gerektiğini söylediğinde dört yaşındaydım."

"Bu çok zor olmuş olmalı," dedi Raif, onun dürüstlüğünden ve ortaya koyduğu mükemmel olmayan geçmişinden tamamen etkilenmiş bir şekilde. İnsanlar onu kelimenin tam anlamıyla bu tür ifşaatların muhatabı yapmadılar. O, ilk kez temiz havaya çıkan biri gibi, onun açık sözlülüğüne bağımlı hale gelmişti. Sık sık, işlevsiz bir ailede büyüyen tek kişinin kendisi olduğunu hissetmişti. Kardeşleri, o henüz bebekken ergenlik çağındaydılar ve kraliyet ailesinde şımartılmış, her isteği yerine getirilen prensler olarak büyüdüler, onları babalarıyla birlikte bırakmak zorunda kalan annelerini neredeyse hiç özlemediler. Hiçbirinin deneyimleri Raif'inkine benzemiyordu ve daha sonra eski kraliçenin alkolizm ve genç erkeklere olan düşkünlüğünü öğrendiklerinde ona duydukları acıma, onun gururunu incitmiş, aralarındaki

aralarındaki farkları daha da belirginleştirmiş ve kardeşlerin birbirlerine karşı nazikçe mesafeli kalmalarını sağlamıştı.

"Akşam yemeğini hazırlamam lazım," dedi Claire.

Raif, soğuk davranan kediyi gözlemledi ve onu görmezden geldi. Köpeklerin aksine kedilerin ilgi gösterilmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Oturdu ve birkaç dakika içinde kedi ona yaklaştı. Onun önünde dolaşarak, pürüzsüz siyah zarafetini sergiledi, büyük yeşil gözleri ona kilitlendi. Ayaklarının dibinde rahat bir şekilde uzandı. Parmak ucunu dikkatlice aşağıya doğru kaydırarak, sırtını okşadı ve kedinin sırtını kamburlaştırmasına kadar kısa bir süre okşadı. Bir an sonra, kedinin hayranlığını daha iyi görebilmek için kucağına atladı ve gülümsedi.

"Circe!" Claire kapıdan azarlayarak seslendi.

"Sorun değil. Kedilere alışkınım. Annem Siyam kedileri beslerdi." Kesintiye uğrayan kedi, onun üstünden atlayarak pencere kenarındaki koltuğa geri sıçradı.

"Annem onu yavruyken eve almıştı ve ben adadan ayrılırken onu da yanımda götürmek istiyorum. O benim bağım, aslında benim *tek* bağım," diye itiraf etti üzüntüyle.

Raif tembelce ayağa kalktı, her hareketi akıcıydı ve Claire'in bakışlarını üzerine çekti. "Anneni ne zaman kaybettin?"

"Geçen hafta. Ama bu sürpriz olmadı. Ben buraya geldiğimde ölümcül bir hastalığı vardı," diye Claire telaşla açıkladı. "Birlikte geçirdiğimiz her gün inanılmaz derecede değerliydi."

"Bu çok yeni bir kayıp," diye mırıldandı Raif kapı eşiğinden, Claire kesmeye devam ettiği sebzelere geri dönerken. O izledi. Profesyonel bir ustanın hızı ve becerisiyle çok keskin bir bıçağı kullanırken biraz şaşkınlık duydu.

"Ama bir düşün, onu hiç tanışmamış ve tanımamış olabilirdim," dedi Claire, bu düşünceye yüzünü buruşturarak. "Şanslıydım. Onu tanıma fırsatını yakaladığım ve buraya gelmemi engellemeye çalışan herkesi dinlemediğim için çok minnettarım."

"Herkes kim?"

"Patronum, üvey annem, erkek arkadaşım. Kimse buraya gelmemi istemedi. Ama bu benim tek ve tek şansımdı," diye itiraf etti, büyük mavi gözlerini kocaman açarak. "Bu şans değerlendirmeliydim... değil mi?"

"Katılıyorum. Ama bunun bedeli ne oldu?"

"Erkek arkadaşımı ve işimi," diye itiraf etti alaycı bir şekilde. "Ama yine aynı seçimi yapardım. Buna değdi... o buna değdi."

Raif yavaşça gülümsedi, dikkati tamamen kalp şeklindeki yüzüne canlı bir şekilde kazanmış animasyona odaklanmıştı. "Senin adına buna sevindim. Ama onu seni terk ettiği için nasıl affedebildin?"

Claire gerginleşti ve doğranmış sebzeleri bir kaseye koymak için durakladı. "Bu soruyu bana birkaç yıl önce sorsaydın, onu affedemeyeceğimi söyledim," diye itiraf etti. "Ama sonra babam vefat etti ve üvey annem benden babamın masasını boşaltmamı istedi. O ve üvey kardeşim taşınmak zorundaydılar, çünkü orası bir rahip eviydi ve babamın yerine gelecek kişi için gerekliydi."

"Onlarla yaşamadın mı?"

"Hayır. Ev arkadaşları bulabildiğim anda taşındım," diye itiraf etti Claire üzüntüyle. "Üvey annemle hiç anlaşılmadık."

Raif, onun mutfakta şaşırtıcı bir beceriyle hareket etmesini izledi. Tabakları çıkardı ve kasenin içine koyarak oturma odasına götürdü ve pencerenin yanındaki küçük masaya koydu. "Otur," dedi ona.

Mutfağa geri döndü ve bir sepet ekmek, bir şişe su ve iki bardakla geri geldi. "Bu çok sıradan bir yemek," diye uyardı onu.

"Bana yemek vermek zorunda değildin," dedi nazıkçe. "Açlıktan ölüyordu," diye cevapladı.

"Babanın masasını temizlediğini söylemiştin," diye hatırlattı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Annemin yıllar boyunca beni görmek için izin dilediği tüm mektupları buldum," dedi Claire acı dolu bir ses tonuyla. "Şaşkına dönmüştüm. Bana sadece başka bir adamla tanıştığı ve onunla kaçtığı söylenmişti. Kimse onun beni tekrar görmek için çok uğraştığını itiraf etmedi. Babam boşanmayı kabul ettiğinde, annem suçluluk duyduğu için velayeti tamamen babama verdi. Bunun, babamın onu beni görmesini reddedebileceği anlamına geldiğini fark etmedi ve... onu mahkemeye verecek parası da yoktu."

Raif salatadan ve ekmekten bir porsiyon aldı. "Baban çok acı çekmiş olmalı."

"Evet. Boşanmadan kısa süre sonra yeniden evlenmiş olmasına rağmen, onu terk ettiği için asla affetmedi." Yüzü endişeli bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Ancak annem onunla evlendiğinde sadece on sekiz yaşındaydı ve bir yıl içinde beni doğurdu. On beş yaş büyük bir adamla evlenmek ve anne olmak için çok gençti," diye düşündü.

"Anlaşılan annen senin sempatini kazanmış, ama ben baban için de biraz sempati duyuyorum," diye itiraf etti Raif. "Evlilikte sadakat çoğu insan için bir beklentidir. O, onun karısıydı ve onun güvenini ihanet etti."

Claire yüzünü buruşturdu. "Öyle yaptı. Onun isteğine karşı kız kardeşiyle tatile çıktı ve Yunan bir balıkçıya delicesine aşık oldu. Sonunda Kostas ile evlendi ve neredeyse on beş yıl boyunca bu evde birlikte yaşadılar. Birkaç yıl önce bir fırtınada denizde öldü ve annem burada yalnız kaldı."

Raif geniş omuzlarını silkti ve nazıkçe, "Yine de sadakatsiz bir ești," dedi.

Claire iç geçirdi. "Hayat o kadar siyah beyaz değildir."

"Bazen öyledir," diye Raif itiraz etti. "Babam sıkıldığı için annemden boşandı. Annem hiçbir şey yapmamıştı. Ona üç oğul vermiş, her bakımdan iyi bir eş olmuştu, ama babam yine de evliliklerini bitirdi. Bu, annemin hayatını mahvetti. Değer verdiği neredeyse her şeyi kaybetti ve depresyona girdi."

"Bu, annene ve sana çok zor gelmiş olmalı." Claire düşünceli bir ifadeyle baktı. "Kardeşlerin ne oldu?"

"Boşanma sırasında neredeyse yetişkinlerdi ve babamla kaldılar."

"Yani, birlikte yaşadığın ebeveyninden hiçbir aile desteği almadın," dedi Claire, onun adına üzüntüyle.

"Bu ekmek inanılmaz lezzetli," dedi Raif, annesi hakkında daha fazla konuşmak istemediğinden, bazı konular çok özel olduğundan. Zaten normalde paylaştığından çok daha fazlasını paylaşmıştı, ama şimdi çekingenliği devreye girmişti.

Claire gülümsedi. "Öyle olmalı. Ben pasta şefi olarak eğitim aldım."

Raif, mevsim salatasını takdirle yedi. O kadar aç değildi ama taze, lezzetli yemeklerin kendine özgü bir çekiciliği vardı.

"Annen hala hayatta mı?" diye sordu Claire sessizce.

"Hayır, birkaç yıl önce vefat etti," diye itiraf etti Raif. "Bu kadar uzun zaman sonra annenle karşılaşp onu sevdiğini keşfetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum...

sevmemen gerekse bile." "Babam ve üvey annem beni ondan utanmam için yetiştirdiler. Onlar

çok dindardı. Bu yüzden o mektupları okumak benim için büyük bir şok oldu. Babam, bizimle tanışmaya niyeti olmamasına rağmen o mektupları saklamıştı," dedi Claire tiksintiyle. "Onun o mektupları okurken,

bizi reddetme gücünün tadını çıkarırken hayal ettim. Bu onun intikamıydı. O öyle bir adamdı."

"Sen ona yakın değildin."

"Hayır, nasıl yakın olabilirdim ki? Beni annemden farklı bir insan olarak göremezdi," diye üzülen belirti. "Üvey annemden bir oğlu vardı ve ona çok farklı davranıyordu. Annem beni de yanında götürseydi muhtemelen daha mutlu olurdu. Ben sadece başarısız olmuş ve onu küçük düşüren bir evliliğin hatırasıydım."

"Anneni bulduktan kısa bir süre sonra kaybetmene üzıldüm," diye mırıldandı Raif, boş tabağını iterek.

Claire'in gözleri nemle doldu ve hızla gözlerini kırptı. "Hayat böyle," dedi zoraki bir neşeyle. "Kanos'ta ne işin var?"

Claire masayı toplamaya başladığında Raif ayağa kalktı. "Son birkaç haftadır seyahat ediyorum."

"Takım elbiseyle mi?"

"Bu sabah bir iş toplantım vardı."

Claire yavaşça başını salladı. "Değişiklik olsun diye burada birinin olması güzeldi.

Annem yokken ev çok boş geliyor." "Yas tutmak için kendine zaman tanımalısın."

"Ama onun ömrünün sınırlı olduğunu biliyordum," diye boğuk bir sesle itiraz etti Claire. "

Daha iyi uyum *sağlamalıydım*."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, Raif elini beceriksizce omzuna koydu ve sıktı. "Olasılık için hazırlık yapmak, gerçek olayla başa çıkmakla aynı şey değildir."

"Bunu bilmiyor muyum?" diye alaycı bir şekilde kabul etti.

"Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum," dedi Raif düz bir sesle. Claire kuru dudaklarını ayırdı. "O zaman *kal*... Seni zorlamıyorum." Raif iç geçirdi. "Sen arkadaşlık istiyorsun... ben de seni öpmek istiyorum."

"Öpüşmenin söz konusu olmadığını mı söyledim?" Claire kızardı, avuç içlerini tırnaklarıyla ısırarak, kendine hiç yakışmayan bu cesur daveti dile getirirken, kendisine ne olduğunu ve onun gitmesine izin vermemenin neden bu kadar önemli olduğunu merak etti.

"Yalnız ve üzgün olduğunu bilerek bundan yararlanmayacağım," dedi Raif sert bir sesle. "Ben öyle bir adam değilim."

"Ama bazen akışına bırakmak gerekir," diye mırıldandı Claire sert bir sesle.

Raif hayatında hiç akışına bırakmamıştı. Nadiren sapma gösterdiği bir rutine dayalı programlara göre çalışıyordu, ancak sadece

"Evet," diye kabul etti, yavaşça yanan bir gülümsemeye. "Kimse senin dönmeni beklemiyor mu?" diye sordu Claire, bu olasılık karşısında ağzı kuruyarak.

"Kimse senin dönmeni beklemiyor mu?" diye sordu Claire, bu olasılık karşısında ağzı kuruyarak.

"Kimse." Raif'in heykel gibi elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık belirdi, çünkü yatın altmıştan fazla mürettebatı vardı, güvenlik ekibi ve idari personelini saymıyoruz bile. Kalabalık bir ortamda yalnız olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu, ama fiziksel olarak yalnız olmanın ne demek olduğunu gerçekten bilmiyordu, çünkü çocukluğundan beri etrafında hep ev ve güvenlik personeli vardı.

Bir anlığına gözyaşlarına hakim olamadığı için utanç duyan Claire, bulaşıkları telaşla istifledi ve mutfğa götürdü.

Raif, bardakları tereddütle lavabo süzgecine koydu. "Şimdilik bırak onları."

"Düzenli ev, düzenli zihin," diye espri yaptı Claire. "Ben böyle yetiştirildim."
böyle yetiştirildim."

"Bir fark yaratıyor mu?"

"Hayır, sadece sürekli meşgul olmanı sağlar."

Claire bulaşıkları lavaboya koydu ve yıkamaya başladı, sonra da kurutucuya yerleştirdi.

Raif, biraz tedirgin bir şekilde etrafta dolaştı ve sonra bir bezle ortalığı sildi. Yatılı okuldayken hafta sonu ziyaret ettiği evlerden birinde bir kadının bulaşıkları kuruladığını hatırladı.

"Yardım etmek zorunda değilsin."

"Burada hiçbir şey yapmadan duramam." Raif, zaten çok fazla zamanını hiçbir şey yapmadan geçirdiğini düşünüyordu. Quristan'ın yatırımlarıyla ilgilenirken, bir yandan da kendi geliştirme imparatorluğunu yönetiyordu. Sık sık işkolik olarak anılırdı ve bu sıfatı küçümsemek için bir neden görmüyordu. Ülkesinin çıkarlarını ve zenginliğini geliştirmek için çalışmaktan gurur duyuyordu. En azından, babasını kızdırmadan iyi bir iş çıkarabileceğine inandığı zamanlarda böyleydi. İçindeki sıkıntıyı hatırlayınca içinden bir inilti kaçırıldı. Zaten hiç sevilen bir evlat olmamıştı ve artık da olmayacaktı.

Bir tabağa uzandı ve dikkatlice kurulamaya başladı, kendini Quristan hükümeti memnun, yerliler coşku dolu ve babası öfkeliydi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Modern dünyada pek çok şey

Kral Jafri'yi öfkeliendiren birçok şey vardı. O, demokratik olarak seçilmiş bir hükümete sahip bir ülkede, ataları gibi feodal bir hükümdar olarak kalmak istiyordu

kendi gibi feodal bir hükümdar olarak kalmak istiyordu. Babası, onun "güçlü" olarak gördüğü otoriter bir şekilde yetiştirilmişti. Ancak böyle Bu yöntemler, tıpkı kendi babası gibi sınırsız güce sahip mutlak bir hükümdar için işe yarardı. Bu gücü elinden alınmış, hükümetin müdahalesini ve tavsiyelerini kabul etmek zorunda kalan Kral Jafri, hayal kırıklığı ve kendisine layık gördüğü kraliyet saygısını görmediğine dair inancıyla kaynıyordu.

Raif tabağı masaya koydu, tam o sırada Claire onun parmaklarından kurulama bezini çekip aldı

ve işi devraldı. Claire işi bitirip tabakları dolaba yerleştirirken, Raif buzdolabına yaslanarak dinlendi. Claire tekrar yanından geçerken, Raif onu nazikçe kollarının arasına çekti ve omzunun eğimine dudaklarını bastırarak ve onun sıcak, limon kokusunu içini çekerek, kasıklarındaki sürekli nabız gibi atan uyarılma hissine kapıldı. Hiçbir kadın onda böyle bir etki yaratmamıştı, ama o da nadiren kendini baştan çıkaracak kadar yakınlaşmaya izin verirdi. Ancak Claire, onu hem rahatlatan hem de cezbeden tanımlanamaz bir özelliğe sahipti. O kadar dürüst, o kadar doğal ve bir kadında çekici bulduğu özelliklere sahipti ki.

Claire, istemsiz bir titremeye, onun sıcaklığına ve gücüne yaslandı. Hayatında hiç bir erkeğe bu kadar yoğun bir şekilde çekilmemişti ve bir yandan bu korkutucu olsa da, diğer yandan çok heyecan vericiydi. Neye davetiye çıkardığını biliyordu ama hiç şüphesi yoktu. Biriyle yatmaya karar vermek onun kararıydı, başkasının değil. Son erkek arkadaşı onu suçluluk duygusuyla seks yapmaya zorlamıştı ve o da direnmişti, onunla kurduğu bağdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onunla hiçbir zaman doğru hissetmemişti. Bir yabancıнын onunla bu kadar kolay bağ kurması nasıl olabilirdi? Raif'i nasıl bu kadar karşı konulmaz bulabilirdi?

Onun hafif tutuşunda kıvranan Claire, tekrar onun ağzını bulmak için uzandı ve dudakları dudaklarını kapladığında, karnının derinliklerinde bir alev gibi aklık alevlendi. Bu, bir erkekte her zaman aradığı ama asla bulamadığı şeydi: devam etme, keşfetme, *deneyimleme* ihtiyacının çılgın, kontrol edilemez dalgası. Bu, içindeki kayıp hissini soğukluğunu ısıttı ve ona, her zamanki yaşam sevincinin tekrar ulaşılabilir olduğu umudunu verdi.

Raif onu oturma odasına geri çekti. "Durma," dedi ona, sadece ciğerlerini doldurmak için öpüşmeyi keserek.

"Odan nerede?"

Claire parmaklarını onun parmaklarına doladı ve onu oturma odasından ilk odaya götürdü. Annesi onun için parlak Akdeniz renkleriyle ve dalgalanan, saçaklı sanatsal perdelerle dekore ettirdiği, yeni boyanmış bir odaydı. Onun gelişinden önce. Jo, Claire'in alışılmadık, sanatsal bir kız olacağını hayal etmişti, çünkü Jo resim yapmayı, takı ve çömlek yapmayı severdi. Ne yazık ki Claire, çiçekleri ve pastel renkleri seven, kız gibi bir kızdı ve vücudunda tek bir zanaatkar, Yardımsever ve sevecen bir kızdı.

Üzüntü onu sardı ve o da bunu zihninin derinliklerine itti. Hayatı kutlamak, onu boğazından yakalayıp yaşamak istiyordu, yetiştirildiği her dikkatli ve temkinli kurala uymak yerine, çünkü bu onu sadece *korkutuyordu*. Sadece bu kısıtlamalara isyan ederek annesini bulmuş ve gerçekte kim olduğunu keşfetmeye başlamıştı...

"Duş almam lazım," dedi Raif aniden. "Yüzmekten tuzla kaplandım."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı Claire, onu yan odadaki banyoya götürüp kullanması için temiz bir havlu çıkardı.

Odasını geri döndü ve havada asılı kaldı. Ona, onun ilk erkeği olacağını söylemeli mi diye düşündü, aynı zamanda onun kasıtlı olarak fikrini değiştirmesi için ona bir şans verdiğini de merak etti. Hayır, neden böyle bir şey yapsın ki? Erkekler, bir kadın kendinden emin görüldüğünde böyle bir şey yapmazlar, değil mi?

Kararına bağlı kalmaya kararlı olarak, kıyafetlerini çıkarıp çamaşır sepetine attı ve yatağa atladı. İlk kez, doğru erkekle birlikte olduğunu hissetti. Aralarında bir bağ, açıklayamadığı bir anlayış vardı, ama bu, daha önce hiç hissetmediği kadar güçlüydü.

Raif, sersemlemiş bir halde ılık suyun yavaşça aktığı duşun altında duruyordu. Gergindi. Gergin olmaması gerektiğini biliyordu, ama gergindi. Bir ömür boyu süren bekârlığı terk etmek üzereydi ve bunu bir anlık Claire ona pervasızlık *hissettiriyordu* ve bu, daha önce hiç tatmadığı bir zevkti ve o hissi daha fazla istiyordu.

Ona saf özgürlük ve neşe hissi veriyordu, eşit derecede Onun dünyasında nadir görülen bir şeydi. O onu istiyordu, o da onu istiyordu. Her şey açık ve netti. Bunu olduğundan daha zorlu veya anlamlı bir şeye dönüştürmeye gerek yoktu. Bir zamanlar gelinini kurtaracağını düşünmüştü

, şimdi ise bu kadar naif davrandığına şaşıırıyordu.

Raif, beline sarılmış ıslak havluyla yatak odasına girdi. "Hâlâ beni güzel buluyor musun?" diye alay etti.

Onu gördüğü anda Claire'in nefesi bir anda kesildi. Aksiyon filmlerinden çıkmış zayıf, sert bir dövüş makinesi gibiydi, karnı sert kaslarla kaplıydı, havluyu bir kenara attığında pürüzsüz kahverengi derisinin altında pazı kasları belirgindi. "Evet," diye tereddüt etmeden cevap verdi.

Raif gülerek yanındaki yatağa uzandı ve Claire'i kollarına aldı. Ağzıyla Claire'in dudaklarını okşadı, dili dudaklarının arasına girdi, hızla hareket ederek ona parçalanmış bir enerji dalgası gönderdi. Açlık, onun merkezinde büyüyen arzusun nabzı atan sıcak bir sıvı havuzuydu. Raif'in elleri dolgun göğüslerini avuçladığında, başparmakları şişmiş meme uçlarını okşadığında, Claire'in kalçaları yatakta kıvrandı.

"Güzel olan sensin," diye mırıldandı, onu yastıklara bastırarak, bal sarısı saçları koyu renkli çarşafın üzerine dökülürken, mavi gözleri kızarmış yanaklarına karşı şaşkınlıkla açılmış, dudakları öpücüklerinden şişmiş haldeyken onu takdirle seyretti. Aç bir adam gibi o bakışların sıcaklığını içini çekerek içti.

Ağzını pembe dudaklara indirdi ve güçlüce emdi, her fantezi gerçekleşti çünkü o, yumuşak ve sert, ipeksi ve şehvetli olan en muhteşem karışımı. Elleri, dalgalı karın kaslarından omuzlarına doğru keşif amaçlı gezindi ve o, içini saran şehvetli zevkle sanki sarhoş edici bir uyuşturucu gibi, kız ellerini sırtında aşağı doğru kaydırırken omurgası eğildi.

Cildi pürüzsüzdü ve o kadar sıcaktı ki, kadının vücudunda yaptığı her hareketten zevk aldı, kadınıninkinden çok farklı ama aynı derecede duyarlıydı. Dudaklarının meme ucuna her dokunuşu, pelvisine elektriksel bir ısı okunu gönderdi. Elleri, kıvrımları üzerinde ustaca dolaştı ve sonra onu tekrar kollarına çekerek, onu heyecanlandıran vahşi bir yoğunlukla ağzını tekrar öptü. Şimdi keşfediyordu, iç uyluklarını izliyor, en hassas noktayı buluyor ve parmağını kaygan kıvrımlarının arasına daldırmadan önce nazikçe daireler çiziyordu.

"Oh..." diye inledi, heyecan ve beklenti arttıkça, bacaklarının arasındaki boşluk hissine içten gelen bir sıkışma hissi de eklendi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu ona, hiç uyarı yapmadan.

"Hayır..." Claire hareketsiz kalarak ona baktı. Birdenbire, çok ciddi ve aynı zamanda endişeli bir ses tonu vardı.

Raif inledi ve ondan uzaklaşmaya başladı. "Prezervatifim yok. Bunu daha önce konuşmalıydık."

Claire'in kaşları çatıldı. "Hiçbir şey taşımıyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Bunun için bir nedenim yok... yani, şimdiye kadar yoktu."

Claire, yanakları kızarak oturdu. "Şey, bende prezervatif var."

"Bu rahatlatıcı." Raif, Claire'in yataktan kalkıp eski gardırobu karıştırıp bir el çantası çıkardığını ve ondan küçük bir folyo paketi aldığını izledi. "Annem, her ihtimale karşı yanımda bir tane taşımamda ısrar etti," diye rahatsız bir şekilde açıkladı. "Hala bakire olduğum için beni garip buluyordu ve benim..."

Raif şoktan donakaldı. "Sen bakiresin mi?"

Claire utançtan burnunu kıristırdı. "Sen de tuhaf olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ama benim büyüdüğüm evde, evlilik öncesi seks idam cezası gerektiren bir suçtu, denemeye cesaret edemedim. Annem gibi ahlaksız olmakla suçlanmaya göğüs gerecek durumda değildim. Babamdan çok korkuyordum... ve yaşlandıkça, o köprüyü geçmek daha da zorlaştı. Tanrım, saçmalıyorum!"

"Utanmana gerek yok." Raif, ona attığı küçük paketi yakaladı ve oturarak elini tutup onu kendine doğru çekti. "Ben de pek deneyimli değilim... şu anda açıklamak istemediğim nedenlerden dolayı."

Sıra Claire'e gelmişti, onun çarpıcı altın karamel rengi gözlerine, sivri siyah kirpiklerinin vurguladığı gözlerine bakarak hareketsiz kaldı. O çok yakışıklıydı. Nasıl deneyimsiz olabilirdi ki?

"O yüzden bana biraz müsamaha göstermen gerekecek," dedi Raif sert bir sesle.

Claire gülümsedi. "Sen de benim için aynısını yaparsan," diye utangaçça fısıldadı.

Onu kollarının arasına aldı ve yenilenen güveniyle onu yastıklara yatırdı. "Hoşgörülü olmama gerek yok. Tek yapmam gereken seni tam olarak takdir etmek," dedi boğazından çıkan kaba bir sesle, büyük ellerini onun üzerinde gezdirirken.

Onu öptü ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Elleri boynunun arkasına kayarak, onun gür ve ipeksi saçlarına dolandı ve kafatasını okşadı. Bir sıcaklık dalgası içinden geçti, hemen ardından bir diğeri, aynı açlık onu tekrar çekmeye başladı. Onun sıcak sıvı merkezini tekrar izledi ve bu neredeyse dayanılmazdı, vücudu kontrol edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde gerginlik ve ihtiyaçla doldu. Kıvrandı, dudaklarından bir nefes çıktı.

Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasının ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama dün istediği gibi hissettiğini biliyordu.

"Biliyorum," diye inledi, ağzını göğüslerinin arasındaki vadide gezdirerek. "Ama henüz hazır değilsin."

"Hazır hissediyorum," dedi Claire düzensiz bir sesle.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandı Raif, kalın sesiyle, onun sakın olmayan vücudunu aşağı kaydırarak, kıvrılan vücuduna ağzını nazikçe bastırdı, en hassas noktada durup oyalanarak.

Bu şehvetli saldırı karşısında şok olmasına rağmen, anında yoğun bir duygu dünyasına daldı. Ona durmasını söylemeye çalışırken, durursa muhtemelen onu öldüreceğini fark etti, çünkü enfes duygu tüm direncini yok etmişti. Artık kıvrılıyor, sarsılıyor ve inliyordu, bacaklarının arasındaki boşlukta hissettiği ağrı sadece yoğunluğunu artırıyordu. Sonra vücudundaki gerginlik tüm kaslarını gerdi ve doruğa ulaşması onu uçurdu. Kelimenin tam anlamıyla yıldızlar gördü, tatlı zevk sarsıntıları onu sararken çığlık attı ve ardından huzur onu kapladı.

"Artık hazırsın," dedi Raif, sesini boğuk bir şekilde.

Ve o anda hayatını kurtarmak için konuşamazdı. Onu geriye doğru eğdi ve yavaş ve emin adımlarla içine girdi; vücudu onun doluluğunu kabul etmiş gibiydi.

O, her hareketinin farkında olarak hareketsiz kaldı, dizlerini geriye doğru eğdi ve onun güçlü kalçalarının, güç toplayıp direnen bedenine daha derine girerkenki itişini hissetti. Ve bedeni direndi.

O durakladı, koyu renkli gözleri onun gözlerine sabit bir şekilde bakıyordu. "Seni incitmekten korkuyorum."

"İlk seferinde acı çekeceğimi hep bekliyordum," dedi Claire kadercı bir tavırla. Raif inanılmaz derecede gergindi.

"Durma," diye ısrar etti Claire.

Bu onu harekete geçirdi. Geri çekildi ve bir kez daha içine girdi, keskin, yırtıcı bir acı onu haykırmaya zorladı.

"Sanırım bu senin için pek de hayalindeki gibi bir deneyim değil," dedi Claire, nefesini toplayarak, gözlerine dolan istem dışı gözyaşlarını fark etmemiş olmasını umarak. Kalçalarını ona doğru kaldırıp geriye doğru eğildi ve cesaret vermek için bacaklarını onun etrafına doladı.

O, boğuk bir iniltiyle pes etti ve daha derine girdi. "Çok iyi hissettiriyorsun," diye sertçe söyledi. "Sıcak sıvı ipek gibi beni sarıyor."

Onun istilas4, her sinir ucunu uyandırdı ve dikkatini çekti. Onun ritmi, kadının rahatsızlığını ortadan kaldırdı, onu uyum içinde hareket etmeye ikna etti, artık bir seyirci değil, tam bir katılımcıydı. Onun hızı arttıkça heyecan dalgası onu yeniden sardı ve sonra o kadının üzerinde inleyerek, kadının vücudu onun orgazmının şiddetli saldırısıyla sarsıldı.

"Bir dahaki sefere daha kolay olacak," dedi ona yatıştırıcı bir sesle, o ise ona şiddetli bir tatmin, suçluluk ve özür karışımıyla bakıyordu.

"Bir dahaki sefer olacak mı?" diye mırıldandı sersemlemiş bir halde. "İkinci bir şans?"

En olağanüstü bir şefkat dalgası onu sardı. O anda, başka birine hiç bu kadar yakın hissetmemişti. "Eğer istersen," diye fısıldadı, kollarını ona dolayarak, geniş omuzlarındaki gerginliği giderip, stresinin tekrar azaldığını izledi.

"İstiyorum," diye itiraf etti, onu sıcaklıkla dolduran parlak bir gülümsemeyle. "Seni istiyorum."

"Ama korunmamız yok, o yüzden çekilmen gerekecek... ya da başka bir şey yapman," diye aceleyle uyardı.

Raif onu sıkıca sarılmaya devam etti, kızarmış yüzünden saçlarını geriye doğru okşadı, onun cömertliği ve sıcaklığının tadını çıkardı. "Özeldi," diye fısıldadı. "Seninle olduğu için çok özeldi."

İsteksizce ondan uzaklaştı ve kendi dilinde bir şeyler mırıldanırken, abanoz rengi kaşları dehşetle yukarı kalktı. "Prezervatif yırtıldı..."

"Ah, canım..." Claire başka ne söyleyeceğini bilemedi, annesinin onu utandırarak zorla verdiği o küçük folyo paketin ne kadar zamandır ortalıkta durduğunu merak ediyordu.

Onun zayıf, koyu tenli yakışıklı yüzü gölgelendi. "Sana sert davrandım. Muhtemelen bu yüzden."

"Sert davranmadın," diye sessizce azarladı. "Öyle deme."

"Neden seni sanki çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum?" Raif, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak onu inceledi, sonra tuvalete gidip temizlenmek için odadan çıktı.

"Gidiyor musun?" Claire onun arkasından seslendi.

"Şaka mı yapıyorsun? Bana ikinci bir şans verdikten sonra mı?" Raif alaycı bir şekilde sordu.

Claire güldü ve rahatladı, Raif'in kalacağına ve tüm garip durumun ortadan kalktığına sevindi. Raif yatağa geri döndü, ışığı kapattı ve sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi Claire'i kollarına aldı.

* * *

Claire birdenbire uyandı ve kendini yalnız buldu. Çıplak bir şekilde yataktan kalktı, kapının arkasından bornozunu aldı ve evin geri kalanını kontrol etmeye gitti. Raif gitmişti. Ama pencerenin yanındaki masada bir telefon numarası yazılı bir not vardı.

"Sonuçları olursa ya da sadece iletişimde kalmak istersen."

Ama Raif *gitmişti* ve Claire'in içinde korkunç bir boşluk hissi yayıldı. Ne beklemişti ki? Bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki nadiren daha kalıcı bir şeyin başlangıcı. Her şey bitmiş ve o onu bir daha asla görmeyecekti.

Kalbi sanki sıkılıp kurutulmuş gibi acıyordu. Canı yanıyordu. O sırada ayrılmanın canını yakmayacağını söylemişti kendine, ama kendine yalan söylemişti

çünkü o kadar güçlü değildi, o kadar duygusuz değildi. İnanılmaz derecede kısa bir sürede, Raif onun için bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Nazik, şefkatli, sıcak, sevgi doluydu, bir erkekte aradığı ve hiç bulamadığı her şeydi, ama sadece birkaç saat birlikte olmayı planlarken bu özelliklere sahip olmak ne kadar zordu?

Ve şimdi gerçek hayata geri dönmüştü. Hafta sonları yemek pişirip garsonluk yaptığı liman barında saat 12'de işe başlıyordu. Şu anda bulabildiği tek iş buydu ve bahşişler ve maaşı kirayı ödemek için yeterliydi. Barın sahibi Yannis, yazın marina daha kalabalıklaşıp turistler geldiğinde ona daha fazla iş vermeyi umuyordu.

marina daha kalabalık hale geldiğinde ve turistler geldiğinde ona daha fazla iş vermek istiyordu. Ancak Kanos gibi küçük bir adada güvenilir bir ticaret akışı yoktu. Bazen tekneler uğrardı, bazen uğramazlardı. Bu yüzden İngiltere'ye dönmesi gerekiyordu. Onun gibi biri için güvenilir bir kış işi yoktu güvenilir bir kış işi yoktu.

Duşa girdi. O telefon numarasını şimdiden kullanmak istemesi ne kadar zayıf bir davranıştı? Ne kadar üzücüydü bu? Giyinirken, geçen geceyi tekrar yaşamaktan kendini alamadı. İkinci sefer muhteşemdi. Ona zevkin ne olduğunu öğretmişti, ama bunu birlikte keşfetmişlerdi, bu da bir şekilde daha yoğun ve anlamlı hale getirmişti, ama sadece bir gecelik bir çift olduklarında bu ne kadar anlamlı olabilirdi ki? Ve o, o daha uyanmadan sabahın erken saatlerinde gitmişti.

Uyanmış mıydı? Neden üzgün ve olgunlaşmamış davranıyordu? Neden aralarında olanların gerçekliğini kabul etmiyordu? Bir anlık tutkuyla alevlenen ve sönen bir çekim miydi? Seyahate çıkacağını söylemişti. Elbette onu bir daha görme ihtimali yoktu. En azından ona boş vaatlerde bulunmamıştı.

Yıpranmış kot şort ve tişört giymiş, işe gitmek için kapıyı açtı ve donakaldı. Dışarıda, parlak balonlarla süslenmiş dev bir gül sepeti duruyordu. Yüksek sesle güldü ve kartı

Kartta sadece "Raif" yazıyordu. Başka bir şey yoktu. Sonuçta, söylenecek ne vardı ki? Ama kocaman bir gülümseme, kaşlarını çatmış halini silip süpürdü ve içeri koşarak vazoları çıkarmaya ve güzel çiçekleri dikkatlice suya koymaya başladı. Ne kadar harika, düşünceli bir jest! O, kız uyanana kadar kalmamıştı ve belki de bu en iyisiydi, diye kabul etti isteksizce.

Veda etmekten başka ne söylenebilirdi ki?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RAIF GÜNEŞLENME TERASINDA durmuş denizi seyrediyordu.

Yapması gerekeni yapmıştı, öyleyse neden bu kadar kötü hissediyordu? Claire harikaydı ama onların bir geleceği olamazdı. Bu ilişkinin gideceği bir yer yoktu. O yıllardır başka bir kadına aşıktı. Claire'e hak ettiği tüm kalbini veremezdi. Ara sıra yapılan ucuz bir ilişki istemiyordu, değil mi?

Yine de, hiçbir kadını onu istediği gibi istememişti ve bu farkındalık onu sarsmıştı. Nahla'yı hiç o şekilde düşünmemişti. O başka bir adamın karısıydı, çocukların annesiydi. Kahretsinsin... O, üçüncü kuzeninin karısıydı! Aralarındaki engelleri her zaman takdir etmiş ve düşünce ve davranışlarında saygılı kalmıştı. Ancak Claire, en şaşırtıcı, parlak seksapeliteye sahipti, diye kabul etti soyut bir şekilde, Claire'i o plajda ilk gördüğünden beri babasının öfkesini neredeyse hiç hatırlamadığını fark etti.

* * *

Bar sahibi Yannis, Claire köye girdiğinde büyük bir masanın etrafındaki sandalyeleri yeniden düzenliyordu.

dışarıda sandalyeleri yeniden düzenliyordu. "Saat sekizde bir yatın yolcuları için büyük bir parti var," diye uyardı. "Sofia'dan gelip servis yapmasını istedim, böylece mutfakta

rahatça çalışabilirsin." "Ne kadar büyük?" diye sordu

Claire.

"On kişi, çocuk yok. Birinin doğum günü partisi," diye neşeyle söyledi. "Kendi pastalarını getirecekler."

"Bu da zaman kazandırır." Claire güldü, çünkü barın dışında birkaç yaşlı müdavim dışında mekan boştu. İstesaydı, pasta yapmak için bolca zamanı olurdu.

"Sofia'ya kız kardeşine bize bir sürü taze sebze getirmesini söylemesini söyledim," dedi Yannis gururla. "Gördün mü, ben önceden düşünürüm."

"Öylesin," diye kabul etti Claire ve diğer malzemeleri kontrol etmek için mutfığa doğru yürüdü.

Yannis, "Sofia'ya kız kardeşine bize bir sürü taze sebze getirmesini söylemesini söyledim," dedi gururla. "Gördün mü, ben ileriye düşün

Pastacı olmak için üç yıl eğitim almış ve lisans programına bol miktarda iş deneyimi dahil edilmişti. Aslında, sadece bir yıl önce en iyi restoranlardan birinde pastacı olarak işe girmişti. Ne yazık ki, annesinin yanına gitmek için Yunanistan'a uçmaya karar verdiğinde bu işten vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ancak Claire, bu fedakarlık konusunda pragmatik bir yaklaşıma sahipti. Şefler her zaman talep görüyordu ve İngiltere'ye döndüğünde, bıraktığı işin prestijli statüsüne sahip olmasa da, kısa sürede bir iş bulacaktı. sonunda tekrar merdivenleri tırmanacak ve öğrenci kredilerini geri ödemeye başlayacaktı.

Babası, onun seçtiği kariyeri kesinlikle onaylamıyordu. Aslında, babasını memnun edecek tek gelecek senaryosu, onun cemaatinden onayladığı bir adamla evlenip, çocuk yetiştirmek için yerleşmesiydi. Üvey kardeşi Tom, teoloji fakültesine yeni girmişti ve son duyduğu kadarıyla, onu bekleyen bir kilise görevi vardı. Claire, catering sektöründe uzun ve genellikle geç saatlere kadar çalışmanın bir dezavantaj olduğunu kabul etmeye hazırdı, ancak bunun dışında yemek yapmaktan zevk alıyor ve mutfağın çılgın temposunu seviyordu.

Öğleden sonrasını ekmek ve çeşitli tatlılar ve hamur işleri pişirerek geçirdi. Yoğun bir akşamdı. Yannis uğrayıp, yemeklerinin Özellikle tatlılar çok beğenilmişti. İş bitiminde, müşterilerle tanışmak için dışarı davet edildi. "Sanırım sana eve ucuz bir yol buldum," dedi Yannis.

Hoşgörülü orta yaşlı bir adam kendini *Mahnoor'un* Kaptanı Hastings olarak tanıttı. Adamın, körfezde demirlemiş kruvaziyer gemisine benzeyen dev yatı kastettiğini fark edince kaşları kalktı.

"Geçici bir işe ilgi duyar mısın?" diye sordu. "İki ay sonra Southampton'a demirleyeceğiz. Yardımcı aşçımız dağcılık yaparken bacağını kırdı ve görev yapamaz hale geldi. Yolculuğun geri kalanı için onun yerine geçecek birine ihtiyacımız var."

"Ben Gregoire, baş aşçıyım," diye araya kalın Fransız aksanlı kel bir yaşlı adam girdi. "Eğitimin ve deneyiminden bahset bana."

Biri onun için bir sandalye çekti ve masada oturan mürettebata hızlıca tanıtıldı. Yaklaşık dörtte biri kadındı.

Gregoire zorlu sorular sordu, ancak Claire'in içinde umut ve beklenti çoktan kabarmaya başlamıştı. İngiltere'ye dönen bir yatta çalışmak tüm sorunlarını çözecekti. Seyahat masrafı olmayacak ve

maaşını biriktirebilecek, bu da varışta konaklama masraflarını karşılamak için bir nakit yastığı sağlayacaktı.

"Bence uygunsun ve yatta yararlı deneyimler edineceksin," dedi Gregoire.

Claire derin bir nefes aldı. "Kedimi getirebilir miyim? O çok iyi eğitilmiştir."

Kaptan kaşlarını çatı ve çenesini ovuşturdu. "Onu kontrol altında tuttuğunuz sürece neden olmasın?"

"Henüz evcil hayvan seyahat belgeleri yok."

"Bunu uğradığımız limanlardan birinde halledebilirsiniz."

Yat ertesi sabah hareket edecekti ve doğal olarak onlar da onun o zaman başlamasını istiyorlardı. Bu uygun değildi. Daha uzun süre toparlanmak isterdi, ama Sofia'nın annesinin eşyalarını desteklediği yerel hayır kurumuna seve seve bağışlayacağını ve kendisinin de sadece birkaç küçük hatırayı saklayacağını biliyordu, çünkü onun durumunda başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Genç mürettebat üyeleriyle bir şeyler içmek için kaldıktan ve , Claire yeni işini dört gözle beklemeye başladı.

"Ah, sormayı unuttum. Yatın sahibi kim, yoksa özel kiralama mı?" diye sordu.

"Prens Hazretleri..." "Kraliyet ailesi mi?" diye hayretle sordu.

"Yabancı kraliyet ailesi. O kadar zengin ki, yürürken elmaslar saçmaması ya da yağ damlamaması şaşırtıcı. Ama endişelenmene gerek yok. Onu neredeyse hiç görmezsin. Gemide çalışıyor. Ağızları açık bırakan, çok önemli bir iş adamı. Ancak, bize katılan büyük bir misafir grubu var, bu yüzden bu yolculukta hepimiz çok meşgul olacağız," diye tahminde bulundu.

* * *

Raif şafak vakti uyandı ve her zamanki gibi doğruca spor salonuna gitti. Orada onu zarif bir siyah kedi bekliyordu, Circe adında bir kedi, gemideki Raif, kediyi görmezden gelmeye çalışmıştı çünkü kedinin varlığı, hatırlamak istemediği anıları canlandırıyor. Ancak kedi ısrarcıydı ve görmezden gelinmeyi reddetti, onu özel odasına kadar takip etti ve duşa girmeden önce nazıkçe kısa bir süre okşatmasına izin verdi.

Akdeniz limanlarında Circe gibi kaç tane siyah kedi yaşıyordu?

Muhtemelen binlerce, diye düşündü, ve en az ellisi Yunan tanrıçasının adını taşıyordu.

Tanrıçanın adını taşıyan en az elli tane vardı. Her halükarda, kediye sadece Trieste'ye demir attıklarından beri fark etmişti, muhtemelen yeni mürettebat üyesi buraya binmişti. O zamandan beri, pürüzsüz siyah kedi geminin maskotu olmuştu. Bildiği kadarıyla, kedinin gezintilerinde uğradığı ilk liman oydu. Her sabah köprüdeki kaptanı ziyaret ediyordu ve görünüşe göre, duygusuz yaşlı adam kedinin yararı için taze balık satın almış ve Raif'in ünlü baş aşçısı onun için özel bir yemek hazırlamıştı.

Kedi, günün farklı saatlerinde tüm mürettebatı ziyaret etti. Güzellik salonunda kendi yatağı ve Raif'in idari personelinin ofisinde oyuncakları vardı. Öğleden sonra Raif'in ofisinde uyukladı. O kadar kendinden emin ve korkusuzdu ki

Raif, kedinin güneşlenme şezlongunda kalın bir puro ve gemideki en pahalı viskiyle keyif çatarken görse hiç şaşmazdı. Kendini sevgiyle şımartıyordu.

Ama en kötüsü, kedinin Raif'e Claire'i hatırlatmasıydı ve o, onunla her kilometre uzaklaştıkça bunu hatırlamak istemiyordu. Claire, çiçekler için teşekkür etmek için bir kez mesaj atmıştı ama sonra bir daha iletişime geçmemişti. O mesajına cevap vermemiş ve onunla iletişime geçmemişken neden versin ki? Claire hamile olsaydı, şüphesiz ondan haber alırdı, ama ondan haber almadığı için, o unutulmaz gecenin bir gebelikle sonuçlanmadığına şükretmesi gerektiğini kendine söyledi. Ancak, kalbinde, Claire'i ve o olağanüstü geceyi hala kafasından çıkaramadığı için şükretmediğini biliyordu.



Sahibinin süitinin birkaç kat altında, Claire son limanda nihayet satın aldığı hamilelik testini düşünmekteydi. İki adet dönemi geçtikten sonra, endişelenmek için gerçek bir neden olabileceğini kabul etmişti. İlk ay, annesini kaybetmenin stresinden kaynaklandığını düşünmüştü, ancak ikinci ayda paniği içinden büyümeye başlamıştı. İlk kez seks yaptığında hamile kalabileceği ya da bir erkekle geçirdiği bir gecenin bu kadar büyük bir etkisi olabileceği gerçekten aklına gelmemişti.

Aptallığına, sağduyusuna olan aptalca ve naif güvenine yüksek sesle inlerken, rahat kabininde evcil hayvanının rahatlığını aradı... *gezgin* evcil hayvanının. Tabii ki, her zamanki gibi Circe yoktu.

Circe'yi günün büyük bir bölümünde kafese kapatmak işe yaramamıştı ve sonunda kedi bir porthole'dan dışarı kaymış ve çok büyük bir şey olduğunu keşfetmişti.

ve keşfedilecek insanlarla dolu ilginç bir tekne. Ondan sonra Circe'yi kafese koymamıştı ve Claire'in evcil hayvanı her yere yayılmış ve kedinin kimseyi rahatsız etmediğini fark edince rahatlamış ve endişelenmeyi bırakmıştı. Artık sadece karaya çıktığında Circe'yi kilitliyordu ve bu da sadece birkaç kez olmuştu çünkü tasarruf etmesi gerektiği için alışveriş gezileri için bütçesinde yer yoktu.

Aslında, yatlarda çalışmayı sevdiğini kabul ediyordu. Maaşı harikaydı ve konaklama imkanları da birinci sınıftı. İsteyince arkadaşlık bulabileceği kadar başka kadınlar da vardı ve

Mahnoor'da her türlü ekstra olanak vardı. Misafir olmadığında, güzellik danışmanı ve masaj terapisti Liz'in sıkıntıdan deliye döndüğü güzellik salonunu kullanmalarına izin veriliyordu. Ayrıca havuz, spor salonu ve en yeni filmlere de erişimleri vardı.

Ancak yine de uzun saatler çalışıyordu ve zengin misafirlerin taleplerini karşılamak için mutfakta çılgın bir tempoda çalışmaktan keyif alsa da, konaklamalarının son etkinliğinin ertesi sabah üst güvertede bir barbekü olacağına sevindi.

Bu, sadece kıdemli mürettebatın erişime sahip olduğu üst güvertelere ilk kez girmesine izin verilecekti. Konuklar gemiden indikten sonra, Londra'ya dönüş yolculuğunun geri kalanında mükemmel bir huzur ve yorucu hiçbir şey olmayacaktı.

Hazırlandığı sınava girdi ve sonucu beklemek için tekrar oturdu. Raif, notunda ima ettiği gibi yardım edecek miydi? Ona telefon etmek veya mesaj atmak için pek çok kez içinden geldi, ama Raif onu adeta görmezden geliyordu, çiçekler için teşekkür ettiğinde kesinlikle bir konuşma başlatmamıştı. Nerede yaşıyordu ki? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona maddi yardım teklif edecek miydi? Yoksa somut bir şey yapma niyeti olmadan sadece destek teklif etmiş miydi?

Claire sonuca baktı ve midesinin bulandığını hissetti, son günlerde birkaç kez hissettiği gibi mide bulantısı vardı. Göğüsleri ağrıyordu ve artık kahvenin tadına dayanamıyordu. Mide bulantısı günün farklı saatlerinde gelip gidiyordu, ama aşırı yorgunluk ve geceleri ölü gibi uyumak her zaman vardı. Sonuç pozitif, hemen hemen beklediği gibiydi, şok ve korku içini sardı ve tuvalete koşarak öğle yemeğini mümkün olan en utanç verici şekilde kustu.

* * *

Claire, ögle yemeği için yerleşik barbekü servis tezgahında tabakları hazırlarken, kalabalık üst güvertedeki abartılı mobilyalar onu hayran bıraktı. Harika çekiciliğe sahip, düzgün vücutlu kadınlar minimal bikinilerle dolaşıyordu. Özellikle biri dikkatini çekti, çünkü ünlü bir süper modeldi ve o kadar güzeldi ki, güzel bir oyuncak bebek kadar gerçek dışı görünüyordu.

Uzun siyah saçları

İpek gibi dar omurgasından aşağı süzülürken, büyük bir şapka güneş ışınlarından mükemmel

güneş ışınlarından koruyordu. Güzel vücudu, poposunu ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran bir tanga bikiniyle neredeyse çıplaktı, ayakları ise çok yüksek topuklu ayakkabılarla kaplıydı. Güverte zemini korumak için özel bir halı serilmişti.

Güzellikten gözlerini ayırarak, Claire prensi görebilmek için boynunu uzatıyordu. Üst masadaki kalabalık hareket edince, arkasında üç kişilik, muhtemelen korumaları olan orta yaşlı bir adam gördü.

orta yaşlı bir adam gördü, arkasında üç kişilik bir koruma ekibi duruyordu. O olmalıydı, diye düşündü, ancak gemideki diğer kadınların, Prensi gördüğünde büyük bir sürpriz yaşayacağını neden ısrarla söylediklerini anlamıyordu.

Güzel esmer kadından ani bir çığlık yükseldi ve Claire inanamadan geri döndü ve siyah bir şeyin sert duvara çarparak yere düştüğünü gördü. O Circe'ydı. Gördüklerine inanamadan izledi.

Yanında duran Gregoire, Fransızca olarak tekrarlanamayacak bir şey söyledi.

Esmer kadın histerik bir haldeydi. "Bacağıma dokundu. Herkes hayvanların yanımda olmasını sevmediğimi bilir!" diye suçlayıcı bir şekilde bağırdı.

"Onu tekmelemek ve incitmek zorunda değildin!" diye yorumladı başka biri.

Claire tezgahın arkasından sessizce çıkıp kedisinin hareketsiz bedenine yaklaştı. Gregoire, büyük bir servis tepsisiyle Claire'in yanına geldi. Claire bir şey yapamadan, Circe'nin altına ellerini çok nazıkçe soktu ve hayvanı tepsiye kaldırdı. "Bir veteriner çağıralım," dedi Claire'e. "Hemen bir veteriner çağıralım."

"Bunu hemen hallet," diye devam etti başka bir ses, çok tanıdık bir İngiliz aksanı, alışılmadık derecede keskin ve kısa ve açıkça emir veren bir ses.

Claire başını kaldırdı, gözleri saf bir inanmazlıkla yuvarlaklaştı. Raif ikisinin üzerinde duruyordu. Yakınlarda duran diğer adamlardan birine başını eğdi ve adam aceleyle uzaklaştı. "Raif...?" diye zayıf bir sesle fısıldadı.

"Lütfen servise devam edin," diye Gregoire'a ısrar etti ve Circe'yi almak için ellerini uzattı. "Misafirlerim son partilerinin tadını çıkarsınlar."

Şaşkın bir duraklamanın ardından, şef yaralı hayvanı Raif'e verdi.

"Kedinin en iyi bakımı almasını sağlayacağım," dedi.

"Ben olmadan olmaz," diye Claire çaresizce araya girdi, onun ani ortaya çıkışı karşısında şaşkınlık içinde. "Siz de misafirlerden biri misiniz?"

Raif ilk kez ona doğru düzgün baktı ve dehşet içinde donakaldı, kaplumbağa kabuğu rengi gözleri büyüdü, sonra siyah kirpiklerini indirerek tepkisini gizledi. O anda, şef şapkası ve saçlarını gizleyen ağ, şekilsiz mutfak önlüğüyle onu tanımadığını fark etti.

"Bunun için çok üzgünüm. Onu gemiye getirmemeliydim," diye mırıldandı. "Onun incinmesini görmeye dayanamıyorum."

"Claire, içeri girip bu... olayın şokundan kurtulmana izin vereceğiz." Raif kelimelerini dikkatlice seçti ve onu en yakın kapıya yönlendirmek için hafifçe sırtına dokundu. Ondan önce, son derece lüks ve zarif bir şekilde dekore edilmiş çok geniş bir oturma odasına girdi.

Mürettebat kantininde gördüğü korumalardan biri ortaya çıktı ve Raif'e başka bir dilde seslendi.

"Sizi veterinerine götürmek için bir araba rıhtımda bekliyor. Kedinin yaraları kontrol edilmeli ve bu imkânı gemide sunamıyoruz. Mohsin size eşlik edecek."

Claire, Mohsin'in derin bir reverans yapmasını izledi ve ağzı kurudu.

Korkunç bir

İmkansız bir şüphe aklına geliyordu. Bu imkansız olmalıydı. Raif, devasa yatın sahibi olan kraliyet prensi olamazdı, değil mi? "Misafirlerimin son partilerinin tadını çıkarmalarına izin verin," demişti, ev sahibi olduğunu ima ederek ve gerçekten de, doğuştan gelen bir yetenekle kontrolü ele almış, onu içeriye götürerek, onun kimseyi rahatsız edecek bir şey söylememesini ve yapmamasını sağlamıştı.

Aynı anda hem sarsılmış, hem dehşete kapılmış, hem de öfkeliydi. O sıradan biri gibi davranmıştı... *değil mi?* Kimliğini gizlemiş, onu yanıltmıştı. Anlama ve farkına varma zorlu bir süreçti. Tanrım, o onun için çalışıyordu ve o bunu bilmiyordu... onun onun sefil yatında olduğunu bilmiyordu! Duruma nasıl bakarsa baksın, bu ikisi için de utanç verici bir karışıklıktı ve ona hamile bıraktığı gerçeğini de ekleyince, karışıklık tam bir tam bir felakete dönüştü!

Koruma, Circe'yi tutan tepsiyi donmuş ellerinden aldı ve çenesini başka bir kapıya doğru eğdi. "Bu taraftan gelin," dedi boğuk bir İngilizceyle.

Raif, sanki daha önce hiç kadın görmemiş gibi, ona dik dik bakıyordu. Claire, iş kıyafetinin ne kadar çirkin olduğunu aniden fark edince yüzü kıpkırmızı oldu

ve aceleyle başka tarafa dönerek, odanın diğer tarafında kapıyı onun için açık tutan yaşlı adamı takip etti.

Raif onun ayrılışını izledi. O kadar küçüktü ki. Onun bu kadar küçük olduğunu nasıl unutmuştu? Onun yatda çalıştığına inanamıyordu. Circe ona aitti ama doğal olarak Claire'in Mahnoor'da olabileceği aklına gelmemişti. *Mahnoor'da* olabileceği aklına gelmemişti. Şef olduğunu söylemişti ve onu tezgâhta görmüştü, ama o çok mavi gözlerle ona bakana kadar onu tanımamıştı.

Ne kadar süredir gemideydi? Onu düşündüğü, merak ettiği onca hafta boyunca, o ulaşılabilir bir mesafede, ondan sadece birkaç güverte aşağıdaydı. Mürettebatın işe alınmasına katılmıyordu çünkü bu kaptanın işiydi. Onun artık adada olmadığını nasıl tahmin edebilirdi? Yapmak istediği gibi onu arasaydı, öğrenirdi, diye üzülerek kabul etti. Ama sonra Onun yatında olduğunu bilse ne yapabilirdi ki? Çalışanlarını taciz etmezdi ve kişisel bir davranışta bulunmak uygunsuz ve düşüncesizce olurdu.

Claire, korumayı uzun bir merdiven boşluğundan aşağıya, alt kata, bir iskeleye indi ve orada uzun, parlak beyaz bir limuzin onları bekliyordu. Tepsiyi dikkatlice arka koltuğa koydu ve Claire hareketsiz evcil hayvanının yanına oturana kadar bekledi, sonra sürücünün yanındaki ön koltuğa oturdu.

Claire, kedinin omurgasını parmağıyla okşadı. Gözleri yaşlıydı ve ağlamaktan kaşınıyordu. Circe ölürse buna dayanamazdı. Kedinin konukların arasına karıştığını fark etseydi, onu oradan uzaklaştırırdı. Sonuçta, herkesin hayvanları sevmediğini anlıyordu... ama o korkunç kadın Circe'yi bu kadar şiddetle tekmelemek zorunda mıydı? Circe bacaklarına sürtünmüş, belki de güzel kadını korkutmuştu. Claire'in midesindeki mide bulantısı arttı. Bu, olan her şeye duyduğu şoktu.

Zihninde, Raif'i yine salonda, sadece onun kadar resmi bir adamın böyle bir etkinliğe giyebileceği hafif bir yazlık takım elbise giymiş olarak gördü. Ancak bu haldeki Raif'i, iki ay önce tanıştığı, sevdiği ve birlikte güldüğü Raif ile ilişkilendirmek onun için imkansızdı. Circe'ye yapılan saldırıya tepkisi o kadar kıbar, o kadar pürüzsüz, o kadar ölçülüydü ki.

Mohsin onu şık bir ameliyathaneye götürdü ve orada, onların gelişini beklediği belli olan bir veteriner hemşiresi hemen ilgilendi, Circe'yi aldı ve götürdü. Claire, bekleme salonuna titreyerek oturdu, böyle bir ilgi ve tedavinin ne kadara mal olacağını düşünmemeye çalıştı ve misafirler gemiye bindikten sonra kedisinin özgürlüğünü kısıtlamadığı için kendini suçladı. Düşüncesiz, *aptal* ve

Raif'e karşı olduğu gibi pervasız ve aptalca davranmıştı. Babasının katı davranış kurallarına uymaya devam etseydi güvende olacağı acı bir gerçektir. Bağımsızlığını ortaya koymak ve istediği gibi davranma özgürlüğünden yararlanmak onu tehlikeli bir yola sürüklemişti. Tek başına, düzgün bir geliri bile olmayan bir anne olarak bebeğine ne sunabilirdi ki?

Mohsin, karton bir bardakta soğuk suyla ona yaklaştı. "Prens her şeyi yoluna koyacaktır," diye ona güvenle güvence verdi.

Hayır, düzeltmeyecekti. Prens, hayatında her şeyi yeniden düzeltmek için büyük zorluklarla karşılaşacaktı, ancak onun hamileliğini sonlandırmasını umması da gayet olasıydı. Ama o bu seçeneği düşünmeye bile hazır değildi. Saç filesi, başlığı ve önlüğünü çıkardı ve hepsini özenle katladı.

Kapı açıldı ve o başını kaldırıp baktı. Geleli bir saatten fazla zaman geçmişti. Raif'in resepsiyon görevlisiyle konuştuğunu görünce gerildi. Raif, akıcı bir Fransızca ile ona seslendi ve birkaç dakika sonra yaşlı bir adam ortaya çıkıp Raif ile uzun uzun konuşmaya başladı. Konuşma bittiğinde Raif ona yaklaştı.

"Ne oluyor?" diye endişeyle fısıldadı.

"Circe'nin dikkatli bir ameliyat olması gerekiyor ama bu, gerekli cerrah gelene kadar yapılamayacak. Bacağı kırık ve beyin sarsıntısı var. Şu an için burada gözetim altında kalması en güvenli seçenek," dedi.

Claire çok yavaşça başını salladı. "Hayatta kalma şansı var mı?"

"Kafa travmasında başka bir komplikasyon olmazsa." Claire boğazını temizledi.

"Şimdi gideceğiz," dedi Raif.

Circe'yi tekrar görebilir mi diye sormak istedi, ama talepte bulunmak istemedi ve tüm bu veteriner bakımı ve tedavinin ne kadara mal olacağını düşünerek sürekli endişeleniyordu. Monte Carlo'da ameliyat

bir hayvan için ucuz olmayacaktı. "Bunu nasıl ödeyeceğim bilmiyorum," diye titrek bir sesle mırıldandı.

Raif elini tuttu. "Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. Yaralanmalara benim partimde *benim* misafirim neden oldu. Hayvanlara zulmü kabul edemem," dedi sert bir ses tonuyla. "Bu durumun düzeltilmesinden ben sorumluyum... mümkün olduğunca."

Claire soğuk parmaklarını çekip, "Faturayı sizin ödemenize izin veremem. Bu doğru olmaz," diye fısıldadı.

Raif, bir araç filosu onları bekliyor gibi görünen dışarıya eşlik ederken iç geçirdi. Kulaklıkları adamlar ve onun güvenlik görevlileri. O, gece yarısını onunla geçirirken bu adamların nerede saklandıklarını merak etti. Acı bir kızgınlık ve öfke yine içini kapladı.

Başka bir limuzine yönlendirildi ve Raif yanına oturdu, onu koltuğun diğer ucuna kaymaya davet etti. Sessizlik yoğunlaşırken, elleri kucağındaki katlanmış mutfak eşyalarını buruşturdu.

"Claire."

Başını hızla çevirdi, safir gibi mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seninle konuşmuyorum. Seni tanımıyorum. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Beni işe aldıkları işi yapacağım ve umarım yollarımız bir daha kesişmez. Neyse ki, on gün sonra İngiltere'ye döneceğiz.

Konuşurken bile, bu sözüne nasıl sadık kalabileceğini merak ediyordu. Onun çocuğuna hamileydi. Ona söylemek zorundaydı, değil mi? Söylememesi adil olmazdı, değil mi? Sessiz kalmak yanlış olurdu ve doğmamış bebeği ondan daha fazla ilgiyi hak ediyordu. Dışlerini sıktı.

Raif hiçbir şey söylemedi. Onun duyguları ile çelişse bile, kendi duygularına hakkı vardı. Ne yazık ki, hayat onun istediği kadar basit ve açık değildi ve Raif, davranışları için ona bir açıklama borçluydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"NEREDEYİZ?" Claire, limuzin yüksek çitlerle çevrili bir yoldan ilerleyip büyük beyaz bir villanın önüne geldiğinde aniden sordu. Kendi düşüncelerine o kadar dalmış ki nereye gittiklerini fark etmemiş olduğunu hemen kendine yükledi. Tabii ki, yoğun limana ve yata geri dönmekten başka bir yere gittiklerini bilmiyordu, bu yüzden dikkat etmemişti.

"Burası Monte Carlo'daki evim. Seninle konuşmak istiyorum ve *Mahnoor'da* seninle özel bir görüşme yapmak uygunsuz olur," diye belirtti. "Burada, spekülasyonlara yol açmaktan korkmadan özel olarak konuşabiliriz."

"Yani, benim ve sizin itibarınızı korumak için beni kaçırıyorsunuz," diye sonuçlandırdı Claire.

"Saçmalamayın. Belli ki bana kırgınsınız."

"Tanrım, ortamı gerçekten iyi okuyabiliyorsun, değil mi?" diye alaycı bir şekilde başını salladı.

Raif arabadan inerek daha fazla tartışmayı önledi. Claire, asi bir kız öğrenci gibi arabada tek başına oturmayı düşündü. Yanakları kızardı ve yanındaki kapı açıldığında, hemen dışarı çıktı.

"Çay mı, kahve mi?" Raif, yaşlı bir kadın onu salonda karşılarlarken nazikçe sordu.

"Çay... ve bir vestiyer?" Claire yapmacık bir şekilde sordu.

Çok şık gardırobun makyaj masasında yüzünü yıkadı, ellerini yıkadı ve parmaklarıyla dağınık saçlarını taradı. Lavaboya yaslanarak evcil hayvanının sağlığı için dua etti. Gözyaşları yine akmak üzereydi. Kendinde neyin yanlış olduğunu bilmiyordu çünkü hiç kolay ağlayan biri olmamıştı, ama son zamanlarda en aptalca şeyler bile gözlerini yaşartıyordu. Hormonlarının dalgalanmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Arkadaşı Lottie'nin hamileyken ağladığını hatırladı. Lottie, hamileliğin onu bir sulama kabına dönüştürdüğünü yemin etmişti. Claire derin bir nefes aldı ve kendine yakışmayan aynadan uzaklaştı, çünkü mutfakta yemek hazırlarken makyaj yapmaya zahmet etmediğinden solgun ve bitkin görüldüğünü biliyordu, çünkü sıcaklık makyajını eritip yüzünde izler bırakıyordu.

Koridora geri döndü ve Raif'i, krem ve adaçayı yeşili tonlarında lüks bir şekilde döşenmiş şık bir salonda dururken gördü. Sanki hiç kimse oraya adım atmamış, kanepelere oturmamış, hatta tek bir yastığı bile buruşturmaya cesaret edememiş gibi yeni görünüyordu.

Yaşlı kadın bir tepsi ile ortaya çıktı ve onu sehpaye koydu. Claire Raif'e baktı ve sonra bakmamış olmayı diledi, çünkü Raif onu görmeden önceki bir saniye boyunca, ifadesinde hiçbir şey saklamıyordu ve gerginliği, rahatsızlığı belliydi. İçecekler geldiğinde, Raif donmuş halinden kurtuldu ve kadına gülümsedi, teşekkür etti. Her duruma uyum sağlamak için çaba sarf etmek onun alışkanlığıydı, diye kabul etti Claire, onun kulübede beceriksizce bir kurutma bezi kullanmaya çalışmasını, sıradan biri gibi davranmaya çalışmasını hatırlayarak.

Yine de, uzun kaslı bacaklarına sıkıca oturan pantolonu, geniş ve sert gövdesini, dar belini ve geniş omuzlarını vurgulayan ceketiyile, mükemmel dikilmiş açık mavi takım elbisesinin kesimleri, yüksek gelirini ortaya koyuyordu. Onu izlemeye mecbur hissettiren, bu kadar yakışıklı bir adamda sıradan olan hiçbir şey yoktu. İnce yüz hatları kusursuzdu. Neden halka açık bir plajda bu kadar erkeksi bir mükemmelliğin aniden ortaya çıkmasında bir terslik sezmedi? Orada, koyda soyunurken duruyordu, her bir çizgisinde parlak erkek güzelliği ve gücü vardı. Bu konuda ya da gülünç derecede uzun, gür siyah kirpiklerinin altındaki o muhteşem koyu altın rengi gözlerinde sıradan olan hiçbir şey yoktu. Şüpheli ve temkinli olmalıydı, ama ikisi de değildi.

Onu incelerken nefesinin kısaldığını ve vücudunun ısındığını fark eden Claire, hızla başka yere baktı, ama adam hala zihninde taze bir iz bırakmıştı. O anda bile, onun erkek güzelliğinin simgesi olduğu ve bunun onu kör ettiği yönündeki ilk inancına sadık kalıyordu.

"Bana lanet olası bir prens olduğunu söylemeliydin!" Claire, huzursuz ellerini meşgul etmek için çaresizce öne eğilerek çayları porselen fincanlara dökerken onu kınadı.

"Ne fark ederdi ki?"

"Öncelikle, o yatın senin olduğunu bilseydim, asla o yatta çalışmazdım!" diye karşılık verdi.

Raif dudaklarını sıktı. "Eğer'ler ve olabilirdi'ler üzerinde tartışmanın bir anlamı yok. Doğumdan kaynaklanan bir kazayı benim suçlayamazsın."

"Sen bir *kraliyet* mensubusun, Tanrı aşkına!" diye sertçe hatırlattı.

"Küçük bir *kraliyet* mensubu. Babamdan sonra tahtın üçüncü varisiyim ama ben

İki ağabeyim var, ikisi de evli ve muhtemelen erkek varisler dünyaya getirecekler ve

her çocuğun doğumu beni miras sırasından daha da aşağıya itecek," diye açıkladı. "Ben İngiltere'de büyüdüm. Kuristan'da önemli bir kişi değilim."

"Ve çok zenginsin," dedi Claire. "Statülerimizin bu kadar eşit olmadığını bilseydim, seninle asla ilişki kurmazdım."

"Çekicilik tüm bu farklılıkları gölgede bırakır. O zamanlar bu tür düşünceler ikimiz için de önemli değildi. Seni hiçbir şekilde yanıltmak niyetinde değildim," diye nazikçe karşılık verdi.

"Ama bana gerçek statünü söylememekten memnun oldun."

"Bu o kadar yanlış mıydı? Sadece bir erkek olarak kabul edilmekten zevk almak? O sabah babamla tartışmıştım. O koyda birkaç dakikalığına rahatlayarak özgürlük ve huzur bulmuştum."

"Sonra ben ortaya çıktım ve her şey mahvoldu," diye ekledi Claire inatla.

"Aramızda olanlar hakkında tek bir pişmanlığım bile yok," dedi Raif ona ikna edici bir şekilde. "Bu, bir kadınla yaşadığım en gerçek ilişkiydi. Neden hiç tanışmamış olmayı isteyeyim ki?"

"Sana söylemem gereken şeyi duyduğunda çok pişman olacaksın," diye Claire gergin bir şekilde uyardı.

Raif, tepsiden çayını kaldırırken kaşlarını çatı. "Konuş bakalım..."

"Test yaptırdım ve hamileyim," dedi Claire sessizce.

Çayı, çini tabakların tiz bir sesiyle masaya bıraktı. "Bundan emin misin?"

"Test pozitif çıktı."

Şimdi solgun görünüyordu, gerginliği kemik yapısını belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. "Ben düşünmemiştim..."

"Hayır, ben de öyle düşünmüştüm," diye araya girdi Claire. "Ama o gece çok fazla risk aldık. Doğum kontrolünde bir aksilik oldu ve sonra iki kez daha korunmadan devam ettik."

Yüksek elmacık kemikleri şimdi hafifçe kızarmıştı. Seks açlığı çeken sağlıklı bir erkeğin tüm coşkusuyla sekse atılmıştı. Çok az teşvikle çok az cesaretle delice bir risk almıştı. Claire'den ellerini uzak tutmak imkansızdı ve benimsemeye çalıştığı geri çekilme yöntemi, tahmin ettiğinden daha zordu. Ona karşı hiçbir kısıtlama, hiçbir kontrolü yoktu ve bu, onu terk etmesinin çok iyi bir nedeniydi.

Onu *tekrar* uyandırma isteğine kapılmadan önce. Yine de her sabah uyanır, kendi vücuduna yapışan, kıvrımlı vücudunun sıcak ve sıkı ihtişamını ve paylaştıkları her bir

doruk noktasını hatırlayarak uyanıyordu. O, onun tüm beklentilerini aşmıştı ve o da onların samimiyetinin her bir anından büyük zevk almıştı.

Ve şimdi onun çocuğunu taşıyordu. Bu bilgi Raif'i şaşkına çevirdi. Kendi ailesini asla kuramayacağını düşündüğü için buna inanamıyordu. "Ne zaman öğrendin?"

"Bugün. Zorunlu olmadıkça test yapmadım. Bundan kaçınıyordum, kafamı kuma gömmüştüm. En az iki aylık hamileyim," diye itiraf etti rahatsız bir şekilde.

Telefonunu çıkardı ve bir numarayı aradı, cevap veren kişiye Fransızca olarak uzun uzun konuştu. "Bu akşam birlikte bir doktora gideceğiz, eğer ayarlanabilirse. Daha ileri gitmeden önce, testinizin resmi onayını almamız gerekiyor."

"Hata olasılığı yok," diye itiraz etti kadın. "Ve işe dönmem gerekiyor. Circe'ye bakmak için birkaç saat izin almam gerektiği bahanesi yeterince uzun sürdü."

"Hamileyken mutfakta çalışamazsın," dedi Raif, bu inancını tamamen ciddiye aldığı gösteren ciddi bir ifadeyle. "Bir kaza geçirebilirsin. Kendine veya bebeğe zarar verebilirsin."

"Raif," diye mırıldandı Claire nazıkçe. "Hamile kadınlar binlerce yıldır kamp ateşinden ocaklara kadar her yerde yemek pişiriyorlar."

Koyu kahverengi kaşları birbirine yaklaştı. "Yapmayacaksınız. İkinize de bir şey olmasını istemiyorum. Eminim herhangi bir doktor da benimle aynı fikirde olacaktır."

"Yani, muhtemelen benim kürtaj ya da evlatlık vermeyi düşünmemi istemiyorsunuz?" Claire, bu makul varsayımdan rahatlamış bir şekilde toplandı.

"Tabii ki hayır. Çocuklar çok değerlidir ve kendi kanımdan canımdan ayrılmaya dayanmam," diye cevapladı, yine kaşlarını çatarak. "Nasıl böyle bir şeyi isteyebileceğimi veya önermeye cesaret edebileceğimi düşünebilirsin?"

"Bu duruma nasıl tepki vereceğinizi tahmin edebilecek kadar birbirimizi iyi tanımıyoruz. Ama emin olun ki, hiçbir doktor size benim yemek pişirmemin tehlikeli olduğunu söylemez," dedi Claire alaycı bir şekilde.

Telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak cevap verdi, sonra yavaşça gülümsedi. Birkaç dakika sonra, telefonu cebine geri koydu. "Bir saat sonra bir kadın doğum uzmanı ile randevumuz var," diye bilgilendirdi onu.

Para konuşur, diye düşündü alaycı bir kabullenmeyle, bu kışkırtıcı düşüncesini yüksek sesle dile getirmediği için minnettardı. Ama Circe tedaviye anında erişim hakkı kazanmıştı ve artık Claire normal şekilde muayene randevusu beklemek zorunda kalmayacaktı. Raif'in yaşadığı ayrıcalıklı dünya

yaşadığı ayrıcalıklı dünyaydı, görünüşe göre zenginlik ve nüfuzun gücüyle işleyen bir dünya. Ama onun tavrı, Claire'in beklediği gibi değildi. Raif'in kızgın olacağını, hatta onu tanımadığını söyleyeceğini ya da çocuğun kendisinin olamayacağını ima edeceğini düşünmüştü. En kötü tepkilere ve en kaba önerilere hazırlıklıydı, ama tamamen yanılmıştı. Bu keşif onu sarsmıştı.

"Şimdi geç bir öğle yemeği yiyeceğiz," diye devam etti Raif sakin bir sesle.

"Kızacağınızı, bu gelişme için beni suçlayacağınızı düşünmüştüm," diye itiraf etti Claire gergin bir ses tonuyla.

"Şimdi öfkelenmenin ne faydası olacak?" Raif, ona geçmesi için kapıyı açarken esprili bir şekilde sordu. "Birinin talihsizliği, diğerinin fırsatıdır."

"Gerçekten olgun bir bakış açınız var," dedi, şık bir şekilde hazırlanmış masanın bulunduğu yemek odasına girerken. "Biliyor musunuz... Bize öğle yemeği hazırlayabilirdim."

"Eileen buna alınırdı. Buraya çalışmaya gelmeden önce kendi restoranı vardı. Ben evi sadece ara sıra kullandığım için, o bir hizmetçiden çok bir bakıcı gibidir. Tam zamanlı emeklilik hayatını sıkıcı buluyordu," diye açıkladı.

"Çok fazla insan çalıştırıyorsun."

"Evet. Ve her zaman etrafım insanlarla çevrili, nadiren yalnız kalıyorum," diye rahatça kabul etti. "Buna uyum sağlamayı öğrendim. Ama çocukken bundan nefret ederdim."

Claire, renkli bir salata önüne konduğunda içini çekti. "Ve ben de senin sahildeki kaçış anını mahvettim."

"Karşılığında bana olağanüstü bir deneyim yaşattın."

Claire'in yüzü kızardı ve endişeyle onu inceledi. "Bu konuda gerçekte ne hissettiğini saklamana gerek yok. Gerçeği kaldırabilirim. Beni suçlayacağını sanmışım."

"Neden seni suçlayayım ki? Bu riski birlikte aldık ve bu risk çok büyüktü," diye kabul etti Raif. "Ama ikimiz de mantıklı davranıp olası sonuçları tartacak durumda değildik."

Hafif bir yemek, çok hassas midesinin tam da ihtiyacı olan şeydi. Raif bir telefon aldı ve odadan çıkıp telefonu cevapladı. Gülümsemeyle geri döndü.

"Circe ameliyattan çıktı ve durumu iyi. Randevumuza gitmeden önce seni ona götürüp birkaç dakika vakit geçirmeni sağlayabilirim."

Randevumuza gitmeden önce seni ona götürebilirim."

Claire, yüzünde rahatlama ifadesiyle, gülümsemeyle ayağa kalktı.

Ancak, onun rol yaptığını düşündüğü şüpheleri tamamen doğrudu. Dürüstlüğü tercih etse de, diploması ona hassas durumlarda dürüstlüğü her zaman akıllıca olmadığını öğretmişti. Onu suçlamadı, kendini çok daha fazla suçladı. O daha yaşlı, daha sofistike biriydi ve onun kederinden dolayı savunmasız olduğunu biliyordu.

Eğer uzaklaşmamış olsaydı, sadece bir arkadaş gibi davranmalı ve ona ihtiyaç duyduğu arkadaşlığı sunmalıydı. Onun cazibesine direnmeli, daha önce hiçbir kadında hissetmediği o aşırı derecede baştan çıkarıcı yakınlık hissine karşı sağlam durmalıydı. Şimdi ikisi de kaçınılmaz olarak onları evliliğe zorlayacak bir çıkmaza girmişlerdi. Onu ve çocuğunu hak ettikleri şekilde kurtarabilecek başka bir yol görmüyordu.

çıkış yolu görmüyordu.

Aynı limuzinle villadan ayrıldılar ve veteriner kliniğine döndüler. Raif, Claire'in bir bacağı alçıya alınmış, gözleri bulanık evcil hayvanını nazikçe okşarken yanında durdu. Uykulu kuyruğu, onaylayarak uyuşuk bir şekilde hareket etti.

"Veteriner, kedinin genç olduğunu ve iyi iyileşeceğini söyledi, ancak kafa travması nedeniyle hala nöbet geçirme riski var, bu yüzden

"Tedavisi için çok büyük bir fatura çıkacak..." diye başladı Claire, limuzinde, üzüntüyle.

"Tedavisi için çok büyük bir fatura çıkacak..." Claire, limuzine geri döndüğünde üzgün bir şekilde söze başladı.

"Claire... bundan daha önemli meselelerimiz var," dedi Raif kuru bir şekilde. "Onu inciten kadını cezalandırmak mümkün olsaydı keşke, ama bunun talihsiz bir kaza olduğuna inanıyorum. Hayvanı incitmek istememişti, sadece ondan uzaklaştırmak istemişti. Her halükarda, dedikodular ona büyük bir utanç yaşatacaktır." Kaşları

çatıldı. "Dedikodular mı?"

"Olayı çok fazla kişi gördü, haber yapılmaması imkansız.

O bir ünlü ve birileri bunu konuşacak ve dedikodular yayılacak. Birçok insan hayvanları sever ve çoğu, evcil hayvanına verdiği zarar nedeniyle onu yargılayacak."

Claire hiçbir şey söylemedi çünkü olanlardan kendini sorumlu hissediyordu, kendine güvenen, bağımsız Circe'nin lüks teknede istediği gibi dolaşmasına izin vermemesi gerektiğini düşünüyordu.

Kadın doğum uzmanının muayenehanesinde özel bir bekleme odasına alındılar. Claire önce kan tahlili ve Bay Laurent'in ön muayenesi için odadan çıkarıldı. Kısa bir süre bekledikten sonra ikisi de yaşlı adamı tekrar görmek için odaya davet edildiler. Adam hamileliğini doğruladı ve ona ultrason önerdi.

"Bu kadar erken bir aşamada gerçekten görülebilecek bir şey var mı?" Raif kaşlarını çatarak sordu.

"Şaşıracaksın. Cinsiyetini bilmek ister misin?"

"Evet." Claire muayene yatağına uzandı ve ultrason teknisyeni, giydiği pantolonun esnek bel bandı sayesinde nispeten kolay olan karnını açmasına yardım etti.

"Kan testi sonuçlarını birkaç gün içinde size iletebileceğim ve bu sonuçlar size kız mı erkek mi olacağını söyleyecektir," diye bilgilendirdi Bay Laurent.

Raif oturmayı reddetti ve ultrason aleti karısının karnının üzerinde hareket ederken gergin bir şekilde yanında durdu.

Ağzı kuruyan Claire, büyük ekranda üç boyutlu görüntü oluşurken hareketsiz kaldı ve bir bebek şekli, küçük bir yüz, küçük eller, küçük ayaklar gördü. Kalbi kulaklarında çok yüksek sesle atıyordu.

"İşte çocuğun," dediler ona.

"Benim çocuğum..." Raif o kadar etkilenmiş bir ses tonuyla fısıldadı ki, ekrandaki bebek görüntüsüne kilitlenmiş olan dikkatini çekti.

"Tebrikler," yaşlı adam neşeyle söyledi.

Ona, ilk üç aylık dönemde yorgunluk ve mide bulantısının normal olduğu söylendi. "Claire ve çocuğumuza çok dikkat edeceğim," dedi Raif, kendisine gösterilen görüntüye karşı disiplinli davranmaya çalışarak, ama aslında gördüğü şeyden tamamen büyülenmişti. "Keşke onu görebilmek için bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmasaydık."

Claire ona daha da şaşkın bir şekilde baktı, ama o hala ultrasonun ilk kopyasına bakıyordu, onu Claire'in eline ulaşmadan önce yakalamıştı. "Hadi, paylaş!" diye ısrar etti Claire, elini uzatarak.

Gülümsemeye büyülenmiş bir şekilde görüntüye baktıktan sonra, isteksizce onu Claire'e uzattı. "Sanırım bebekleri seviyorum," dedi.

"Bilmiyor musun?"

"Hayır, kardeşimin küçük kızlarını sadece bir iki kez gördüm ve onlar da bebek değildi, daha büyüktü," dedi. "Ve arkadaşlarımdan çok azı evlendi

ya da aile kurmuş."

"Bunun için yanlış yaş grubundayız," diye mırıldandı tedirgin bir şekilde, limuzine geri binerken. "Sadece bir tane arkadaşım var çocuklar...okulu bitirir bitirmez evlendi.

Claire, hayatta kalan aile üyeleriyle, üvey kardeşi ve üvey annesiyle olan uzak ilişkisini düşündü. İkisiyle de iletişim halindeydi, ancak üvey annesiyle ilişkisi hiçbir zaman gergin olmaktan öteye geçemeyecekti. Çocuğuna sevgi dolu ebeveynler sunamayacak olması ona çok üzücü geliyordu. O anda, tarihin bazen en kötü şekilde tekerrür edebileceğini düşündü. Sevgi dolu ebeveynlere sahip olmamıştı ve bebeği de olmayacaktı, ama en azından bebeğinin sevgi dolu bir annesi olacaktı, diye düşündü.

"Başa çıkacağız," dedi Raif güvenle.

"Biz" kelimesini kullanmasına itiraz etmek istedi, ancak ona ve doğmamış çocuklarına yönelik niyetini açıklayana kadar hiçbir şey söylememeye karar verdi. Ancak, bebeğe ve onun refahına olan açık ilgisi onu etkilemişti. Yat İngiltere'ye dönene kadar onun refahını sorgulama fırsatı pek olmayacaktı, diye düşündü alaycı bir şekilde. Asistan şef olarak çalışmaya devam edebileceği konusunda onunla tartışmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Gregoire'dan iyi bir

referans alabilmeyi umuyordu, çünkü dönüşünde iyi bir iş bulması artık daha da önemli hale gelmişti.

"*Mahnoor'dan* eşyalarınızı buraya getirilmesini istedim," dedi Raif, beyaz villaya geri dönerken onu şaşırtarak. "Eileen sizi yukarıdaki odanıza götürecekt."

Bu şaşırtıcı bilgi karşısında inanamayan Claire, gözlerini kırptırdı ve hızla döndü. "Ne yaptın sen?" diye tehlikeli bir şekilde sordu.

Raif geniş omuzlarını düzeltti ve ona stoik bir değerlendirme yaptı.

"Değişmek için fırsatın olduğunda, evin yanındaki terasta geleceği konuşacağız. Bu senin için kabul edilebilir mi?"

Claire sakinleşmek için derin bir nefes aldı, öfkesini bastırmak için ellerini yanlarında öfkeyle yumruk haline getirdi. "Tartışmak, emir vermek anlamına gelmiyorsa."

"Değil," diye mırıldandı Raif yumuşak bir sesle. "Ama şunu anla, ben... Çocuğumuzun gelecekteki yaşam beklentilerini zedeleyecek bir skandala davetiye çıkarırız. Sizi bu tehditten korumak benim görevimdir.

Sanki Raif birdenbire iyi adam maskesini bırakmaya karar vermiş gibiydi. Onu saran o soğuk, güçlü, karanlık bakışlar, zayıf, karanlık ve yakışıklı yüz hatlarının sertleşmesi gibi, beklenmedik bir şekilde korkutucuydu. Claire'in yüzü soldu ve topuklarını döndürerek, onu yukarıya çıkarmak için bekleyen yaşlı kadına katıldı. Tanıkların önünde, koridorda onunla kavga edemezdi, diye düşündü mutsuz bir şekilde. Tartışmaları gereken her şey bunun için çok özeldi.

Eileen onu geniş ve lüks bir yatak odasına götürdü. Valizi yatakta açılmaya hazırdı, evcil hayvanının eşyalarının bulunduğu çanta da duvarın yanına konulmuştu.

Claire, yoğun duygularını kontrol altına almak için bir dakika boyunca derin nefes alıp verdi. Onun çocuğuna hamileyken, onun yatında çalışan olarak işe dönebileceğini düşünmekle nasıl bu kadar saf olabilmmişti? Elbette, *bu* haberin kamuoyuna sızması riskini göze alamazdı. Onun medya için ilgi çekici bir kişi, VIP, dedikodu köşelerinde yer alan zengin, unvanlı bekar bir erkek olduğunu düşündü.

Ona sahilde soyunurken çektiği video klip için gerçekten endişelendiğini hatırladı. Her türlü kamuoyuna maruz kalmaktan aktif olarak kaçınıyordu. Birine anlatıp sırrı açığa çıkarabileceğini mi düşünüyordu? Endişeyle merak etti.

Çantasından bir elbise ve tuvalet malzemelerini çıkardı ve banyoya girdi. Lüks çevresine hayranlıkla bakarken, Raif'in hayatına girmesinin tamamen şans eseri olduğu için biraz suçluluk duyuyordu. O gün, o saatte o koyda olmasaydı, asla tanışmayacaklardı. Bu farkındalık tuhaf bir şekilde ürperticiydi ve nedenini tam olarak bilmiyordu.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, daha sakin hissetti ve sahip olduğu nimetleri saymaya başladı, artık kendi isteklerine başvurmadan yeniden düzenlenmekte olan gelecek hakkında öfkelenmiyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi yatına geri dönebileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Her şey değişmişti ve bu değişim hiçbir uyarı olmadan gerçekleşmişti. Ama çocuğunun babası ona destek oluyordu ve bu durum böyle bir durumda büyük bir artıydı. O da onun hassasiyetlerine saygı duyması gerekiyordu.

Raif, Claire'in tereddütle terasa çıkmasını izledi. Papatya desenli basit pamuklu elbise, ince bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Babasının bir kadının çıplak bacaklarını görünce boğulacağını ve kardeşlerinin eşlerinin, babasının modası geçmiş fikirlerini tatmin etmek için sanki zaman elli yıl önce durmuş gibi giyindiğini düşündü. Raif, Claire'in saf doğal güzelliği ve güneş ışığının onun açık saçlarında parıldaması karşısında tamamen büyülenmiş bir şekilde gülümsedi.

Claire'in saf doğal güzelliği ve güneş ışığının sarı saçlarında parıltması onu büyülemişti.

Eileen, Raif'in istediği içecekleri getirdi. Claire, tereddütlü bir bakışla bardağı aldı.

"Alkolsüz kokteyller," diye açıkladı Raif.

"Oh." Claire gülümsedi ve içkisini yudumlarken, kirpiklerinin arkasından onu dikkatle inceledi, kalbi hızla atmaya başladı.

O da değişmişti, ama sadece başka bir takım elbise giymişti. "Hiç kot pantolon giyer misin?" diye sordu kadın. "Ya da şort?"

"Ara sıra. Ama genellikle çalışıyorum ve insanlarla görüşüyorum, bu yüzden resmi kıyafet giymem gerekiyor."

"Yani..." Claire dudaklarını sıktı. "Yatla seyahati bitirmek için işime dönmemi istemiyorsun. Bunun nedeni, insanlara bizden bahsedebileceğimi mi düşünüyorsun? Bahsetmem. Adada birlikteyken geveze olabilirdim, ama ne zaman susmam gerektiğini bilirim."

"Buna inanıyorum," diye yatıştırıcı bir sesle cevapladı Raif. "Ama ailem ve ülkem söz konusu olduğunda, skandal yaratmamaya dikkat ediyorum ve artık bir bebeğimiz olduğu için, ikimiz hakkında şüpheli söylentilerin dolaşmamasını sağlamak için daha da güçlü nedenlerim var."

"Bebeğimin babasının kim olduğunu kimseye söylemeyeceğim," diye Claire aniden söz verdi.

"Bu olmaz, Claire. Ailemin oğlumu veya kızımı kabul etmesi için, evlilik içinde doğmuş olması gerekir. Aksi takdirde çocuğum asla kabul edilmez," diye mırıldandı Raif somurtkan bir şekilde. "Kimse babam kadar eski kafalı değildir ve onun kararları tüm aileyi yönetir."

"Çünkü o kral," diye anladı Claire, çocuğunun gayri meşru doğum nedeniyle Raif'in ailesi tarafından kabul edilmeyeceğini öğrenince üzüldü.

"Ve kendisine veya inançlarına karşı çıkanların hayatını çok zor hale getirecek güce sahip olduğu için. Ancak Quristan eski kafalı bir ülke değil," dedi Raif, belirgin bir gururla. "Ama içinde saray duvarları, hayat, babam yetmiş küsur yıl önce doğduğunda olduğu gibi aynı şekilde devam ediyor."

"Koşullar nedeniyle çocuğumuzun senin aileni tanıyamayacak olması beni üzüyor, çünkü benim tarafımda ona sunabileceğim bir ailem yok,"

"Claire üzüntüyle itiraf etti. "Üvey kardeşim Tom ile dostane bir ilişkim var, ama yakın değiliz."

Raif, karanlık altın rengi gözlerini onun endişeli yüzüne dikti. "Seninle evlenmek istiyorum, Claire."

Claire'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu ciddi olamazsın!"

"Senin karım olmanı ve çocuğumuza hayatta en iyi başlangıcı ve özgürce seçebileceği bir gelecek sunmanı istiyorum," dedi Raif, o haykırışı görmezden gelerek. "Aceleci davranışlarımızla, evliliğimizin çocuğumuza sağlayacağı birçok avantajı elinden almamalıyız."

Claire zorlukla yutkundu. "Ciddi misin?" diye sordu sonunda. "Ama bu delilik olur."

"Bu evlilik cüzdanına bizim için değil, bebeğimiz için ihtiyacımız var," diye işaret etti Raif. "Tören İspanya'daki Kuristan Büyükelçiliği'nde yapılacak. Diplomatik statüm var, bu da olağan formaliteleri atlatmamızı kolaylaştırıyor. Birkaç gün içinde evlenebiliriz... eğer kabul edersen?"

Dizleri titriyordu, şok dalgası içini kaplamıştı ve bir koltuğa oturdu. "Bu delilik olur," zayıf bir sesle tekrarladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"O zaman ben deli olmalıyım," diye karşılık verdi Raif sakın ve ölçülü bir üslupla. "Çünkü şu anda en çok istediğim şey evlilik. Bu, aksi takdirde çocuğumuza vereceğimiz zararı telafi edecek."

"Ama evlilik," diye fısıldadı Claire. "Bu çok radikal bir önlem." "Öyle olmak zorunda değil. Eğer benimle kişisel olarak hiçbir şey yapmak istemiyorsan

"Bu da kabul edilebilir bir temel," dedi Raif gergin bir şekilde. "Senden benden başka bir şey istemiyorum, sadece benimle evlilik törenini gerçekleştirmeni istiyorum."

"Yani... sahte bir evlilik mi yapacağız?" Claire bu öneri karşısında daha da dehşete kapılmış görünüyordu.

"Çocuğumuz doğduktan sonra benden ayrılmak istersen, özgürlüğünü geri kazanmanı engellemek için hiçbir şey yapmayacağım," diye ekledi, Claire'in hala ne önerdiğini anlamadığını fark ederek. "Bu sonsuza kadar sürecek bir evlilik olmak zorunda değil. İstemiyorsan aynı yatağı paylaşmak zorunda da değiliz. Evlilik fikrini senin için tatmin edici olacak şekilde sunmaya çalışıyorum, ama senin şartlarını bilmiyorum."

Claire'in kafa karışıklığı içindeki zihninden, evlilikte gerçekten istediği tek şeyin *o* olduğu geçti. Parası değil, sağladığı güvenlik değil, çocuklarını meşrulaştırmak için yapılan sahte bir anlaşma değil. Ama o, hiçbir koşulda kendini ona sunmuyordu. Claire bunu fark etti. Ona sunmadığı *tek* şeyin, evliliklerinin gerçek bir ilişkiye dönüşüp dönüşmeyeceğini görme şansı olduğunu fark etti. Belli ki bu söz konusu değildi ve neden olsun ki? diye kendini azarladı.

O bir şefi, o ise bir kraliyet prensiydi. Onun ailesi soylu, zengin ve ayrıcalıklıydı, o ise sıradan bir aileden geliyordu ve aile ağacında bir miktar skandal vardı. Elbette Raif, ilk tanıştıkları gün hissettiğinden daha fazla bir şey hissetme ihtimalini görmüyordu. Ondan uzaklaşmıştı. Mesaj atmamış, hiçbir şey yapmamıştı ve lanet olası büyük bir yatta, gittiği her yerde sorumluydu. *İstesaydı*

İsteseydi onu tekrar görebilirdi. Ve üzücü gerçek şu ki, o bunu istememişti.

"Bana ne istediğini söylemelisin," dedi Raif nazikçe.

"Çocuğuma elimden gelenin en iyisini vermek istiyorum ve bu evlilik anlamına geliyorsa, elbette bu fikri düşüneceğim. Ama hiçbir şeyi sahte yapmak istemiyorum. Bunda pek iyi olacağımı sanmıyorum."

"Peki, ne istiyorsun?"

Claire yüzünü buruşturdu ve titreyen ellerini meşgul etmek için alkolsüz kokteylinden bir yudum aldı.

çünkü çok heyecanlıydı. "Açıkçası, sadece ihtiyacın olduğu sürece sürece geçici bir evlilik istiyorsun," diye cesaretle söyledi. "Ama kutsal evliliği bu şekilde kullanmak yanlış geliyor... ama senin bunu sadece bir evlilik cüzdanı olarak gördüğünü anlıyorum."

"Ve bu seni rahatsız ediyor," diye araya girdi Raif. "Bu, senin istediğin kadar gerçek bir evlilik olabilir ve çocuğumuzun yararı için gerektiği kadar uzun süre devam edebilir."

"Nasıl bir fikirden tamamen farklı bir şeye geçebiliyorsun?" diye sordu Claire içten bir şaşkınlıkla.

"Bu, ikimizin de bir dereceye kadar taviz vermesi gereken bir müzakere," diye işaret etti Raif. "Temel olarak, beni yasal olarak kocan olarak kabul edersen, istediğin her şeyi sana vereceğim."

"O zaman bu gerçek bir evlilik olabilir," diye varsaydı Claire, ilk kez çok küçük ve temkinli bir heyecan belirtisi göstererek.

"Ve uygun bir evlilikte, çocuğuma düzenli ve kolay bir şekilde ulaşabileceğim için bunu kabul ederim," dedi Raif ona dürüstçe. "Çocuğumun hayatında sadece ara sıra ziyaret eden biri olmak istemiyorum. Ayrıca, daha az geçici bir şekilde çok güzel ve seksi bir eş edinmeye de hiç itirazım olmaz."

Claire'in yüzü kızardı. "Bazen basit şeyleri anlatmak için çok fazla kelime kullanıyorsun."

"Hâlâ seni istiyorum," dedi Raif daha açık bir şekilde.

"Sen gidip bir daha hiç haber vermediğin için buna inanabileceğimi sanmıyorum," dedi Claire açıkça.

"Bunun bir nedeni vardı..." Raif dudaklarını sıkıştırdı.

"Bir gece yeterli miydi?" diye sordu Claire düz bir sesle, bu konuda hassasiyetini inkar etmek için ince omuzlarını silkti. kendisi için utanıyordu çünkü diyalogu çok kişisel ve açık bir yöne çekmişti.

"Seni tekrar görmek için çok canım çekiyordu, ama bu sana haksızlık olurdu." Raif derin ve yavaş bir nefes aldı, tereddüt etti çünkü o

duygusuz bir adam değildi. "Gerçekten bu kadar dürüst olmamı istediğine *bu kadar* dürüst olacağımı."

"Şu anda bile dürüst olamıyorsak, nasıl bir evlilik yapabiliriz ki?" "Başka bir kadına aşığım. Ona yıllar önce aşık oldum,"

"Ama o, benim birlikte olduğum ya da birlikte olabileceğim biri değil, çünkü başka bir adamla evli ve onunla çok mutlu görünüyor."

"Bir ilişki yaşamadınız mı?" Claire, karnında yayılan korkunç bir boşluk hissiyle sordu.

"Bu hiçbir zaman bir seçenek olmadı... bu benim tarzım olmazdı, onun da tarzı olmazdı."

"Eğer asla birlikte olamayacağın biriye ve bunu fark ediyorsan, Şimdiye kadar onu unutmuş olman *gerekirdi*," dedi Claire güçlü bir inançla. "Denemedim mi sanıyorsun?"

"Daha çok dene," dedi Claire, cesaret verici bir gülümsemeyle. Çünkü onun evlilik teklifiyle ilgili beslemeye başladığı küçük umutlar ve hayaller bir anda söndürülmüş ve toza dönüşmüştü. Yıllardır ulaşılamaz bir kadına aşık olmak mı? Bununla nasıl mücadele edebilirdi ki? Bununla *yaşamak* mı? Ama o, çocukları için evlenmeyi öneriyordu ve o, çok daha kişisel duygulara kapılmıştı, sahip olmaması gereken ve onunla paylaşması zor olan duygulara. "Ama bana gerçeği söylediğin için teşekkürler."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" diye sordu Raif biraz kuru bir sesle.

"Umarım birbirimizi daha iyi anlayarak. Sanırım bu gece burada kalacağız?"

Raif başını salladı, bir kez olsun onun kapalı yüzünü okumaya çalıştı ama başaramadı.

Claire, onun itirafını zihninin derinliklerine gömmekle meşguldü. Bir ilişki olmadığını ve onun hayallerindeki kadınla asla birlikte olamayacağına inandığını öğrenince, onun kalbinin kendisine ait olmamasına üzülmemesi gerektiğini kendine söyledi. Dahası, hiçbir kadının hoş karşılamayacağı çirkin gerçeği ona söylediği için ona saygı duyuyordu. "Kararımı vermek için bir gece uyumama izin vermeni isteyecektim, ama artık bunun gerekli olmadığını düşünüyorum. Seninle evleneceğim."

"Pişman olmana neden olmayacağım."

"Sadık ve dürüst olmalısın," dedi ona üzüntüyle. "Senden tek istediğim bu. Ayrıca, bana bahsettiğin kadının kimliğini *asla* bilmek istemiyorum. Bu konuda net olalım."

Raif yavaşça nefesini verdi. "Bu şartları kabul edebilirim. O zaman anlaştık."

"Hayır, anlaşma *değil*, evlilik. Bazen fazla iş adamı gibi davranıyorsun," diye azarladı onu.

Raif, bu eleştiriyi takdirle karşıladı ve onun kendisine davranış şeklinden hoşlandı: hiçbir şeyi saklamayan, hiçbir şeyi taklit etmeyen, hatta taklidi küçümseyen bir tavır. Claire'de, fiziksel görünüşünün ve libidosu üzerindeki etkisinin çok ötesinde hayran olduğu birçok şey vardı. Ona bakarken, yakında evlenecekleri ve onun tekrar kendisine ait olacağı bilinciyle şiddetli bir şekilde tahrik oldu. Oyla evlendiğinde, birlikte çocuklarına istikrarlı, sevgi dolu bir yuva sağlayabileceklerdi. O da sahte bir şey istemiyordu, tıpkı gelecekte boşanmayı düşünmek istemediği gibi. Sonuçta boşanma, onun ve annesinin hayatını paramparça etmiş, onu kardeşlerinden ve babasından ayırmıştı. Çocuklarının böyle acımasız kayıplara uğramasına izin vermeyecekti ve neyse ki bu riski önlemenin yolu

kendi elindeydi. Claire'i mutlu ederse, o da boşanmak istemeyecekti.

Terasta geç bir akşam yemeği yediler ve bu, ağaçların üzerinde parıldayan peri ışıklarıyla büyümlü bir an oldu. Bu ışıklar, bir zamanlar villada düzenlediği şık bir iş yemeğinden kalma gibi görünüyordu. O zamana kadar, çekingenliği tamamen kontrol altına almıştı. Kişisel sorular onu hala gerginleştiriyordu. Babasını törenlerdeki kraldan başka bir şekilde neredeyse hiç tanımadığını itiraf etti. Çocukken, sert bir ses tonuna sahip olmasına rağmen kilise korosuna katılmaya zorlandığını anlatınca onu güldürdü. Ancak, küçük bir kızken pazar ayininde kilise sırasına fısıldayarak ya da kıpırdanarak babası tarafından kürsüden yüksek sesle azarlandığını söylediğinde kaşlarını çatı.

Kalbinde küçük bir hüznü düğümüyle yatağına gitti. Eğer o, başka bir kadına olan aşkını ona söylememiş olsaydı, kendi yatağından çıkıp onun yatağına arayacağını biliyordu, ama artık böyle bir cesaretin mümkün olmadığını hissediyordu. Evet, o hala en temel anlamda onu istiyor olabilirdi, ama gururu ona, onun diğer yönlerini de takdir etmeyi öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Bu diğer yönlerin tam olarak ne olabileceği konusunda net bir fikri yoktu, ama bir zamanlar ona tamamen doğal ve normal gelen, Raif'in yatağına gizlice girme işi artık o kadar da basit gelmiyordu. bir zamanlar ona tamamen doğal ve normal gelen bir şey artık o kadar da basit gelmiyordu.

Claire duygularını saklamaya alışkın biri değildi ve duygularına göre hareket etmeye alışmıştı, ama zekası ona gelecekte daha temkinli olması gerektiğini söylüyordu, bu sadece Raif'e ayak uydurmak için olsa bile. Bir prensesin dilini tutamayan, aptalca kıkırdayan ya da onu şok etmek için süslü iç çamaşırları giymek gibi hafif, flörtöz şeyler düşünen biri olamazdı. Ve Raif şok olacaktı, çünkü o gece kendisinin de bakir olduğunu nihayet itiraf etmişti. Claire bu gerçeği çok değer veriyordu. En azından diğer kadın *bunu* da ondan çalamayacaktı.

Raif soğuk bir duş almaya gitti, ancak bu sorunu çözmedi ve soğuk duşların çok abartıldığını düşündü.

Şimdi Claire'i, sanki kan dolaşımında bulunan yasadışı bir uyuşturucu gibi arzuluyordu, ancak ilişkilerinin başlangıcındaki rahat tavırlarından sonra, Claire'e mümkün olan en büyük saygıyla davranması gerektiğine ikna olmuştu, böylece Claire onun güzel vücudunu asla hafife almadığını düşünecekti.

Sabah, Claire düğün töreni için ne giymesi gerektiğini sordu ve Raif kaşlarını çatı. "Personelime danışıp burada, evde bir şeyler ayarlayacağım. Tam bir gardırop gerekecek, ama benim tanıdığım Monako'da birlikte alışveriş yapamayız."

Claire'i incitmek istemiyordu, çünkü babası onun onayını almadan bir kadınla evlendiğini öğrenirse, Claire'in ne kraliyet ailesinden ne de önemli bir Kuristanlı aileye mensup olmadığı için onu durdurmak için elinden geleni yapacağını biliyordu. Ancak aynı zamanda, babası, büyük oğullarının eşlerini bizzat seçmek için çaba sarf etmesine rağmen, Raif'in ne zaman evleneceği veya evleneceği konusunda hiçbir zaman ilgi göstermedi. Avukatına danıştıktan sonra Raif, anayasada kimsenin onayına ihtiyaç duyduğunu ima eden hiçbir şey olmadığını biliyordu.

evlenme izni ve bir kez bu işlem yapıldıktan sonra, iş bitmişti. Çocuğunun evlilik dışı doğmasını göze alamazdı.

Claire, Circe'yi tekrar ziyarete gitti, ama bu sefer Mohsin eşlik etti. Kedisi önceki günden daha tepkiliydi ve Claire buna sevindi, çünkü artık kedisinin yaralarından dolayı başka sorunlar yaşama ihtimali düşük görünüyordu. Circe'yi villaya geri götürememesine üzülmüyordu, ama İspanya'ya uçmak üzereyken bu mümkün değildi ve Eileen'e iyileşme sürecindeki bir kediye yükleyemezdi.

"Peki, ne giyeceğim?" Claire, Raif'e döndüğünde, "moda ekibi"nin geldiğini ve ana salonda onu beklediğini söylediğinde, Raif'e tekrar sordu.

salonda beklediklerini söylediğinde, Claire Raif'e tekrar sordu. "Gelinlik mi, yoksa daha az gelinlik gibi bir şey mi?"

"Bu önemli değil. Büyükelçiliğe vardığımızda görünür olmayacağız. Oradaki büyükelçimiz ve eşi size çok hoş gelecek. Kashif ile aynı okula gittim ve Stella da sizin gibi İngiliz'dir," dedi neşeyle.

"Bir gelinlik istiyorum," diye itiraf etti Claire.

"Claire..." Raif, endişeli ve aşağı doğru kıvrılmış dudaklarını uzun parmağıyla okşadı, kararsızlığından rahatsız olmuştu. "*Gülümse*. Korsan gibi giyinmen umurumda değil. Tek umurumda olan, bu önemli adımı birlikte atmamız."

Claire titredi ve o kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ki, o da gülümsedi. Ve, tanrım, o anda ona o kadar güzel göründü ki, neredeyse ona öpücük vermek için uzanacaktı. Kaplumbağa kabuğu rengi gözlerindeki yanan parıltı, içinden görünmeyen bir havai fişek gibi onu aydınlattı ve uyluklarını sıkıca birbirine bastırarak, özlemin kalıcı boşluğunu bastırmaya çalıştı. Onu daha önce hiç istemediği kadar, ilk kez istediğinden bile daha fazla istiyordu, çünkü artık onun ağzıyla, ellerinin ve vücudunun ona neler yapabileceğini biliyordu. Hızla gözlerini kırıştırarak, kendini zorla başka yöne çevirdi.

"Moda insanları" bir stilist ve birkaç tasarımcı salonunun temsilcilerinden oluşuyordu ve her biri onun isteklerini yerine getirmek için birbiriyle yarışıyordu. Ölçüleri alındı, beğenilerini ve beğenmediklerini belirlemek için resimler gösterildi ve bir dizi etkinlik ve yararlı tavsiyenin ardından, ona rüya gibi bir gardırop vaat edildi. Sıcak ve soğuk iklimlere uygun olacaktı. Birkaç ay içinde giysilerin çoğunun kendisine uymayacağını biliyordu, ancak ihtiyatlı davranması gerektiğini düşünerek hamile olduğunu söylemedi. Hayalindeki gelinliği seçtiği için çok heyecanlıydı, bu özel gün için karnının hala düz olduğu için minnettardı, ama içinden taşıdığı bebeğe saçma sapan kibirinden dolayı özür diliyordu.

Ertesi gün Raif, telefonunu ona uzattı ve test sonuçlarını bildirmek için doğum uzmanı aradığını söyledi. Gerginleşen Claire, ve çocuğunun cinsiyetini öğrenirken dinledi. Telefonu geri verdi.

"Bir oğlumuz olacak!" diye gülümseyerek duyurdu.

Raif sıırttı. "Gerçekten hangisi olduğu umurumda değildi," itiraf etti. "Ama belki de

Çünkü ben bir erkeğim, ilk çocuğumun erkek olması daha kolay bir ihtimal gibi görünüyor. Kırk sekiz saat sonra, havaalanında ayrı ayrı hareket ettiler ve VIP salonunda birbirlerini görmezden geldiler. "Cusus gibiydik!" Claire, sonunda özel jetine binip ona katılmak için sevinçle Raif'e söyledi. "Ve bu, onunla birlikte olmak için özel jetine binip sonunda ona katılmak için sevinçle Raif'e söyledi. "Ve bu Raif'e sevincini dile getirdi. "Ve

Mohsin hareket ederken gölge gibiydi. Çok hoşuma gitti. Senin yönüne *bakmamaya* bile dikkat ettim!"

"Sen çok iyi bir sporcusun, Claire," diye karşılık verdi çaresiz bir gülümsemeyle. "Çoğu kadın, düğün gününde saklanmaya zorladığım için beni öldürürdü!"

"Ben çoğu kadın
değilim." "Bunu çok iyi
biliyorum."

Moda uzmanlarıyla görüştükten sonraki gün gelmeye başlayan muhteşem kıyafetlerin Claire'e daha önce hiç olmadığı kadar güven verdiğini söylemek doğrudu. Tarçın rengi zarif bir elbise, uyumlu ayakkabılar ve şık bir çanta ile en iyi halini sergilediğini bilmek, ona yeni keşfedilmiş bir zevk veriyordu.

Barselona'ya indikten sonra, düğün elbisesini giyeceği elçiliğe ayrı ayrı gittiler. Elçilik, güvenli duvarlarla çevrili büyük, yüksek, klasik bir taş binaydı. Limuzinden inip içeriye girerken, neşeli bir kişiliğe sahip genç bir esmer kadın tarafından karşılandı.

"Ben Kashif'in eşi Stella," dedi. "Bu çok heyecan verici!"

"Evet, değil mi?" Claire, kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğü bu kişinin selamlamasıyla rahatladı ve Stella'yı takip ederek heybetli merdivenlerden yukarı, bagajının onu beklediği zarif yatak odasına çıktı.

"Elbiseyi görmek için sabırsızlanıyorum!" dedi Stella. "Ama Raif'in, sadece o yaşlı diktatör babası yüzünden gizlice evlenmek zorunda hissetmesi çok kötü bence!"

Ev sahibesinin hamile olduğunu bilmediğini fark eden Claire, müstakbel kocasının kişisel arkadaşı ve karısına karşı bile bu kadar çekingen davranmasına gülümsememek için kendini zor tuttu. Ancak konuşmanın geri kalan kısmı kafasına dank edince gülümseme isteği tamamen yok oldu. Demek gizliliğin *gerçek* nedeni buydu, diye düşündü dehşet içinde. Açıkçası, Raif'in babasının onaylamayacağı bir kadınla evleniyordu. Bu gerçeğin kendisini incitmesine izin vermemeye karar vererek, elbisesini içinde bulunduğu giysi torbasından çıkardı ve gelinlik takımının geri kalanını da çıkardı.

"Raiften daha fazla sevgiyi hak eden bir erkek yok," dedi Stella, yatağın kenarına oturarak. "Korkunç bir çocukluk geçirdi ve sana bundan asla bahsetmeyecek."

Claire burnunu kırıstırdı. "O çok içine kapanık ama hepimiz farklıyız, değil mi?"

"Gerçekleri bilmek ister misin?"

"Zaten biliyorum," dedi. "Temel bilgileri biliyorum... anne babasının boşanması, annesinin depresyonu. Ama bana anlatmayı seçmediği şeyleri bilmeye hakkım olduğunu düşünmüyorum."

"Üzgünüm, ağzıma soktuğum ayağımı çekiyorum!" Stella suçlu bir kıkırdama ile yorumladı. "Sen sadıksın. O da hiç sadık birine sahip olmamıştı. Kendisini, sanki hiç varolmamış gibi davranan bir aileye sadık ve saygılı olmakla meşgul."

Onu tanımak kendilerine uygun olduğunda hariç, sanki o hiç yokmuş gibi davranan bir aileye sadık ve saygılı olmakla çok meşgul. Onu sadece resmi etkinliklere davet ediyorlar. Tüm düğünlerden, yeni doğumlardan ve aile kutlamalarından dışlandı."

"O çok özel bir adam," diye mırıldandı Claire çaresizce, Raif'in kendisine en yakın olması gereken aileden bu kadar kötü muamele görmesine üzülererek.

Tabii ki, bunu söylemeye hakkı var mıydı? Kendi çocukluğu da kolay geçmemişti. Babası ve üvey annesi onu sevgi ve övgüden yoksun bir şekilde büyüttmüştü. Yine de kimse onu dövmemişti, kimse onu aç bırakmamıştı ve bu nedenlerle, başkaları çok daha kötü deneyimler yaşadığı için şikayet edecek pek bir nedeni olmadığını düşünüyordu. Ergenlik çağında, babasının onu sevmediğini ve sadece kusurlarını bulmak için ona baktığını fark etmek oldukça üzücüydü. Elbette, aynı saç rengi ve gözlere sahip olduğu için babasına annesini hatırlatıyordu, ama ona göre bu, onu cezalandırması için bir mazeret değildi.

eski karısının seçimleri. Belki de Raif, annesine benzediği için *onun* ödediği bedeli ödüyordu!

"Onu önemsiyorsun," dedi Stella sıcak bir onayla. "Gerçekten bilmek istediğim tek şey buydu."

Claire soyunurken kızardı. Mahremiyet isteyebilirdi, ama kadınların yardımını olmadan romantik saten organza giysisine kadınların yardımını olmadan asla giremezdi. Dar dantelli kolları ve kalp şeklinde yakası olan, gövdesi düzgün ve vücuda oturan, eteği dar ve uzun bir tasarımcı elbisesi idi. Soluk sepya rengindeydi, ten rengine en uygun tondur

ve vücut hatlarını çok fazla göstermeden onu güzelleştiren bir kesime sahipti. Kumaşın üzerine minik inciler serpiştirilmişti.

"Raif, annenin mücevherlerini senin kullanman için Londra'dan buraya getirtti," dedi Stella. "O sandıkta *Titanic*'i batıracak kadar mücevher var."

"O bundan bahsetmedi." Claire elbisesini giydi ve ellerini kollara sokarken Stella eteği düzeltmeye yardım etti. Omuzlarını düzelden Claire, dik durdu.

"Gerçekten çok güzel." Stella, gelinliğin arkasını kapatırken iç geçirdi. "Sivil düğün yaptık. Ben takım elbise giydim. Eğer tekrar aynı anı yaşasaydım, gelinlik giyerdim."

Claire, saçma sapan süslü gelinlik ayakkabılarını duvarın yanındaki devasa sandığa yaklaştı. "Mücevherler burada mı?"

Sandık kutularla doluydu. Claire en üstteki en büyük kutunun kapağını açtı ve elmasların gökkuşağı yansımalarına hayranlıkla baktı.

"Bu kolye, senin yakana çok yakışır," dedi arkadaşı. Elmas kolye ve ona uyan küpeler takıldı.

"Burada bir taç olmalı, hatta birden fazla, sanırım. O bir *kraliçeydi*."

"Taç benim için fazla abartılı olur," diye itiraz etti Claire.

"Ama bir prenses için değil ve Raif bir fotoğrafçı ayarladı," diye uyardı Stella, onu şaşırtarak.

Bir taç gerçekten de kolayca bulundu ve Claire, arkadaşının onu başının arkasındaki kısa duvağın üzerine takmasına izin verdi. Aynadaki görüntüsüne bakarken boğazı düğümlendi, çünkü tüm o elmaslar ve hayalindeki gelinlikle, kendini zar zor tanıyordu. O rahatsız edici "Prenses" unvanı, ona hayalini kurduğu bir şeyden çok, tehditkar geliyordu, çünkü her açıdan tamamen sıradan biri olduğunu biliyordu.

Aşağı kata indiler ve Raif ile diğer iki adamın beklediği büyük bir odaya girdiler. Stella'nın kocası Kashif ve töreni gerçekleştirecek olan rahip ile tanıştırılırken, Claire'in gözleri sadece Raifteydi. Raif, sabahlık takım elbisesiyle göz kamaştırıcıydı; dar beline uyan inci grisi bir kravat ve muhteşem fiziğini ortaya çıkaran özel yapım bir ceket giyiyordu. Harika görünüyordu, diye düşündü. Aslında her zaman muhteşem görünüyordu, ama o kıyafetle özellikle muhteşem görünmeyi başarmıştı. Siyah saçları çarpıcı gözlerinin üzerinde parlıyordu, güçlü çenesi yeni traşlanmış, geniş, şehvetli ağızını çerçevesliyordu. Bir an için, gerçekten *Onunla* evleneceğine inanamıyordu. Rahat bir gülümsemeyle elini uzattı ve onu, devasa bir çiçek aranjmanıyla süslenmiş masaya götürdü.

devasa çiçek aranjmanının bulunduğu masaya götürdü. Sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi ona baktı.

Kısa ve tatlı bir tören oldu, ama Claire her kelimeyi dinledi ve Raif ile yüzüklerini takas ederken, gerçekten karı koca olacaklarına inanamadan nefesini tuttu.

Raif, büyüleyici koyu altın rengi gözleriyle onu inceledi. O kadar kadınsı elbisesiyle, o, Raif'in hayalindeki tüm kadınlardı ve Kashif, düğün hazırlıkları için ondan istediği her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı. Claire için ne yazık ki, sadece iki konuk vardı, ama gizli bir etkinliğin bazı dezavantajları olması kaçınılmazdı.

"Harikaydı," dedi Claire neşeyle, ev sahipleri onları fotoğrafçının bu ortamı değerlendirmesi için süs çitleriyle çevrili çiçek tarhlarının bulunduğu arka bahçeye götürürken.

"Harika görünüyorsun," diye Raif, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

Zaten kızarmış yanakları daha da kızardı ve mavi gözleri mutlulukla parladı. "Hristiyan bir rahip ve tören beklemiyordum," diye fısıldayarak cevap verdi.

"Rahat olmanı istedim," diye yanıtladı Raif.

Ve hayal aleminde kaybolduğu için, ardından gelen lezzetli akşam yemeğini azar azar yedi. Hayatında, rahmetli babası da dahil olmak üzere, onu mutlu edecek şeyleri bu kadar çok düşünen bir erkek olmamıştı. Hiç bu kadar düşünceli bir ilgi görmemişti. Yine de Raif, yaralı kedisini tedavi ettirmiş ve Claire'i evcil hayvan ziyaretleri için oradan oraya götürmüştü, ki başkaları bunu gereksiz bulabilirdi. Gelecekteki rolü için yeni kıyafetler almasını sağlamış, hatta rahmetli annesinin mücevher koleksiyonunu ona kullanması için sunmuştu. Yine de ondan hiçbir şey hiçbir talepte bulunmamıştı.

Onun, tanıdığı en özverili kişi olduğuna karar verdi ve bu, kalbini eritti, çünkü onun konumunda, onun için bu kadar sessiz ve nazik çabalar sarf edecek, bu kadar zengin ve süper yat sahibi çok az erkek olabilirdi. Ve o, kendisine teşekkür etme girişimlerini her zaman geri çevirdi.

"Bugünü harika bir gün yaptın," diye mırıldandı.

"Amaç da buydu," diye memnuniyetle itiraf etti.

Masanın altında, elini ince bir uyluğa koydu ve ona bir kedi gibi okşadı, başka türlü minnettarlığını ifade edemiyordu. Elini kısa bir süre onun elinin üzerine koydu, sonra tekrar hareket etti ve o da

ipucunu anladı ve elini çekti. Hayır, Raif asla başkalarının önünde duygularını göstermeyecek, diye sevgiyle düşündü. Ondan PDA yok!

Claire, evlendiği adama zaten yarı yarıya aşık olduğunu biliyordu. Onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştı, böyle bir adamın var olabileceğini hayal bile etmemişti ve şimdi parmağında onun alyansı vardı ve bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Zihninde onun tüm artılarını sıralıyordu ve bu artılar giderek artıyordu.

Raif, onun minik elinin uyluğuna dokunmasının bile dayanamayacağı kadar fazla olduğunu düşünüyordu. Zaten kaya gibi sertleşmişti. Her türlü medeni ve sosyal kuralı çiğneyip onu özel bir yere götürmek ve ona *dokunabileceği* bir yere götürmek istiyordu. Seks dünyasına yaptığı bu tek seferlik girişin onu bu kadar acı verici bir şekilde muhtaç bırakacağını gerçekten tahmin etmemişti, çünkü diğer her alanda çok kontrollü, çok soğukkanlı ve her zaman pratikti. Ancak Claire, onun varlığından haberdar olmadığı düğmelere basıyordu. Sadece bir gülümseme, parlak bir Onun gözlerinden gelen bakışlar, güldüğünde dudaklarının şeftali rengi kıvrımı... Tanıdığı çoğu insanın aksine, o sık sık gülerdi. Claire ile birlikte olmak, ona sanki sürekli güneş ışığı altında olmak gibi geliyordu; endişelendiği tüm olağan şeyler mucizevi bir şekilde ortadan kayboluyordu.

O akşam saat ondan sonra Raif, ev sahiplerinin neşeli arkadaşlığından onları nazikçe ayırdı. Onlara, geceyi, babasının kral olduğunda elçilikte onun için hazırlanan süitte geçireceklerini açıkladı. Genç bir adamken Kral Jafri seve seve yurtdışına seyahat etmişti.

"Sonra, genç bir kadınla ilgili bir skandal patlak vermiş ve bu skandalın üstü örtülmek zorunda kalınmış. O günden sonra Kral, bir daha Quristan'dan hiç ayrılmamış," dedi Raif alaycı bir şekilde, büyük bir resmî salona açılan kapıyı açarken. "Bu olay, onu seyahat etmekten, yabancılardan ve turistlerden de soğutmuş."

"Affedici bir insan değil," diye düşündü Claire, kralın şimdiye kadar gördüğü en görkemli yatak odasının kapısını açarken.

Odanın uzak köşesindeki cilalı bir platform üzerinde, kırmızı ve altın rengi perdelerle süslenmiş yaldızlı bir dört direkli yatak duruyordu.

büyük bütçeli bir kraliyet filminde yer alabilecek bir şeye benziyordu. "Aman Tanrım

Tanrım... bu çirkin şeyin içinde mi geceyi geçireceğiz?" Dişlerini sıktı. "Evet, bu bir çirkinlik, değil mi?" Raif, babasının ortaçağ ihtişamına olan zevkini modern zamanlarda tuhaf bulan tek kişinin kendisi olmadığını görünce rahatlayarak, gülümseyerek onayladı. "Ama burada kaldığımda bu yatakta uyumak zorundayım.

. "Ama burada kaldığımda burada uyumak zorundayım. Kashif

bana bunun babamın saraydaki yatağının tam bir kopyası olduğunu söyledi. Sarayın onun kanadına hiç girmedim, o yüzden bilemem."

Claire, bu sözlerle Raif'in hayatta kalan ebeveyniyle yakın bir ilişki kurmasının engellendiğini hatırladı. Babasının özel odalarını hiç görmemiş olması her şeyi açıklıyordu.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Raif, içki dolabının yanında durarak.

"Hayır, teşekkürler. O zengin yemeğin ardından karnım çok tok," diye espri yaptı ve süslü yaldızlı şifonyerin yanına giderek elmas takılarını çıkarmaya başladı.

"Sabah erkenden Alpujarra'da birkaç gün yalnız başımıza geçirmek için yola çıkacağız."

"Balayı beklemiyordum," dedi ona. "Ve bugün giymem için bana bu güzel takıları verdiğin için sana hiç teşekkür etmedim."

"Annemin mücevherlerini miras aldım ve gelinim olarak bu mücevherleri takma hakkın var," diye karşılık verdi Raif. "Yardım ister misin?"

"Korkarım bu gece beni bir paket gibi açman gerekecek," diye mırıldandı Claire utangaç bir şekilde, kolyeyi çıkarmaya çalışırken.

"İzin ver..." Soğuk parmakları ensesini okşadı, tokayı açıp kolyeyi komodinin üzerine bıraktı.

Claire küpeleri çıkardı ve ona döndü, etraflarını saran sessizlikte yanakları kızardı.

Raif ona paketlenmiş bir hediye kutusu uzattı. "Bu benim sana düğün hediyem."

"Ben sana hiçbir şey almadım!" Claire hemen üzüntüyle haykırdı.

"Claire," Raif içten bir gülümsemeyle mırıldandı. "Bugünkü hediyem *sendin!*"

Claire kızarak paketi açıp içindeki elmaslarla süslü saati keşfetmekle meşguldü. "Vay canına, üç kez vay canına!" Saat, sadece ona özel bir hediye olduğu için annesinin mücevherlerini ödünç almamıştı ve aniden nefesi kesildi. Tereddüt etmeden, taktığı kullanışlı krom saati çıkarıp yenisini taktı. "Çok güzel, Raif. Çok teşekkür ederim."

Gülümseyen yüzüne bakarak, eğildi ve dudaklarını açgözlülükle kendi dudaklarıyla kapattı. "Önemli değil," diye başladı, daha fazlasını söylemek istiyordu ama onun tadına kapılmış, konuşmaya devam edemedi.

Claire'in vücudu titremeye başladı ve boğulmakta olan bir yüzücü can simidine uzanır gibi o öpücüğe kendini bıraktı, elleri

omuzlarına doladı, ince vücudu onun sert kaslı vücuduna yapıştı.

ALTINCI BÖLÜM

"Bu elbiseden çıkmak için yardımına ihtiyacım var," diye mırıldandı Claire, onun dudaklarının cazibesine karşı.

Raif zorlukla ondan bir adım geri çekildi, bir eli zaten kravatını ve kuşağını çözmekle meşguldü. "İkimiz de çok fazla giysi giyiyoruz."

"Sahildeki gibi," diye hatırlattı ona gülümseyerek, ertesi sabah onun uzaklaşmasının hatırasında artık kalıcı bir acı yoktu. Onun başka bir kadına aşık olması nedeniyle işlerin bu şekilde gitmemesini dilesse de, onu daha iyi anlıyordu. Sadece çocuklarının doğumu, Raif'e onu da hayatına dahil etmek için bir çerçeve sağlamıştı ve o anda, gelecekte daha duyarlı hale gelebileceğini ve daha fazlasını isteyebileceğini düşünse de, bu sıradan gerçeğe kızgın değildi.

daha duyarlı olacağı ve daha fazlasını isteyebileceği bir zamanın geleceğini tahmin etse de,

O ceketini çıkarırken, o da arkasını dönerek elbisesinin arkasındaki kancaları ve bağları ona gösterdi.

"*Buradaki* ince küçük açıklığı seviyorum," dedi Raif, parmağıyla anahtar deliği şeklini izlerken boğuk bir sesle. "Aslında, elbiseyi çok beğendim. Fazla bir şey göstermeden seksi."

O, korsenin kancalarını açtı, bağları çözdü ve kadın kollarını kollardan çıkarmaya başladı. "İç çamaşırı o kadar ince değil," diye dikkatlice uyardı.

"*Sadece* benim görebildiğim şeyler, istediğin kadar cüretkar olabilir," dedi Raif, keskin bir gülümsemeyle. "Gündelik ilişkiler kurmamayı tercih etmiş olabilirim, ama ben namuslu biri değilim."

Yüzü kızaran ve onun yoğun ilgisinin tamamen farkında olan Claire, elbisesini ayak bileklerine kadar indirerek, uyluklarına kadar uzanan çoraplarını ve jartiyerini, mavi kurdelelerle süslenmiş beyaz şeffaf ipek sütyen ve külotuyla birlikte ortaya çıkardı.

"Kullandığın o kelime... *vay canına*, benim takdirimi tam olarak ifade ediyor," dedi Raif, yüksek elmacık kemiklerinde kızaran renklerle, ince ipek ve dantelle kaplı, baştan çıkarıcı kıvrımları olan gelinini doyasıya seyretti. Hızla gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Hayır, ben açarım," dedi Claire, onun takdirinden güç alarak ve hala topuklu ayakkabılarını giyerek öne çıktı, çünkü bunu *bir daha* söylemeye niyeti yoktu, ama onun görünüşünü ve vücut hatlarını da seviyordu. Gömlek, bronzlaşmış göğsünü ve gergin, kaslı karnını ortaya çıkardı. Her gün spor salonunda egzersiz yapıyordu ve bu belli oluyordu.

Claire gömleğini omuzlarından indirip ellerini kaslı gövdesine kaydırırken, Raif onun dokunuşuna ve parlak mavi gözlerindeki ona olan açlığına büyülenmişti. Bu kadar arzu edilmek ona tadını çıkarması gereken bir lütuf gibi geldi. Gömlek düştü, ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını çıkardı, ama bir saniye bile ondan gözlerini ayırmadı.

Claire sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı ve onun elleri Claire'in ellerini tuttu. "Bunu yapmak istiyorum," itiraf etti. "Seni çıplak soymak ve son iki aydır seninle ilgili kurduğum tüm fantezileri gerçekleştirmek istiyorum."

Gözleri büyüdü, yutkundu ve hareketsiz kaldı. Onun boğuk sesi, pelvisinde oluşan acil sıcaklık ve meme uçlarının meme uçlarının sertleştiğinin daha da farkına vardı. Adam sütyenini çözdü ve düşmesine izin verdi, onu kendine doğru çekti, elleriyle sıkı kıvrımlarını okşadı ve başparmaklarıyla şişmiş meme uçlarını kavradı. "Bunu hayal ettim," diye inledi, onu kendine doğru çekerek, ereksiyonunu ona müthiş bir şekilde fark ettirdi.

"O gecenin tuhaf anılarını kendim de inkar edemem," diye itiraf etti.

"Harikaydı," dedi Raif. "Ama bu gece daha da iyi olacak."

O dönüp onun pantolonunun fermuarını açtı, parmakları ince kumaşın altına girerek sertleşmiş organını okşadı. O, ona karşı titreyerek, dizginlenemeyen bir açlıkla onu öptü, sonra onun önünde diz çöküp nazikçe külotunu aşağı çekti.

"Bu gece yavaş olacağız," dedi.

Çıplak olan Claire, onun önünde kıvranıyordu, çıplak halinin ve vücudunda olduğunu düşündüğü her kusurun farkındaydı. "Hızlı olmaktan oldukça memnunum..."

"Kendini gurme bir yemek olarak düşün," diye tavsiye etti Raif.

"Tamam..." Claire, Raif onun bacaklarını ayırıp ağzını onun en hassas yerine bastırduğunda nefesini tuttu, çünkü bunu beklemiyordu. Tüm tüm lambalar yanıyordu ve kendini spot ışığı altında ve utanmış hissediyordu. "Yatağa girebiliriz..."

"Kont Drakula'nın yatağına benziyor."

"O tabutta uyurdu," diye ekledi.

Raif dikkatini kesip ona baktı. "Ne oldu?"

Claire yüzünü buruşturdu. "Burada durmak beni biraz utandırıyor... Aptalca olduğunu *biliyorum* ama..."

Raif ayağa fırladı ve onu kollarının arasına alıp yatağına taşıdı. "Hissettiğin hiçbir şey aptalca değil. Korkarım ki, şimdiye kadar sahip olduğu tüm cinsel fantezilerini yaşamaya kararlı bir damatla karşı karşıyasın... ve bunların neredeyse hepsi seninle ilgili ve çok yakın zamanda gerçekleşmiş."

Bu itirafla, omurgası altındaki serin, beyaz çarşafı temas ederken, utangaçlığı eridi. Hiç utangaçlık göstermeyen Raif, pantolonunu ve boxerını çıkardı ve yatağına ona katıldı. Sıcak, altın rengi, kaslı vücudu onun vücuduyla buluştu.

Sonunda bir ailesi olduğunu, ona öncelik verecek birinin ve sevgiyle bakacağı bir çocuğun olduğunu düşünerek, gelinine hayranlıkla baktı. Aslında hiç kendi ailesi olmamıştı. Ancak Claire ve oğulları tamamen ve kesinlikle *ona ait* olacaktı ve bu, hayatı boyunca kendini yalnız hissetmiş bir adam için çok şey ifade ediyordu.

Annesini sevmişti, ama annesinin seyahatleri, bitmek bilmeyen partileri ve uygun olmayan erkeklerle olan ilişkileri nedeniyle, çocuk odasındaki küçük oğluna fazla zaman ayıramıyordu. O büyüdüğünde ise, annesi onu bir oğuldan çok bir arkadaş gibi görmeye çalışmıştı, bu da ona çoğu zaman çok rahatsızlık vericiydi. Yine de, annesinin neden aşırı yaşamında teselli bulduğunu uzun zamandır anlamıştı: babasının reddi, annesinin gururunu yerle bir etmişti ve babası çok daha genç bir güzelliği ikinci eşi olarak seçtiğinde, Mahnoor tamamen yıkılmıştı. Yaralı egosu onu başka erkeklerin kollarına itmişti.

"Çok güzelsin, Claire," diye fısıldadı, muhteşem siyah kirpikli gözleri onun gülümsemesine kilitlenmişti. "Ve oğlumuz için inanılmaz mutluyum. Her adımında yanında olacağım."

Onu kendine doğru çekti, parmakları onun gür siyah saçlarına kaydı ve ağzı, kanının damarlarında daha hızlı akmasını sağlayan, olağanüstü şehvetli ve acil bir taleple ağzını kapattı. Ona doğru eğildi, tüm vücudu onu arzuluyordu, kalbinin derinliklerinde zonklayan, dayanması neredeyse imkansız olan bir acı vardı. Bacakları onu sardığında Raif, göğsünün derinliklerinden gelen kaba bir sesle ona doğru kaydı ve derinlere battı

içine girdi, vücudu onu sarmak için gerilirken, lezzetli bir sürtünme yanığı onu sardı.

"Yavaş!" Raif onu azarlayarak hatırlattı.

Claire güldü, çünkü o bu konuyu çok ciddiye alıyordu, sanki puan kazanmak için A noktasından B noktasına geçmeleri gerekiyormuş ve olası bir aşamayı atlamak idam cezası gerektiren bir suçmuş gibi. "Hayır, benim hissettiğim kadarıyla bu bizim için her halükarda kazan-kazan durumu."

"Bu sefer her şeyin mükemmel olmasını istedim," diye itiraf etti Raif, büyük ve güçlü vücudu, Claire'in kasıtlı olarak davetkar bir şekilde ona doğru yaklaşırken titriyordu.

Claire, onun zayıf, esmer, muhteşem yakışıklı yüzüne baktı ve başparmağıyla sıkı dudaklarının alt kenarını okşadı. "Seninle her zaman mükemmel oluyor," diye fısıldadı. "*Bu* sefer yavaş gitmek istemiyorum. Eğer yatakta da bana hasta muamelesi yapmaya başlarsan, seni öldürürüm."

Gülümsemeyen ağzının köşelerinde istemeden bir eğlence belirdi. "Öyle mi?"

Claire, onu teşvik etmek için kalçasını bir kez daha yana doğru eğdi. "Evet, çünkü birlikteyken mükemmel diye bir şey yoktur. Mutlu olmak çok daha iyi bir hedeftir."

Raif başını salladı ve onu son derece yorucu bir şekilde hareket ettirdi, bu da onun arzuladığı zevki her hassas sinir ucuna yaydı. Başını geriye düşürdü, çünkü o mesajı almıştı ve önemli olan tek şey buydu. Ancak daha sonra, Raif'in kendine de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak edecekti, hayatının her alanında kendini imkansız, sürdürülemez yüksek standartlara tutuyor muydu, çünkü büyüme çağında bir yerde birisi ona asla yeterince iyi olamayacağını hissettirmişti. Ve bunu anladı, çünkü ona da aynı şekilde hissettirilmişti.

Ona doğru uzandı, ciddi düşünceleri yeni bir aciliyetin onu sardığı anda uçup gitti. Raif hareket ediyordu ve vücudunun her esnek hamlesi ona o kadar çok his veriyordu ki, sanki içinden yükselen şehvetli dalgalarda boğuluyormuş gibi hissediyordu, varlığından haberdar olmadığı iç kaslarını sıkıyordu, gerginliği hızla artıyordu. Onları yanlarına çevirdi ve aralarına elini sokarak onu kontrol eden o küçük düğmeyi buldu ve son bir kez daha ona sertçe girdiğinde, tüm dünya etrafında parçalandı ve o kadar heyecanlandı ki, alışılmadık bir çığlık gibi bir ses çıkardı.

"Aman Tanrım, ben...?"

"Evet, hem de yüksek sesle, ama elçiliğin bu kanadında bunu duyacak kimse yok çünkü altımızda ofisler var," dedi Raif, sanki Claire aniden kaçacakmış gibi onu kendine sıkıca sarıldı. "Seni hak ettiğimi sanmıyorum."

"Bu sana bir daha halka açık bir yerde çıplak kalmamanı ve güzel vücudunu kullanarak masum bir kadını babamın uygunsuz davranış olarak nitelendireceği bir şeye teşvik etmemen gerektiğini öğretir!" Claire, Raif'in yine oldukça gülünç bir şekilde ciddi görüldüğü için onu gıdıklayarak alay etti.

Raif gülmeye başladı. "Babam da bizim davranışımızı uygunsuz bulurdu, ama bu davranışım olmasaydı seni elde edemezdim... ve bunun için tek bir atom bile pişmanlık duymuyorum," diye itiraf etti Raif üzüntüyle. "Her ne kadar ikimizi de bir fırtınanın ortasına atmış olsam da."

"Tango iki kişiyle yapılır," diye hatırlattı Claire, çarşafı üzerinden atarak, çünkü Raif ondan çok daha sıcak yanıyordu ve o da kavruluyordu. "Burada klima var mı?"

Raif onu bıraktı ve yataktan fırlayarak çıplak bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve bir düğmeye bastı. "Ben onu hep kapalı bırakırım... üzgünüm."

"Genelde sıcaklık beni bu kadar rahatsız etmez. Belki hamile olduğum içindir... ya da yatak odamın zemininde çıplak dolaşan çok seksi bir adam olduğu içindir... çok seksi ve *tahrik olmuş* bir adam!" diye ona karşı koyamadan söyledi ve onun donakalmış ifadesine kıkırdayarak güldü.

"Peki, bu düğün gecesi benim kontrolüm altında değil gibi görüldüğüne göre," Raif tembelce konuşarak kendini yatağa attı, "belki de *bana* bundan sonra ne yapacağımızı *sen* söylemek istersin."

"Sana söylemeyeceğim, sana *göstermeyi* tercih ederim," dedi Claire, görebildiği ve dokunabildiği her bir parçasıyla onun vücudunu incelemek için ona doğru yuvarlandı.

"Bu hoşuma gitti," diye inledi bir ara. "Oh, bu gerçekten, *gerçekten* hoşuma gitti..."

* * *

İkisinin de ideal olarak istediğinden daha erken, sabah oldu ve saray gibi sütlerinde hızlı bir kahvaltı yapıp ayrılma zamanı geldi.

"Yatağa dönerken, son bir gece burada kal ve akşam yemeğinde bize katıl," diye yalvardı Stella.

Almeria'ya uçtular ve dağ villasına arabayla ulaştılar. İlk döşeli terasa adım attıkları andan itibaren

Claire, Raif sisli ufukta Cebelitarık Kayası ve Fas'ı göstermeden önce bile, ormanlık tepelerin manzarasından büyülenmişti. Çam ve meşe ağaçlarından oluşan bir orman, muhteşem renkli, yemyeşil tropikal bahçeyi çevreliyordu. Yakındaki bir tepenin üzerinde, dağınık bir köyün ortasında, eski, harap bir kale duruyordu; sivri çatısı parlak mavi gökyüzünü deliyordu.

Claire, merdivenleri, ıslak barı ve minyatür adasıyla muhteşem sonsuzluk havuzuna hayranlıkla baktıktan sonra, topuklarını dönüp evin içine doğru yürüdü.

"Ne oldu?" Raif onu takip etti. "Beğenmedin mi?"

Claire, muhteşem manzarayı en iyi şekilde değerlendirmek için her tarafı açık olan, güzel fayanslı oturma odasından gözlerini ayırdı ve sersemlemiş bir halde zorlukla yutkundu. "Harika," diye fısıldadı. "Nasıl beğenmem? Burası senin mi?"

"Burası kiralık ama şirket benim. Bu bölgedeki villaları ben geliştirdim, bir kısmını sıfırdan, diğerlerini ise terk edilmiş çiftlik evlerinden," diye sakin bir şekilde açıkladı. "Sanırım burası benim, ama ben burayı özel evlerimden biri olarak görmüyorum."

Güzel mavi panjurları, catering boyutunda ve pürüzsüz yüzeyleri *olan* mutfığa *baktı*. *Sanırım benim*. Özel evlerimden *biri*.

Gözlerini kırptı ve neredeyse gülecekti. Onu, zenginliğin ve lüksün rahatsız edici yeni dünyasına getirmişti ve hala böyle bir yaşam tarzını onunla paylaşabileceğine inanamıyordu. Keşfi, duvarlarında zengin renkli geleneksel çinilerden oluşan bir mozaik ve muhteşem bir mermer banyosu olan çarpıcı bir yatak odasına doğru devam etti.

"Her gün biri gelip bize bakacak," dedi Raif, arkasında durup onu kollarının arasına çekerek. "Yemek yapacağını biliyorum ama balayında yemek yapmaman gerekiyor."

"Öyle mi, Majesteleri?" diye alay etti, uzun, ince ve güçlü vücuduyla çok ihtiyaç duyduğu temasa geri dönerek, kendi sinir uçları bu gerekli fiziksel bağlantıdan dolayı alev alev yanıyordu. Aniden ve bacaklarının arasında hissettiği heyecan verici arzunun nabzı, ona çoktan tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Evet, öyle," diye nefes nefese söyledi, yatakta geri çekilirken onu kendine doğru çevirdi, büyük elleriyle yanaklarını kavrayarak, ham ve dürtüsel bir aciliyetle onun dolgun dudaklarını tattı.

"Yine senin içine girmek için sabırsızlanıyorum," diye inledi, göz kamaştırıcı koyu altın rengi gözleri onun pembe yüzüne kilitlendi. "Seni her zaman istiyorum. Sana her baktığımda, seni tekrar istemeye başlıyorum."

Kızıl dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüştü. "Demek dün gece kendimizi yormamışız..."

"Sana karşı hiç bıkmayacağıma inanamıyorum," diye tahminde bulundu Raif.

"Burada olduğumuz süre boyunca sürekli takım elbise giyemezsin," diye Claire patronluk taslayarak onu uyardı. "Buraya *dinlenmeye* geldin."

"Dinlenmekte pek iyi değilim."

"Ama ben iyiyim," dedi neşeyle, kravatını çözerek gömleğinin düğmelerine başladı.

Raif bu imayı hemen anladı ve hızla ayağa kalkarak giysilerini çıkarmaya başladı.

Claire ayakkabılarını çıkardı ve ceketini çıkarıp yatağa oturdu, sanki bir striptiz şovunu izliyormuş gibi. "Evet... evet... *evet!*" diye coşkuyla söyledi, bronzlaşmış kaslı gövdesi ve kıllı uylukları ortaya çıkınca büyük bir zevk duydu.

Raif gözlerini devirdi. "Beni nesneleştiriyorsun," diye şikayet etti.

Claire başını salladı, dağınık sarı bukleleri geriye uçarak gülümsemesini ortaya çıkardı. "Ama bence benim takdirimi görmek *hoşuna gidiyor.*"

Soluk renk, yüksek elmacık kemiklerinin heykel gibi eğimini vurguluyordu. "Haklısın," diye kabul etti, elbisesinin fermuarını aşağı kaydırarak, boynuyla omuzu arasındaki hassas cilde ağzını gömdü ve o bu hissi yaşarken nefesini keserek gülümsedi.

Eli, sütyeni düşerken göğüslerini avuçladı, parmakları ve başparmağıyla her bir meme ucunu yakalayıp hassas tomurcukları çekiştirdi. Sonra onu tekrar ters çevirdi ve vücudunun geri kalanına

Onun ıslak ve hazır olduğunu hissederek, çaresiz bir zevk çılgılığıyla içine girerken, vücudunu kıvrımlara soktu. Ve tüm vücudunu saran gerginlik, şehvetli bir heyecan yağmurunda hızlı ve nefes kesici bir zirveye ulaştı ve tatlı kasılmalar onu hemen uykuya daldırdı.

Raif, pencerenin hafif perdelerinden süzülen alacakaranlık ışığında onu nazikçe uyandırdı. "Yemek otuz dakika içinde hazır olacak."

"Aman Tanrım, ne kadar uyudum ben?" diye haykırdı Claire, aceleyle oturarak.

"Belli ki dinlenmeye ihtiyacın vardı ve belki de seni fazla yormamaya biraz daha dikkat etmeliyim," diye endişeyle mırıldandı.

"Hayır, balayımızda bu tür konuşmaları dinlemek istemiyorum!" Claire, vurgulu bir şekilde ellerini kulaklarına kapattı. "Kadın doğum uzmanıyla yaptığımız görüşmede sen de yok muydun? Benim daha yorgun olmam normal. Daha fazla uyumamda bir sakınca yok."

"Anladım," diye inledi Raif, dik bir şekilde ayağa kalkarak.

"Özür dilerim. Bazen hamilelik konusunda biraz... hassas oluyorum." O, yataktan hızla kalkıp banyoya doğru yürürken mırıldandı, çünkü o konuyla ilgili hassas olmasının tek nedeninin, onun sadece hamile kaldığı için onunla evlendiğini biliyordu.

Bu küçük garip an, teraslardan birinde akşam yemeği sırasında unutuldu. Raif daha önce Alpujarra'yı ziyaret ettiği için, gezilecek en güzel köyleri biliyordu ve ertesi gün için planlar yapıldı. O kot pantolon giyiyordu ve kadın, bu pantolonun tamamen kendisi için giyildiğine emindi, çünkü pantolon kesinlikle yeniydi ve kadın aynadaki yansımasına gülümsedi ve gülümsedi. Adamın konuşmasını dalgın bir ifadeyle dinledi, sesinin tonunu, zayıf, güçlü yüzünü, gerçekten çarpıcı gözlerini ve uzun kirpiklerini, hatta rahatlayıp ellerini kullanarak kendini daha fazla ifade etmeye başladığında yaptığı hareketleri hayranlıkla izledi. daha fazla ifade etmeye başladığı jestlerine hayran kaldı.

Evet, evlendiği adama aşık oluyordu, sağduyusunu bir kenara bırakıp ona sırlıslıkla aşık oluyordu, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Zaten neden duygularını değiştirmek istesin ki? Sonuçta, sadece oğullarının doğumunu meşrulaştırmak için değil, uzun vadeli bir evlilik yapmışlardı, diye kendini sakinleştirerek hatırlattı. Yine de, duygularını daha iyi kontrol edebilseydi, bu duyguların gelişmesini yavaşlatmayı tercih ederdi, çünkü bu daha mantıklı olurdu. Başka birini seven bir adama bu kadar çabuk deli gibi aşık olmak biraz korkutucuydu, çünkü kendini incitilmeye açık hale getirdiğini biliyordu.

Ya ondan sıkılırsa? Ya ondan memnun olmadığını karar verirse? Ona her şeyini vermişken, o zaman nasıl hissederdi?

Sonraki hafta boyunca, yavaş yavaş ayrılmaz bir çift oldular. Raif, bazı işleri halletmesi gerektiğini söyleyerek onu uyarmaya devam etti, ama onu yeterince uzun süre yalnız bırakarak işlerini halledemedi ve Claire de buna itiraz etmedi. Tepedeki Mağribi kalıntıları keşfettiler, beyaz badanalı evlerle dolu pitoresk köyde dolaştılar, şirin bir kiliseyi gezdiler ve Claire el sanatları dükkanlarını gezmeye başladı.

Takıntılı bir şekilde. Yerel köyleri gezmeyi bitirdiklerinde, üç renkli el dokuması Alpujarra halısı, birkaç sepet ve çeşitli seramik eşyaların gururlu sahibi olmuştu. Bir zanaatkar çikolatacıya yaptıkları gezi, muhteşem bir şelalenin manzarası eşliğinde piknik vardı. Oraya yürüyerek gittiler ve Raif, fazla egzersizin onun hamile durumuna etkisine dair endişelerini kendine sakladı.

Ve o yemek yaptı, çünkü Raif ne kadar uğraşsa da onu mutfaktan uzak tutamadı. Sevdiği tüm yemekleri, yerel badem, incir, bal ve peynir ekleyerek yaptı.

Villadaki son akşamları için Raif özel planlar yapmıştı. Alhambra kompleksine özel erişim ayarlamıştı. Gün batımında eski Mağribi binaları pembe renkte parlıyordu. Hayatta kalan en iyi tarihi eserlerden biri olarak İslam dünyasındaki saraylar, daha önce birkaç kez ziyaret etmiş olan Raif için özellikle ilgi çekiciydi. Ona etrafı gezdirirken rehber gerek kalmadı. Ona sulama sistemini açıkladı ve Kuristan'daki Eski Saray'da da benzer bir su kemeri ve su kanalları düzenlemesi olduğunu söyledi. Duvarlardaki şiirleri ona tercüme etti ve sonra onu tekrar dışarıya çıkmaya davet etti. Dışarıda bir masa ve iki sandalye onları bekliyordu sakın bir havuzun yanında onları sanki durgun bir ayna gibi yansıtıyordu.

"Gerçekten burada yemek mi yiyeceğiz?" diye hayretle bağırdı, başını çevirip birkaç metre ötede oturan küçük bir flamenko grubunun etkileyici İspanyol gitar müziği çalmaya başladığını ve şarkıcının atmosferik sesi gece havasına ruhla yükseliyordu. "Bu harika, Raif. Bütün bunları ne zaman ayarladın?"

"Hafta başında. Son günümüz için sana özel bir anı bırakmak istedim," dedi Raif, üniformalı garsonlar onlara yemek servisi yaparken ve güvenlik ekibi açık alanın kenarlarında daire şeklinde dururken, onun şaşkınlığını umursamadan.

"Bu sonsuza kadar güzel bir anı olacak," dedi Claire, gözlerinin arkasında hormonların etkisiyle yaşlar birikmişken, ama ayağa kalkıp ona sarılma isteğine direniyordu, çünkü seyircilerin önünde bunu yapmaktan hoşlanmayacağını biliyordu.

Ertesi gün Barselona'ya dönmek için hazırlık yaptılar ve akşamüstü Stella'nın neşeli ve Kashif'in daha sakın karşılamasıyla vardılar. Diğer çiftle akşam yemeği yediler, geç saatlere kadar kahve içip sohbet ettiler ve hala onları güldüren büyük dört direkli yatakta yatmaya gittiler.

Biri kapıyı yumrukluyordu ve bir yerlerde telefon durmadan çalıyordu. Claire tamamen karanlıkta gözlerini açtı ve gecenin ortasında olduğunu anladı ve bir şeylerin ters gittiğine dair yoğun bir hisse kapıldı. Bu, onu yatak başındaki lambayı yakmak ve Raif'i uyandırmak için el yordamıyla aramaya itti.

Raif uyanır uyanmaz, Claire'den çok daha hızlı bir şekilde ayıldı. Yataktan atlayarak, çıplak bir şekilde kapıya doğru koştu.

"Giysiler, Raif!" diye bağırdı Claire, yataktan atlayarak banyoya koştu, askıdan havlu bornozu alıp ona attı. Raif bornozu aceleyle giydi, kuşağını bağladı ve doğruca kapıya gitti.

Kashif'in sesini duydu, ama o İngilizce değil, kendi dillerinde konuşuyordu. Aceleyle yataktan kaydı ve bornozunu aramaya başladı. Sonra Raif solgun, yüz hatları garip bir şekilde gergin ve ifadesiz bir şekilde odaya geri döndüğünde, sadece yüzüne bakarak giyinmeye karar verdi.

"Bir şey oldu... Kuristan'da bir araba kazası, ailem de dahil. Giyinip aşağı inmem lazım," dedi düz bir sesle. "Kashif beni sakinleştirmek için kötü haberi küçük parçalar halinde veriyor. Onu eskiden tanıyorum."

"Çok üzüldüm Raif," diye fısıldadı Claire. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eğer tahminim doğruysa, hiçbir şey." Raif iç geçirdi ve Claire, onun , görünüşe göre, birinin öldüğüne zaten ikna olduğunu anladı. Onun Babası mı? Bir kaza mı? Anladığı kadarıyla, babası daha çok sağlık sorunları ve yaşlılıktan dolayı vefat etmiş olabilirdi. Kaşlarını çatarak, valizine girip kıyafetlerini aradı ve bir pantolon ile hafif bir bluz seçti.

Sanki dünya hiçbir uyarı olmadan dönmeyi bırakmış ve onu korkutucu bir serbest düşüşe atmış gibi hissetti. Harika bir düğün günü geçirmişlerdi ve dağ villasında birlikte geçirdikleri hafta daha da inanılmazdı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve şimdi, henüz tadını çıkaramadan her şeyin parçalanacağına dair içinden gelen bir his vardı. Kötü bir his, diye düşündü mutsuz bir şekilde. Neden bitiriyorsun?

Raif hızlıca duş aldı ve giyinmek için çıktı. Claire, Raif'in bir takım elbise ve düz beyaz bir gömlek seçtiğini fark etti. Raif, koyu renkli bir kravatı cebine sıkıştırdı, sanki onu takmaya henüz cesaret edemiyormuş gibi.

"Seninle aşağı ineyim mi?" diye sordu Claire tereddütle. "İnmeliyim."

"Hayır, bu benim halletmem gereken bir şey. Senin hiçbir şeyden üzülmene istemiyorum," dedi Raif sakın bir sesle, bu gerekliliğe olan güveni her türlü kişisel duyguyu gölgede bırakıyordu.

"Seni düşünüyordum... belki arkadaşlık istersin diye," diye fısıldadı Claire, onun ailesi ona yabancı olduğu için, onun dışında kimse için üzülmeyeceğini nasıl nazikçe söyleyeceğini bilemeden.

Raif yakışıklı esmer başını salladı, sanki en kötü habere kendini hazırlarmış gibi, omurgası dik, omuzları gergin bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı.

Kapı onun ardından kapandığında Claire'in gözleri yaşlarla doldu, çünkü artık bir eş olarak ilk görevinde bir şekilde başarısız olduğunu hissediyordu. Böyle bir durumda, onun da desteğe ihtiyacı vardı, ama ona zorla eşlik edemezdi. Ne yazık ki, evlilikleri bunun için çok yeniydi ve Claire, varsayımlarda bulunup ısrar edemezdi, çünkü şüphesiz bu tür konuları tek başına halletmeyi tercih eden insanlar *vardı*. Ve Claire'in varlığı, ona rahatlık vermekten çok ek bir stres faktörü olabilirdi, çünkü Claire kendini hiç de hassas hissetmese de, kocası onun hassas bir durumda olduğunu uzun süre unutamazdı.

On dakika sonra, Stella yatak odasının ötesindeki oturma odasına, çay ve atıştırmalıklarla dolu bir tepsi ile geldi. Önceki akşamki akşam yemeğindeki canlılığının aksine, neşeli kişiliği bu sefer daha sakın ve sessizdi. "Uyanık olup odada dolaşıyor olacağını tahmin ettim. Ben de öyle olurdum," dedi, dudaklarını büzerek.

Claire çayı aldı ve bardağa döktü. "Biliyor musun...?"

Stella iki elini de olumsuz bir hareketle kaldırdı. "Hayır. Hayır, kimlerin dahil olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bunun çok gizli bir bilgi olduğu ve doğrudan Kuristan hükümetinden geldiği. İş konularına gelince, Kashif benimle bile olsa son derece profesyoneldir."

"Raif'le birlikte olmak istedim," diye itiraf etti Claire.

Stella eğilip teselli etmek için dizine hafifçe vurdu. "Elbette istedin, ama erkekler inatçı ve gururludur. Çoğu, kaçınabilecekleri durumlarda kendilerini savunmasız göstermezler."

Arkadaşı mantıklı konuşsa da, Claire'in sinirleri içinde zıplayan fasulye gibi bir aşağı bir yukarı atıyordu. İyi davranışları sayesinde, odada dolaşp çılgına dönmek isterken Stella'nın yanında oturmaya devam edebildi. çılgına dönmek istediğinde, onu yanında tutan tek şey iyi terbiyeydi.

. Kötü haberi *değiştiremeyeceğini* üzümlerek düşündü, ama sadece onun yanında olarak ona rahatlık verebileceğini düşündü.

Yarım saat geçmeden kapı çaldı ve Stella odadan çıktı. Bir hizmetçi, kahve ve sandviçlerle dolu bir tepsi ile odaya girdi. Yemekler, Raif'in geri dönmesini bekleyerek getirilmişti ve Claire ayağa kalktı ve sonunda kendini sakinleştirebildi.

Raif'in dönüşü büyük bir heyecanla karşılanmadı. Kapı sessizce açıldı ve o da aynı sessizlikle içeri girdi, zayıf, güçlü yüzü, onu terk ettiğinde olduğu gibi sert ve öfkeli bir şekilde soğukkanlıydı.

"Kötü haber mi?" diye fısıldadı, hala herkesin heyecanlanmasına ve rahatsız olmasına neden olan bir tür melodram olduğunu umarak, ama gerçekte bu olay ilk başta görüldüğü kadar önemli değildi.

Raif onun yönüne baktı, ama sanki onu yeterince iyi göremiyor, ona odaklanamıyormuş gibiydi. O zaman şok geçirdiğini anladı.

"En kötüsü," dedi Raif düz bir sesle.

"Gel, otur," diye ısrar etti Claire, onun kolunu çekerek.

"Yapamam. Jet havaalanında hazır bekliyor. Hemen Quristan'a uçmam gerekiyor... ç-çünkü," diye kekeleydi, "cenazeler için."

"Gitmeden önce sıcak bir içecek ve sandviç yiyebilirsin," dedi ona kararlı bir şekilde.

Robot gibi, en yakınındaki koltuğa oturdu. "Benim kardeşler dağlarda seyahat ediyorlardı. Babamın mirasçıları olarak, aynı araçta seyahat etmeleri yasaktı, ancak Kashif bana, onun emrini rutin olarak görmezden geldiklerini söyledi. Bir çığ meydana geldi. Araba ve arkasındaki güvenlik aracı yoldan çıkarak bir vadiye düştü. Hashir ve Waleed, şoförleri ve korumaları hepsi öldü," dedi aynı ölçülü ses tonuyla.

Claire onun yanına diz çöküp elini tuttu. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, çünkü o bile böyle korkunç bir trajediyi hayal etmemişti.

Raif elini sıktı ve hemen geri çekti. Koyu renkli gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Onları hiç tanımadım. Yıllar boyunca onları ziyaret ettiğimde, kendime onları tanımak için zamanım olduğunu söyledim, ama şimdi

gelecekteki olasılık da onlarla birlikte gitmişti. Claire, o duyguların bir insana neler yapabileceğini bildiği için, konvulsif bir şekilde yutkunarak, alnını onun dizine eğdi. Büyüdüğü yıllar boyunca,

kendini, bir kez yetişkin olduğunda babasıyla daha iyi bir ilişki kuracağına, olgunlaşıp kariyerine yerleştiğinde babasının onu daha çok seveceği ve daha iyi anlayacağına inandırmıştı. Ancak babası aniden vefat ettiğinde bu şansı da yakalayamamıştı. Hayal kırıklığına uğramış umutlar, yapılan ve söylenen ya da yapılmayan ve söylenmeyen şeyler, hepsi kederin üzerine yığıldı. Evet, Raif'in ne hissettiğini ve neyle mücadele ettiğini çok iyi biliyordu. Ve bu tür durumlarda en kötüsü, teselli olarak geri dönüp bakabileceğin iyi anıların nadiren olmasıydı.

"Gitmeliyim," dedi Raif aniden, kendini zorla tekrar ayağa kaldırarak. "Babam yoğun bakımda. Kardeşlerimin ölümünü öğrendiğinde kalp krizi geçirdi. Onu görmem gerek."

"Elbette," diye mırıldandı, bu son darbeye sarsılmış bir halde.

Sorular sormak istiyordu, eşleri, yeğenleri ve babasının durumu hakkında bir sürü soru, ama Raif'in başa çıkması gereken yeterince sorun olduğu için tüm bu soruları geri yuttu.

çünkü Raif'in başa çıkması gereken yeterince sorunu vardı. "Seninle gelebilir miyim?"

Raif donakaldı, karanlık altın rengi gözleri okunamaz bir ifadeyle. "En iyisi gelme. Tüm formaliteler tamamlandığında bana katılabilirsin, ama şu anda benimle gelmenin pek bir anlamı yok."

İki hizmetçi onun eşyalarını toplamak için geldi. Korumaları arka planda bekliyordu. Claire, Mohsin'e yaklaştı. "Hiçbir şey yemedi. Lütfen yemesini sağlayın."

"Elbette, Majesteleri."

Bu unvanla hitap edilmesi ilk kez oluyordu ve bu onu çok rahatsız etti. Yüzü soldu, gözlerini kırptı ve uzaklaştı, yatak odasına dönerek eşyaların toplanmasını denetlemeye başladı. Aslında onun yardımını gerekmiyordu ama bu, kendisini biraz daha az gereksiz hissettiriyordu.

Çok kısa bir süre sonra Raif gitti, elçilik lobisinde bulunan izleyicilerin farkında olarak, onu bir anlığına sertçe kendine çekti. "Telefon ederim," dedi yalın bir şekilde.

Raif bekleyen limuzine bindi ve gözden kaybolurken, o anda Claire'in tüm umutlarını ve hayallerini yıkmış gibi hissederek, Stella neşeyle "Kahvaltı yapalım" dedi. Evlendiği ve sevmeye başladığı adam gitmişti ve hayatında hiç bu kadar yalnız ve terk edilmiş hissetmemişti. "Neredeyse şafak sökmek üzere. Yemek yiyip biraz uyuyalım."

Birdenbire Claire, Raif'in bir şekilde dünyasındaki tüm parlaklık haline geldiğini fark etti ve bu, bir zamanlar bağımsızlığını ve hayatını tek başına idare etme gücünü çok önemseyen genç bir kadın için korkutucu bir gerçektir.

kadın için korkutucu bir gerçektir.

Stella onu yemek odasına götürdü. "Sen de şoktansın," dedi nazikçe. "Yemeğini ye ve sonra yatağına dön."

"Ben iyiyim. Sadece Raif'in bu durumla tek başına başa çıkmak zorunda kalmasını istemedim," dedi Claire sert bir şekilde.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde sana ayıracak bir dakikası bile olmayacak. Çok meşgul olacak," diye açıkladı Stella. "Sanırım bu yüzden seni yanında götürmemeyi seçti."

"Babasıyla tanışmamı isteyebileceğini düşündüm," diye fısıldadı Claire. "Onun hasta yatağında olması ideal bir durum olmayacağını biliyorum *ama...*"

Stella kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Claire... Kral Jafri yarın bu saatlerde hayatta olmayabilir. Ciddi bir kalp krizi geçirdi. Doktorlar hayatta kalamayacağını düşünüyor..."

"Raif bunu biliyor mu?"

Stella rahatsız bir şekilde başını salladı. "Sana söylemeliydi."

Claire başını eğdi, tabağındaki yemeğe dokunmadan inatla çayını yudumladı. "Bu da trajik bir haber," diye titrek bir sesle fısıldadı. "Herkesi kaybediyor."

"Ama seni kaybetmiyor. Yemeye çalış. Yeni pozisyonunda bunun zor olduğunu anlıyorum, ama önümüzdeki günler için gücünü korumalısın."

Ne yeni pozisyon? Claire gözlerini kırıştırdı ve tabağını inceledi, aklında bebeği vardı, bıçağı ve çatalı kaldırdı ve bir parça yumurta ve tost yemeyi başardı. Karnı boş hissediyordu ve beyni tamamen karışmıştı.

"Hükümet istikrarsızlık ve kargaşadan korkuyor. Kral Jafri bir sembol figürdü ve popüler olmasa da bir kurumdu," diye açıkladı Stella. "Ancak Raif çok popüler."

"Bana, üçüncü oğul olarak Quristan'da çok önemsiz olduğunu söyledi," diye mırıldandı Claire rahatsız bir şekilde.

Kashif, masanın başındaki koltuğa otururken konuşmaya katıldı. "Okulda her sınavda en yüksek notları alsa bile, Raif kendi başarılarına karşı çok mütevazı bir tavır sergiliyordu. Quristan'daki hayır kurumları için milyonlarca dolar topladı. Ülkemizdeki yoksul ve dezavantajlı insanlara yardım etmek için yorulmadan çalıştı ve doğduğu yeri ondan daha çok seven kimse yok. Quristan'da çok saygın biridir ve yarın taç giymesini isteyecekler."

"*Taç* mı?" Claire yüksek sesle haykırdı, Raif'in sadece alçakgönüllü olduğunu ve kendi statüsünü en iyi şekilde değerlendiremeyen biri olduğunu duyarken, sessiz ve gururlu hayallerinden bir anda koparıldı.

"Bunu biliyordun, değil mi?" Stella şaşkınlıkla sordu. "Tahtı alacak başka kimse yok ki."

"Kardeşlerinin çocukları yok mu, onlar önce gelmez mi?" Claire, duyduklarına şok olarak neredeyse fısıldayarak sordu.

"Hashir'in kızları vardı ve Waleed'in çocuğu yoktu. Tahtın varis sırası erkek yan soy tarafından belirlenir," diye bilgilendirdi Kashif.

"Hiç bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Artık başka kimse yok," dedi Stella sessizce. "Raif kral olacak ve sen kraliçe olacaksın. İkinizin de başka seçeneği yok."

"Raif görevine asla sırtını dönmez," diye Kashif nazikçe araya girdi, Claire'in hayalet gibi solgun yüzünü ve donmuş ifadesini inceleyerek. "Yarın sana bugün ihtiyaç duyduğundan on kat daha fazla ihtiyaç duyacak."

"Affedersiniz..." Claire, mide bulantısı onu ele geçirmek üzereyken, tek bir parça tostun geri geldiğini hissetti ve aceleyle sandalyeden kalkıp, üst kata, banyonun mahremiyetine kaçtı.

Sonra aynada solgun, terli yüzüne baktı. Hiçbir potansiyel kraliçe bu kadar çirkin görünemezdi, diye düşündü mide bulandırıcı bir şekilde. Bir kral ve bir kraliçe mi? Sanki etrafındaki dünya çıldırmış gibiydi. Claire panikle boğulmuştu ve böyle bir role layık olmasının imkansızlığı... ya da Raif'in bir an bile olsa onun bu göreve layık olduğunu düşünmesi. Tanrım, bir erkeğin *aceleci* evliliğinden *aceleci* evliliğinden pişmanlık duyması için daha büyük bir nedeni olmuş muydu?

YEDİNCİ BÖLÜM

CLAIRE, *Mahnoor'un* güneşlenme terasında rahatlamaya çalıştı, ancak seyircileri varken bu imkansızdı.

Artık yalnız kalması mümkün değildi. Hükümet tarafından atanan korumalar, Raif'in ona yüklediği güvenlik ekibiyle birlikte gelmişti. Mürettebatın ona sürekli "Majesteleri" diye hitap etmesiyle anlaşılan statüsündeki artış, aceleyle evlendiği kocası, yeni Kuristan Kralı'nın herhangi bir uyarısı veya açıklaması olmadan gerçekleşmişti. aceleyle evlendiği kocası, yeni Kuristan *Kralı* tarafından herhangi bir uyarı veya açıklama yapılmamıştı.

Televizyon haberlerinde, yeni kraliçenin İngiliz kökenli olduğu yönündeki spekülasyonlarla birlikte bu haber duyurulmuştu, bu nedenle o da bunun doğru olduğunu varsaymış ve bu role açıkça uygun olmadığını bildiği halde mucizevi bir şekilde kraliyet ailesine terfi ettiğini düşünmüştü. O Tanrı aşkına, o bir aşçı yardımcısıydı ve sadece oğullarının doğumu sayesinde tesadüfen kraliyet ailesinin yüksek mevkilerine yükselmişti!

Claire, *Mahnoor'un* limanda onu beklediğini öğrenince Barselona'daki büyükelçiliği terk ettiğinde, rıhtım paparazzilerle doluydu, sorular soruyor ve kameralarını sallıyorlardı, ama ekibi onu, bu tür ilgiye alışkın ve ondan kaçınan bir ünlünün gerektirdiği tüm pürüzsüz erişilmezlikle gemiye taşıdı. Ne yazık ki, halkın bu kadar büyük ilgisi Claire'in sistemine o kadar büyük bir şok etkisi yarattı ki, onu tamamen sinirlendirdi.

İlk sabah, Gregoire, onun en sevdiği yemek olduğunu bildiği için, yatakta yumurta Benedict kahvaltısını bizzat ona getirmek için gelmişti. Bu, özellikle ona gülümseyerek evliliğini tebrik ettiğinde, yeterince sürpriz olmuştu. Kaptan Hastings de o günün ilerleyen saatlerinde gelerek, tüm mürettebatın gelecekteki mutluluğu için iyi dileklerini ilettiler. Aslında, yatta herkes onun ve Raif için tamamen mutlu görünüyordu, onun kendisinin de bildiği gibi uygunsuz olduğunu ima eden en ufak bir işaret bile yoktu ve bu onu hayrete düşürmüştü.

Ancak Raif, onu şaşırtmayı ihmal etmiş ve olaydan iki gün sonra nihayet onunla iletişime geçerek, babasının öldüğünü ve yaşlı adamın yatağının başında beklerken sadece kısa bir süre bilincini geri kazandığını bildirmişti.

"Ve şimdi sen bir kral oldun!" diye neredeyse agresif bir şekilde işaret etmişti.

Raif ise, sanki bu küçük gerçeklik mevcut kaos ortamında hiç de önemli değilmiş gibi mırıldanıp geveledi ve bunun yerine ona defalarca *nasıl* olduğunu sormaya cüret etti! O, uzaklaştığı ailesinden üç kişiyi gömmüştü. sırayla üyeleri ve bir taç kazandı ve inanılmaz bir şekilde, sanki iş yerinde sıradan bir günmüş gibi davranıyordu!

"Ben kraliçe olamam!" diye onu hemen uyarıyordu. "Ben o tür şeyler için uygun değilim."

"Ben de değilim," diye karşılık vermişti Raif sakın bir şekilde. "Ama bazen yapmamız gerekeni yapmalı ve iyi ile kötüyü birlikte kabul etmeliyiz."

O, basmakalıp sözlerde iyiydi, ama bir sorunun özünü ele almakta o kadar iyi değildi, diye kabul etti mutsuz bir şekilde. Onun tepkisini ciddiye almamıştı çünkü, her zamanki gibi kişisel duygularını kendine saklayarak, her şey tamamen normalmiş gibi davranmakla meşguldü. Bununla nasıl başa çıkması gerekiyordu? Sıradan bir kadın, hiç gitmediği bir ülkede, hiçbir uyarı olmadan bu kadar yüksek bir statüye yükseltilmeye nasıl tepki vermeli? Ve bunu hiç istemediğini nasıl açıkça itiraf edebilirdi?

?

O bu gerçekleri hiç dikkate alıyor muydu? O dil bilmiyordu, kültürü, tarihi ve hatta bu pozisyon için yararlı olabilecek en ufak bir şeyi bile bilmiyordu. O bu noktaları anlatmaya çalışmıştı ama o dinlememişti. Claire'in görüşüne göre, adam onun son derece geçerli argümanlarını dinlemeyi inatla *reddetmişti*. Ve yat İngiliz sularına girmeden önce ertesi sabah helikopterle alınacağını söyleyerek bu erkek aptallığını tamamlamıştı.

Claire, Raif'in tanıdığı diğer erkekler gibi her konuda aptal olmadığını kabul etti ve eleştirel düşünceleri nedeniyle suçluluk duydu. Raif'in devasa kamarasına geri döndüğünde, odada devasa bir kedi ağacı ve var olan en lüks kedi yatağı olduğunu gördü.

Artık sahibesine kavuşan Circe, doğuştan sahip olduğu yaşamı sürdürüyordu. Alçısı, kısıtlayıcı baş tasmaları ve kedilerin şehitlik duygusunu yansıtan hüzünlü bakışıyla tekneyi dolaşmaya başlamıştı. Bu bakış, ona bolca ilgi gösterilmesini sağlıyordu.

sempatik ilgi ve her türlü ikram. Geceleri ise, evcil hayvanı kürklü rahat bir yatakta kıvrılıp uyuyordu. Raif, ailesini kaybetmiş ve aniden tahta çıkmış olmasına rağmen kedisinin ihtiyaçlarını düşünmüştü ve aynı gelişmelerle ilgili olarak karısının duygularını veya ihtiyaçlarını dikkate almamayı tercih etmesi utanç vericiydi.

aynı gelişmelerle ilgili karısının duygularını veya ihtiyaçlarını ele almayı tercih etmemesi utanç vericiydi.

* * *

Raif helikopterden atladı ve gelininin saklandığı yere, görünüşe göre nadiren kullanılan, kamaralarına bağlı özel güneşlenme terasına doğru büyük adımlarla yürüdü. Bunu, onun teşvikiyle Claire'i gözetlemek için İspanya'da kalan Mohsin'in nezaketi sayesinde biliyordu. O, Claire'in, gemiye bindiğinden beri sahibi süitinden hiç çıkmadığı için, onu bekleyenlerin ne olacağı konusunda çıldırmış olduğunu çünkü uçağa bindiğinden beri sahibi süitinden çıkmamıştı.

Raif, ülkeye geldikten kısa bir süre sonra ve resmi yas süresi devam ederken ülkeyi terk etmemesi gerektiğini söyleyen insanlarla çevriliydi. O, tüm bu istenmeyen tavsiyelere karşı gelmişti. Yapması gerekeni çok iyi biliyordu, onların eleştirilerini dinlemeye bile tenezzül etmedi.

O, yurtdışı seyahatlerinden ve her türlü değişiklikten çekinen babası gibi değildi. Farklı olmaktan korkmuyordu ve bunu göze alamazdı. Quristan'ın ihtiyaç duyduğu hükümdar olmak için çok şey feda etmeye hazırdı, ama karısını kaybetme riskini göze alamazdı.

Claire, güvertede kitabını okurken, onun için hazırlanmış valizlere bakarak kamarada oturuyordu. Ne kadar korkak olduğunu acı içinde düşündü. Raif'e Quristan'a uçmayı planlamadığını açıkça söylememişti. Ona mesaj atmış ve sadece seyahat etmeye hazır olmadığını söylemişti... *ama* "henüz" kelimesini eklemişti, çünkü ona, düşüncesizce yaptıkları evliliklerinin kesinlikle bittiğini ve mümkün olan en kısa sürede boşanma işlemlerini başlatması gerektiğini söylemeye cesareti yoktu.

Sonuçta, böyle bir durumda başka ne yapabilirlerdi ki? İkisi de böyle bir trajedinin yaşanabileceğini ve hayatlarının tümünü kökünden değiştirebileceğini hiç düşünmemişti.

Güneşlenme terasına çıkarak okuduğu kitaba geri döndü. Raif'in kitaplarının çoğunun İngilizce olduğunu keşfetmek onu rahatlatmıştı. Kuristan'ın tarihini okuyordu ve bu tarih, ona göre farklı kabileler arasında sürekli şiddetli çatışmalar yaşandığını anlatıyordu. Ancak o uzun zaman önce, demokrasi gelmiş ve krallığın çoğu bölgesinde barış ve refah hakim olmuştu.

"Claire...?"

Raif'in tanıdık sesini duyunca inanamadan arkasını döndü. Ve orada duruyordu, her zamanki gibi özel dikilmiş bir takım elbise giymiş ve tartışmasız bir şekilde muhteşem güzelliğiyle tamamen, tamamen nefes kesici görünüyordu. Zeytin rengi ten, kısa kesilmiş siyah saçlar, çarpıcı kemik yapısı... esnek ve kaslı fiziğinden bahsetmeye gerek bile yok. Göz kamaştırıcı koyu altın rengi gözleri birkaç saniye boyunca onun gözlerini sabit tuttu saniye boyunca gözlerini ondan ayırmadı ve Claire kelimenin tam anlamıyla olduğu yere çivilendi. Kalbi hızla çarpmaya başladı, meme uçları sertleşti, yüzü kızardı ve Raif'in durduğu veranda kapısına doğru yürüdü. "Konuşmamız gerek," diye fısıldadı, etraflarında dinleyen kulaklar olduğunu üzümlere fark etti.

"Evet," dedi Raif en yumuşak ses tonuyla ve onu en azından mahremiyetlerinin olacağı iç mekana doğru yönlendirdi.

Sürgülü kapıyı yerine geri itti ve döndü. Zayıf, güçlü yüzü ifadesizdi, kamaraya gelen kapı çalınmasına tepki olarak odayı geçip kapıyı açtı. Bir mürettebat üyesi bagaj arabasıyla içeri girdi ve valizlerini üst üste yığmaya başladı. Claire donakaldı, alt dudağını ısırды ve araba tekrar dışarı çıkana kadar bekledi, sonra düz bir sesle mırıldandı: "Kişisel bir ziyaret yapacağınızı beklemiyordum."

"Sanırım öyle," dedi Raif, sıkı dudaklarının köşelerinde beklenmedik bir alaycı gülümseme belirdi.

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Claire, tartışmaya hazır olarak, "Seninle birlikte Quristan'a dönmeyeceğim. Londra'ya dönüp boşanmanı bekleyeceğim. Evliliğimiz ne kadar kısa sürdüyse, onu silip atmak da o kadar uzun sürmez herhalde. Hatta yalan söyleyip evlilik tamamlanmadı ve boşanabiliriz."

Raif, *onun* hamile olduğunu düşününce, onun saflığına hayret etti. Ama aynı zamanda, birkaç gün içinde onun bakış açısının bu kadar değişmesine de şaşırmıştı. Bir buçuk haftadan biraz fazla bir sürede, kendini onun kraliçesi olabileceğini düşünmeye bile layık görmeyen bir kadın tarafından kınanmış ve yetersiz bulunmuştu.

Bu başlı başına büyük bir günahı, ama kendisi de aynı zayıflığı fark ettiğinden, bunun geleceklerini mahvetmesine izin vermek istemiyordu. Geleceğini sadece onunla, ikisi *birlikte olarak* görebiliyordu. Onlar bir çiftti, birbirleriyle birlikteyken tek başlarına olduklarından daha güçlüydüler ve bir aile olarak

onları tehdit edebilecek her türlü zorluğun üstesinden gelebilirlerdi. "Sen yaratıcı fikirlerle dolusun," dedi.

Claire gerginleşti, ellerini beline koyarak, kararlılığını vurgulayacak bir poz verdiğini umdu. "Kabul edelim... Ben kraliçe olacak biri değilim."

"Bu elbette kişisel bir görüş," dedi Raif, resmi inceleyerek.

O, endişeli mavi gözlerini vurgulayan, akan turkuaz renkli bir sundress giymişti ve onun kasıklarında hissettiği ani heyecanlanma ve başlangıç aşamasındaki uyarılma hissini suçlulukla farkındaydı. "Ama senin harika bir kraliçe olacağına inanıyorum.

Ayakları yere basan, pratik ve normalde stres altında sakın birisin. Seni catering içinde verimli kılan her şey, benim yanımda durman için seni mükemmel kılacak."

Endişeli gözleri çok geniş açıldı. "Bu çok saçma, Raif," dedi ona derin bir inançla. "Kraliçeler ipek giyen ve muhteşem talar takan kadınlardır! Rahmetli annenin mcevherlerine baktın mı?"

Sesindeki paniği duyan Raif, içten bir takdirle güldü. "Claire, annem başka bir çağda, uzun zaman önce gömülmüş bir neslin kraliçesiydi. Neyse ki dünya değişti ve ilerledi. Sen kariyeri olan çalışan bir kadınsın ve bu, halkımızla çok daha ilgili. Annem gibi, sadece törenlerde görülen bir sosyete kadını değilsin. O muhteşem mücevherleri taktığı zamanlar, bugünlerde çok daha az hayranlık uyandırır ve çekici olmazdı.

"Katılmıyorum," dedi Claire kararlı bir şekilde, Circe'nin güneşlenme terasının cam kapısından girip onlara katılabilmesi için onun yanından geçerek. Evcil hayvanı, en utanç verici şekilde ayaklarının dibinde yaltaklanmaya başladı.

"Circe kraliyet kedisi olmak için doğdu," dedi Raif neşeyle. "O bir kraliçe olduğunu biliyor ve hepimizin ona başka türlü davranmasına izin vermiyor. Önde gelen gazetemiz onunla ilgili bir çizgi film yapmak için izin istedi. Circe'nin ikimizden de çok daha ünlü olmaya yetecek yeteneği olduğunu düşünüyorum."

"izgi film mi?" Claire inanamadan nefesini tuttu. "Ama kimse benim bir kedim olduğunu nereden *bilecekler* ki?"

"Bunun için beni sulayabilirsin. Senin hakkında bazı bilgiler verdim, İngiliz bir aşçı olduğunu ve bir kedin olduğunu," diye itiraf etti. "Karımla gurur duyuyorum. Güçlü ve güzel, ve ağdaş bir kraliçeye yakışır şekilde ayakları yere basıyor."

Bu rahatsız edici güvencelere karşı rengini kaybeden Claire çok gerginleşti, onun beklentilerinin ağırlığı üzerine kyordu ve bu ona güven oyu vermekten çok bir yargı gibi geliyordu. "Bak, bu konuda anlaşamayacağız

Sen benim bunu yapabileceğimi düşünüyorsun. Ben *yapamayacağımı* biliyorum. Bu konuda uzlaşma payı yok."

Kapı yine çalındı. Raif kapıyı açmaya giderken Circe'yi kucağına aldı ve onunla birlikte koridora çıktı. Sessiz bir konuşma duyuldu. Claire kaşlarını çattı ama Raif geri gelene kadar olduğu yerde kaldı. "Kedime ne yaptın?"

"Oh, saray için her şey hazır. Geleceği konusunda hiçbir şüphesi yok," dedi Raif havalı bir şekilde. "Bu, benim şantajı en yakın olduğum an. Kedi Quristan'a geliyor. Sen de gelecek misin?"

"Tanrı aşkına!" Claire, bu harekete öfke ve eğlence arasında kalmış bir şekilde kekeledi. "Raif..."

"Gerçekten birlikte sahip olduğumuz şeyi bırakmaya hazır mısınız?"

Claire telaşlandı. "Bana bunu sormak adil değil. Bunlar çok, çok olağandışı koşullar. Evlendik ve bu sıradan bir şeydi..."

"Ve şimdi evliliğimizi *olağanüstü hale* getirme fırsatımız var," diye Raif sert bir kararlılıkla araya girdi. "Benimle ilişkimizi yürütmeye çalışmadan vazgeçmeye hazır mısınız?"

"Her şeyi sanki çok basitmiş gibi göstermeyi bırak!" Claire suçlayıcı bir şekilde haykırdı. "Telefonda da öyleydin... sanki her şey eskisi gibiymiş gibi davranıyordun."

"Seninle benim aramda, her şey aynı olmalı," dedi Raif taviz vermeyen bir güvenle. "Sen, ben ve oğlumuzdan başka hiçbir şeyin önemi olmamalı. Aramıza hiçbir şey girmemeli."

"Bunu yapamam!" diye acı içinde haykırdı.

"Ama denemeden vazgeçmek korkaklıktır." "Bu çok haksızlık."

"Ama bu gerçek. Seni bırakırsam, bu kararı gurur duyduğun bir şey olarak mı hatırlayacaksın... yoksa hep ne olabileceğini merak mı edeceksin?"

Gözleri deli gibi yaşlarla doldu. Ona çok kızgındı. Ona cevap veremeyeceği pek çok soru sormuştu. Bilinmeyenden korkmanın böylesine önemli bir kararı etkilemesine izin vermemesi gerektiğini söylemişti. Kesinlikle doğruyu söylüyordu ve ne kadar duymak istemese de, bir erkeğin doğruyu söylemesini nasıl suçlayabilirdi?

"Claire, mantıklı ol," diye mırıldandı adam sakın bir sesle. "Sen benim karımsın. Benim oğlumu taşıyorsun. Sahip olduğumuz şeye değer veriyorum. Hayatımın bir parçası olarak kalmanı istiyorum"

hayatımın bir parçası olmaya devam etmeni istiyorum."

"Kapa çeneni!" diye haykırdı, artık planladığı yolu izleyebileceğine inanmıyordu. İşler zorlaştığında, Raif'ten uzaklaşmak kendi göğsüne bıçak saplamak gibiydi ve o hiç kendini yok eden bir eğilimi olan biri olmamıştı.

"Beni sakın tutman lazım," dedi Raif, sert bir ses tonuyla. "Artık kimse bana susmamı söyleyemez."

"Bunu yapamam!" diye haykırdı, gözyaşları boğazını tıkıyordu. "Kraliçe olmak için yeterince iyi ya da zeki değilim... senin için bile!"

"Anlıyorum," dedi Raif düz bir sesle, kapıya geri dönerek, tutucuyla kapıyı açık tuttu. "Anlıyorum ama bu kararı ikimiz için vermeni sağlayamam."

"Bu ne anlama geliyor?" diye Claire gözyaşları içinde fısıldadı.

"Bazen kader iyi bir iteklemeye ihtiyaç duyar!" Raif, onu kollarının arasına alıp güçlü omzuna sıkıca tuttururken böyle dedi.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sanırım seni kaçırıyorum. Çılgılık atmazsan minnettar olurum, ama çılgılık atsan bile seni *yine de* kaçıracağım."

İki küçük yumruk aynı anda sırtına vurdu. "Şaka yapıyorsun!" diye bağırdı kız, Raif koridora çıkıp merdivenlerden üst güverteye ve helikopter pistine doğru ilerlerken.

"Ciddi konularda asla şaka yapmam... ve bu ciddi *bir konu*," dedi Raif, neredeyse sohbet eder gibi.

"Raif... beni indir! Bunu *yapamazsın!*"

"Uluslararası sular mı? Kral mı? Sanırım bu işten paçayı kurtaracağım," dedi Raif, helikopter pistine doğru yürürken ve onu sanki kırılabilir kadar narin bir camdan yapılmış gibi çok dikkatli bir şekilde tekrar kaldırıp helikoptere yerleştirdi.

Helikopterin gürültüsünün üstüne tartışmanın hiçbir anlamı olmadığı için Claire koruyucu kulaklıklarını taktı, dişlerini sıktı ve havaalanında inene kadar uzaklara bakarak zaman geçirdi. Varışta, hemen pistten geçerek onları bekleyen özel jete bindiler ve Claire, biniş merdivenlerinin dibinde toplanan uçuş ekibinin önünde olay çıkarmak istemedi. Koruma görevlileri eşliğinde jete bindiler.

Yüz kasları gergin teller gibi gergin olan Claire, lüks döşemeli kahverengi deri koltuğa oturdu ve kemerini bağladı.

keskin bir jilet gibiydi, çünkü Raif'in onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlama hakkı yoktu, hiçbir hakkı yoktu. Ve bunun korkakça olup olmadığı umurunda değildi

korkakça olup olmadığını *umursamıyordu*, *değil* mi? Kocas, kendi isteklerini yerine getirmesi için onu kaçırmıştı ve bu affedilemez bir şeydi. Korumalar ana kabinden ayrılıp arka kabine yerleşirken ve jet kalkışa hazırlanırken, Claire ateşin üzerindeki bir tencere gibi kaynıyordu.

"Claire...?"

"Seninle konuşmuyorum," dedi ona, her ne kadar öfkesi duygularını saklayamayacak kadar büyük olsa da ve kaçınılmaz olarak onunla konuşacak olsa da.

"Bu şekilde, hala birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görebiliriz," dedi Raif gergin bir şekilde. "Senin yönteminle mi? Hiç şansımız olmazdı. Bunu kabul edemezdim."

"*Benim* yolumun avantajları vardı. Sanki hiç orada olmamışım gibi, yeni hayatının sahnesinden kaybolabilirdim," diye itiraz etti Claire . "Eğer benimle birlikte kamuya açık yerlerde görülmemiş olsaydın, bu *sessizce* yapılabilirdi ve boşanma da kesinlikle gizli bir şekilde gerçekleştirilebilirdi."

"Oğlumu benden çalarken benden ne kadar sessiz ve ihtiyatlı olmamı bekliyorsun?"

Claire bu cevaba şok olarak ağzını açtı. "*Çalmak mı?*" "Başka ne diyebilirsin ki? Sen gidiyorsun ve oğlum da seninle geliyor?"

"Tanrı aşkına, o daha doğmadı bile!" diye haykırdı Claire, Uçak havalandıktan sonra emniyet kemerini çözerek ayağa kalktı.

Raif ona sert bir bakış attı. "Evet, büyük olasılıkla onun doğumunu da kaçıracağım, çünkü boşanmış çiftler böyle bir olayı paylaşma olasılıkları düşüktür. Ayrıca çok daha fazlasını da kaçıracağım. istediğim zaman seyahat edemeyeceğim ve senin İngiltere'de yaşamayı planlayacağını varsayarsak, en iyi ihtimalle oğlumun hayatında ara sıra ziyaret eden biri olabileceğim. Bu benim için kabul edilemez."

Claire, onun hiç düşünmediği, tamamen geçerli noktalara değinmesine öfkeleni. Belki de bu, onun gelecek vizyonunun eksikliğinin bir işaretiydi, diye öfkeyle düşündü, ama şu anda küçük oğlu hayatında sadece bir yolcuysa ve

o henüz onun doğumu ve bundan sonraki hayatı hakkında düşünmüyordu.

"Mantıklı davranmıyorsun!" diye onu kınadı, ama aslında mantıksız davrananın kendisi olduğundan çok korkuyordu.

"Beni kaçırdıktan sonra mı farkına vardın?" Raif de ayağa kalkarak ona kuru bir şekilde cevap verdi. "Oğlumuzu babasından mahrum bırakmakla tehdit ederken, senin dediğin gibi mantıklı davranmayacağım. Benim babam yoktu! O, kalabalığın içinde uzaktaki bir adamdı ve biz hiç o kadar yakınlaşamadık. Bu, boşanmanın sonucuydu. Boşanma, benim sözlüğümde sadece kötü bir kelime olabilir!"

Claire, Raif'in artık saklamaya çalışmadığı öfkesi karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Karamel rengi altın gözleri kızgınlıkla parlıyordu, zayıf, güçlü yüzü sert çizgilerle kaplanmıştı. Aniden, inkar edilemez gerçeklerle bombardımana tutulmuştu.

"Çocuğumuzu düşünmek için henüz çok erken olduğunu hissettim," diye mırıldandı. "Bunun için üzgünüm. Boşanmanın ona erişimin üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmeliydim."

"Şunu da unutma," diye Raif tatlı bir sesle mırıldandı, "o küçük çocuk doğduğu andan itibaren Quristan'ın veliaht prensi olacak. Bu onun doğuştan hakkı, mirası ve şu andaki yolu."

Claire'in yüzü soldu ve koltuğuna ağır bir şekilde çöktü, çünkü bu da yine aklına gelmemiş bir gerçektir ve bu gerçeği fark edemediği için derin bir utanç duyuyordu.

Raif de tekrar oturdu. "Şu anda sarayda olmak benim için *çok* zor bir öğrenme süreci, Claire, çünkü ben orada büyüdüm ve bu rol için eğitilmedim. Saygı duyulması gereken garip gelenekler, benim aşına olmadığım törenler var. İngiltere'de büyümek, o zamanlar farkında olmadığım

. Büyük amcamla çölde geçirdiğim yazlar, bir zamanlar safça düşündüğüm kadar eğitici değildi," diye somurtkan bir şekilde sözlerini bitirdi.

Mutsuz ve tatminsiz alt tonlarla dolu korkunç bir sessizlik çöktüğünde, Claire utançtan kemikleri sızladı. Zorlukla yutkundu. Nasıl olur da çocuklarının ihtiyaçlarını veya Quristan'daki geleceklerini düşünmemişti? Yine de düşünmemişti, muhtemelen tüm bunlar ona çok uzak ve aynı zamanda tamamen yabancı geldiği için. O, olaylara geniş bir bakış açısıyla bakan biriydi, mesafeli ve ayrıntılı bir bakış açısıyla değil. Ancak Raif'in, kral olmasına rağmen sarayda yolunu bulmakta zorlandığını, çünkü o ortamda yetişmediğini acı bir şekilde itiraf etmesi onu çok sarsmıştı. Uyum sağlamak için çabalıyordu. Onda bu özelliği fark etmişti: Bir şeyde başarısız olursa, muhtemelen daha çok çalışır ve herhangi bir hata veya eksiklik için kendini suçlardı.

Peki, böyle değerli bir karakter özelliği karşısında kendisi nerede kalıyordu? O, korku ve panik içinde kaçmaya hazırdı, oğlunun ihtiyaçlarını hesaba katmadan ve yeni hayatlarına bir şans vermeden, yeni ve tanıdık olmayan her şeye sırtını dönmeye hazırdı. O kadar ileriye düşünmemiştir, mutsuz bir şekilde kendini affettirdi. Ama acı gerçek, Raif'in o kadar ileriye düşündüğü ve boşanmanın tuzaklarını önceden gördüğüydü çünkü ayrılmış ebeveynler ve hiç tanımadığı bir baba ile büyümüştü.

Raif ona bir bakış attı, muhteşem siyah kirpikli kaplumbağa kabuğu rengi gözleri yeniden sakinleşmişti. "Sana adil davranmadım, ama senin ve çocuğumuzun beni öylece terk etmesine izin veremezdim."

Gözlerinin arkasında nem birikmişti ve sertçe başını salladı. "Her şeyi iyice düşünmemiştim. Paniklemiştim."

"Biliyorum. Ben de bu rolde hala yolumu arıyorum ve bir süre daha arayacağım," diye itiraf etti sert bir ses tonuyla. "Ama insanlar benim başarılı olmama güveniyorlar ve ben elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Aniden, elini tutmak, ona fiziksel bir şey yaparak gerçekten anladığını göstermek için fiziksel bir şey yapmak istedi, ama koridorun diğer tarafında oturan ona ulaşamadı ve bunun yerine ellerini sıkıca birleştirdi. "Deneyeceğim," diye aniden söz verdi. "Ama elimden gelenin en iyisi... Seni uyarıyorum... Yeterli olmayabilir."

"Sadece *denemenizi* rica ediyorum. Bu değişikliklere uyum sağlamak için bize biraz zaman verin," diye ısrar etti.

"Beni kaçırmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi ona ciddiyetle. "Ama bir bakıma, ben de bundan zevk aldım..."

Raif ona şaşkınlıkla baktı, sonra başını geriye attı ve büyük bir takdirle güldü. "Bu yüzden seni geri istedim, Claire. Seni son gördüğümde beri bir kez bile gülmedim."

"Gülünecek bir şeyin yoktu." Diye iç geçirdi.

Raif, uykulu kirpiklerinin altından onu inceledi. Çok yorgundu. Aslında, hayatında hiç bu kadar yorgun olmamıştı. Cenazeler, babasının vefatı ve son günlerde öğrendiği bazı acı gerçekler, tabii ki...

Zaman ve anlayışa olan talepler, onu yorgunluğa sürüklemişti. Ancak Claire'in hayatından çıkma ihtimali, onu sonradan neredeyse inanamayacağı kadar agresif bir eyleme itmişti. Ama şimdi Claire onun yanındaydı. Claire ve çocuğu. Rahatlama yavaş yavaş içini kaplıyor, çalınan enerjiyle dolmuş gerginliği dışarı atıyordu.

Çalınan enerjinin yerini rahatlama aldı. Mantıklı kraliçesi... Mantıklı, seksi kraliçesi... Uykuya dalmadan önce, ifade dolu dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kabinin uzak ucundaki kapı aralandı ve Circe, taşıma çantasından kurtulmuş olarak ortaya çıktı. Claire, evcil hayvanını kucağına aldı ve okşadı. Çay, sandviçler ve bir sürü moda dergi getirildi, ancak hamile kıyafetleri aramaya başlamak üzereyken bunlara en ufak bir ilgisi yoktu. Raif'in uyumasını izledi, bronz tenli yüz hatları dinlenerek yumuşamış, onu daha genç göstermişti. Ama o kalkacaktı... önünde duran zorluklar... ve şimdi o, onu deli gibi sevdiği için aynı zorlukların üstesinden gelmeye kararlıydı. Onu terk edebileceğine kendini nasıl ikna edebilirdi ki?

BÖLÜM SEKİZ

GÖSTERİŞSİZ BİR ŞEKİLDE Quristan'a vardılar.

Başkent Kazan'da ana havaalanı da bulunuyordu. Birkaç dakika içinde, koyu renk camlı bir SUV'ye bindiler ve güvenlik konvoyu eşliğinde şehri geçtiler. Claire'in naifçe beklediğinden çok daha modern bir şehir manzarası vardı, çünkü gökyüzü, mimari açıdan önemli birkaç şehir simgesi de dahil olmak üzere, yükselen gökdelenlerle doluydu.

"Babam tüm bu gelişmeleri hiç sevmiyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu," dedi Raif alaycı bir şekilde. "İndiğimizde gazeteciler bizi karşılamadı çünkü babam hükümdarlığının başlarında medyaya çok katı kurallar getirmişti."

"Neden?"

Raif yüzünü buruşturdu. "İspanya'da genç bir adamken, genç bir kadınla ilgili bir skandal yaşandı ve bunun için medyayı suçladı. Çok sarsılmıştı ve böyle bir şeyin kendisine veya ailesine bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için kararlıydı. Bu, davranışlarında çok kontrolcü olmasını sağladı. Şimdi, tabii ki, hükümet medya kısıtlamalarının gevşetilmesini istiyor. Aslında, hükümet, Quristan'ın modern dünyanın geri kalanına katılmasını engellemek için babamın desteklediği her şeyi geri almak istiyor.

Ancak gelenekçileri memnun etmek için bunu yavaş yavaş yapmak

zorunda kalacaklar. "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Claire, "Ortada. Bu konuda yeniyim ve yönlendirmekten çok öğrenmem ve dinlemem gerekiyor, ki bu zor. Çok uzun süredir kendi patronumdum," diye düşündü.

"Ama tüm deneyimlerimi kullan

"Ortada. Bu konularda yeniyim ve yönlendirmekten çok öğrenmem ve dinlemem gerekiyor, ki bu zor. Çok uzun süredir kendi patronumdum," diye düşündü. "Ama iş ve geliştirme alanındaki deneyimlerimi kullanabilirim, bu da iyi bir şey."

Saray, şehrin ötesindeki çölde yer alan, taş binalardan oluşan geniş bir karışıklık gibiydi. Yüksek taş duvarlarla çevrili, SUV kapılardan geçene ve o, duvarların içindeki yeşillikleri, çeşmeleri ve gölgeli yolları görene kadar, saraydan çok bir kaleye benziyordu.

"Ortaçağdan kalma gibi görünüyor."

"Öyle ama babamın ikinci eşinin saldırısından bu yana Piyasadaki her türlü modern konforun tadını çıkarıyor. Evden çok otele benziyor. Ancak personel odaları şok edici derecede kötü ve mutfaklar yüzlerce yıl geride kalmış durumda. İstenirse iyileştirmeler yapılabilir.

"Ben mi?" diye şaşkınlıkla haykırdı.

"Mutfağı modernize etmeyi ve sağlık ve güvenlik kurallarını kullanarak iyileştirmeler yapmayı kesinlikle biliyorsunuzdur. Gelecekteki evimizle ilgili olarak, getirdiğim inşaatçılarla görüşebilirsiniz."

"Bunun bizim gelecekteki evimiz olduğunu sanıyordum?"

"Babamın özel odaları müzeye ait."

"Kont Drakula'nın yatağıyla mı?" diye sordu, dehşetle yüzünü buruşturarak.

Raif onaylayarak başını salladı. "Onun kanadındaki tüm odalar böyledir. Çok süslü, görkemli ve karanlık. Annemin yerine geçen karısının orada hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermedi. Orası benim boş zamanlarımı geçirmek istediğim bir yer değil ve sonunda sarayın o bölümünü halka açmak istiyorum, bu yüzden olduğu gibi bırakılmalı."

"O zaman nerede yaşıyoruz?"

"Sarayın eski bölümünde. Burası devasa bir bina. Her nesil onu genişletti," diye açıkladı ve onu dikkatlice araçtan indirdi. "Personelimiz içeride bizi karşılamak için bekliyor."

İçeride büyük bir kalabalık onları bekliyordu. İçerisi ise tamamen beklenmedikti. Fuaye, Raif'in bahsettiği lüks bir otelin tüm ihtişamıyla doluydu ve Raif, lüks ama ruhsuz olduğunu tam da doğru bir şekilde tarif etmişti. Hiçbir karakter yoktu, buranın Quristan'ın kraliyet sarayı olduğu gerçeğini ortaya koyacak hiçbir şey yoktu. Claire tanıştırmak için öne çıktı ama o kadar çok yüz ve o kadar çok unvan vardı ki, Onları daha yavaş bir tempoda öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Ailenin reisi Shahbaz'ı, özenle taranmış gri saçları ve bıyığıyla hatırlayacaktı, ama diğer yüzleri hafızasına kazımak o kadar kolay değildi.

"Şimdi gel de amcam Prens Umar ile tanış. O annemin küçük kardeşi," dedi Raif sevgiyle.

Beyaz saçlı ve beyaz sakallı, küçük, tombul bir adamdı ve onu selamlarken nazik, koyu renkli gözlerinde parıldayan bir ışıltıyla, Noel Baba'ya çarpıcı bir benzerlik taşıyordu

. Başını çevirip birini çağırdı ve siyah elbiseli ince yapılı esmer bir kadın, çevresinden ya da oradaki insanlardan çekinmiş gibi, oldukça endişeli bir gülümsemeyle öne çıktı.

"Majesteleri," dedi nefes nefese, Raife başını eğerek.

Raif bir anlığına şaşkınlıktan donakaldı, sonra yüzünde sert bir gülümseme belirdi. "Nahla, nasılsın?" dedi, sonra Claire'e dönerek, "Bu Nahla, amcamın vesayeti altındaki kız" dedi.

"Nahla'nın bir işi olmalı," dedi amcası neşeyle. "O ve kızlar artık benimle yaşadığına göre, sarayda çalışması onun için mükemmel olur diye düşündüm."

"Yine amcamla mı yaşıyorsun?" diye sordu Raif kaşlarını çatarak.

"Kocam öldüğünden beri, evet," dedi Nahla rahatsız bir şekilde.

"Üzgünüm, duymuş olacağınızı düşünmüştüm ama nasıl duyabilirdin ki? Son gerçek ziyaretinden bu yana epey zaman geçti."

"Nahla, gidip karımla konuş," dedi Umar. "Sana özel olarak açıklayacağım, Raif."

Raif başka birini selamlamak için uzaklaşırken, Claire'in sırtına hafifçe dokunarak onu da yanında götürdü. "Bu gizlilik neyin nesi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Raif, tuhaf bir şekilde düz bir sesle. "Nahla'yı gençliğimden beri tanıyorum. Amcam ve yengem tek çocukları olan bir kızı vardı. Kızları trajik bir şekilde genç yaşta öldü ve Nahla yetim kaldığında, onu evlat edindiler

çünkü o, kızlarının en yakın arkadaşıydı. Okuldan mezun olur olmaz, kendisinden çok daha yaşlı bir adamla evlendi. Onun öldüğünü bilmiyordum."

"Çocukları var mı?"

"İki ya da üç. Tam kaç tane olduğunu bilmiyorum," dedi Raif alaycı bir şekilde. "Şu anda okulda olmalılar, sanırım."

Raif, önemli bir havası olan yaşlı bir adam tarafından köşeye sıkıştırılırken, amcası Claire'in yanına geldi. "Nahla'nın *senin* gözüne gireceğini umuyordum," dedi umut dolu bir ses tonuyla. "Burada sana çok yardımcı olabilir. Senin dilini konuşuyor ve iyi bir rehber olabilir."

"Elbette," diye kabul etti Claire, başka ne söyleyeceğini bilemeden, ama Claire'in kraliyet ailesinde bilgisi olmayan tam bir acemi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Kim kimdir, nasıl davranması gerekir ve her türlü konuda tavsiyeye ihtiyacı olacaktı.

nasıl davranacağı ve her türlü konuda tavsiyeye ihtiyacı olacaktı. Aslında, Kuristan, Kuristan halkı ve yeni rolü hakkında öğrenmesi gereken onca şey düşüncesi başını döndürüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, sanki ona bir söz vermiş gibi, ama vermemişti.

Raif, onu süslü panellerle gizlenmiş asansöre götürmek için yanına döndü. "Şu anda nerede yaşayacağımızı göstereyim."

"Yani, birden fazla taşınma olacak mı?"

Raif ona özür dilercesine bir değerlendirme yaptı. "Muhtemelen. Seçtiğim binayı ne kadar beğeneceğine ve bir şantiyenin ortasında yaşamaya tahammül edebilecek mi olduğuna bağlı."

Claire güldü. "O kadar kötü mü olacak?"

Asansörden çıktıklarında kendilerini geniş ve havadar bir alanda buldular. "Burası giriş holü ve üç katlı odalarımız olacak," diye heyecanla açıkladı. "Banyoların çoktan kurulduğunu duyunca rahatlayacaksınız."

Claire yavaşça başını salladı ve neredeyse yine gülecekti. Evet, bu tesisler olmasaydı şikayetlerini yüksek sesle dile getirirdi. Yaşam alanlarının yenilenmesine katılmanın, Raif'e kardeşlerini ve babasını kaybettiren trajediden bu yana gördüğü en neşeli halini kazandırdığını fark etti. Tabii ki tasarım ve geliştirme, onun emlak imparatorluğunun çok önemli unsurlarıydı, diye hatırlattı kendine, bu yüzden tanıdık bir alanda rahatlaması hiç de şaşırtıcı değildi.

O, karakterini korumak için antika kemiklerine kadar soyulmuş inanılmaz derecede büyük odaları ona gezdirirken, çoğunlukla sessiz kaldı. Her odada, işçiler aletlerini bırakıp aşırı bir resmiyetle selam verdiler. Raif'in bir vizyonu olduğu açıktı, ancak bir mülkte gördüğü en büyük odada durduğunda büyük odada durup buranın yatak odaları olacağını söylediğinde, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden bu kadar büyük?"

"Çünkü burayı paylaşacağız."

"Tabii ki paylaşacağız," diye mırıldandı.

"Ama bu sarayda normal bir şey değil," diye açıkladı Raif, aniden parıldayan bir gülümsemeyle. "Shahbaz'a göre, önceki hükümdarların hiçbiri eşleriyle yatak odasını paylaşmamış. Bunun bir nedeni, senin gardırobuna bakacak bir hizmetçiye, benim de bir uşağa ihtiyacım olması ve bunun için ayrı giyinme alanlarına ihtiyaç duyulması, dolayısıyla bu ihtiyaçları karşılamak için çok büyük bir alana ihtiyacımız olması."

Claire, sadece kıyafetlerine bakması için bir hizmetçi tutmayı hayal edemiyordu ve sanki anlamış gibi başını salladı, çünkü Raif'in başka bir yatak odasında uyumasını hayal bile edemiyordu, ya da en azından böyle bir düzenlemeyi ve bunun sonucunda ortaya çıkacak olan samimiyet kaybını hayal etmek bile istemiyordu. Yatak odalarının, gerçekten yalnız kalabilecekleri tek yer olacağını düşünüyordu, ki bu oldukça ürkütücü bir kabuldu. Ona, şu anda kullandığı yatak odasını gösterdi

kullandığı yatak odasına götürdü ve son düşüncesiyle çökmüş olan kalbi, tanıdık eşyaları görünce bir anda hafifledi.

O, şifonyerin üzerinde duran oyma ahşap fırçanın arkasını dalgın dalgın okşarken, Raif'in telefonu çaldı ve Raif kaşlarını çatarak telefonu kontrol etti.

"Zemin kata dönmeliyim," dedi basitçe. "Geri dönmemi bekleyen insanlar var. Onlarla konuşmaya çalışmalıyım."

Claire, onun parlak koyu altın rengi gözlerine baktı ve tüm vücudu titredi. Raif'in ona her zaman böyle bir etkisi olurdu.

Bazen canlı bir kabloya dokunmak gibi hissediyordu, tüm vücudunu saran ve her bir sinir hücresini uyandıran elektriksel bir enerji dalgası. Göğüsleri dolgunlaşmış, kalbi hızla atıyor, yanaklarına kızarıklık yayılıyordu.

Raif onu yoğun bir bakışla inceledi ve öne doğru adım attı. "Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ben iyiyim," dedi Claire, hissettiğinden daha sakin bir sesle, geleceklerinin bu tür anlarla dolu olacağını düşünerek. O her zaman

Büyük beklentilerin yükünü taşıyacaktı. O, kraliçesi olarak onun yardımcısıydı, lider değildi. Onun yerine geçemezdi, sadece anlayışla destek olabilirdi.

"Sana çay sipariş edeceğim," dedi. "Yan odada oturma odası var ve mobilyalı..." Bir inilti kaçtı ve hayal kırıklığı ve utançla parmaklarını kalın siyah saçlarının arasına geçirdi. "Sanki bu bir tür teselliymiş gibi *mobilyalı* olduğunu söylemem gerekiyor."

"Raif..." Claire elini kaldırdı ve tekrar saçlarını düzeltmek için uzandı.

"Benim için endişelenmeyi bırak. Kendimi idare etmekte ve bağımsız olmakta iyiyim."

"Evet, ama..."

"Ama yok," dedi neşeyle. "Her dakika senin etrafında dolanmana ihtiyaç duyan bir kadınla evlenmedin. Ben çaresiz değilim."

Sonra Raif gitti, Claire boğazındaki düğümü yuttu ve yan odaya yürüdü. Birkaç dakika sonra yaşlı bir kadın tepsiyle geldi ve Claire bir fincan çay doldururken, aralık kapıdan bir vuruş sesi geldi.

"Evet?" diye seslendi.

Nahla eşikte belirdi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Majesteleri," diye gergin bir şekilde mırıldandı. "Ama amcamın davranışları için özür dilemek istedim."

"Lütfen içeri girin ve oturun," dedi Claire, narin esmer kızın gözlerindeki parlak gözyaşlarını görünce ve ruhlu güzelliğinden bir parça bile kaybetmeden bu kadar üzgün görünebilmesine hayret ederek. "Prens Umar, sizi rahatsız edecek hiçbir şey söylemedi," dedi sakın bir sesle.

Nahla, karşısına garip bir şekilde oturdu. "Ama o şu anda aşağıda kocanızı köşeye sıkıştırıyor. Son zamanlarda başıma gelen... talihsizlikleri sıralayacak ve Raif'i beni evin hizmetçisi olarak işe almaya zorlayacak. Bu çok zor bir durum ve sizi temin ederim ki beni işe almanızı beklemiyorum. Sunabileceğim özel bir becerim yok. Okulu bıraktığımdan beri sadece bir eş ve anne oldum.

Sınırlarımızın ötesindeki dünya hakkında çok az şey biliyorum. Ama şimdi dul kaldım, daha da kötüsü, iflas etmiş bir adamın dul eşi oldum ve bu gerçekler amcam ve teyzem için sosyal bir utanç kaynağı."

"Sen ve çocukların onlarla birlikte yaşıyorsunuz," diye hatırladı Claire sessizce. "Bu çok garip olmalı."

Nahla kızardı. "Bana karşı çok iyiler. Lütfen şikayet etmediğime inan. Ama amcam istemeden çok ısrarcı olabiliyor ve bir fikri kafasına koyduğunda çok inatçı oluyor."

Claire, Nahla'nın üzgün olduğunu fark ederek ona çay ikram etti ve konuşmasına izin verdi.

Nahla, ruh ikizi olarak tanımladığı kocasını kaybettikten sonra depresyon ve sinir krizi geçirmişti ve ailesini geçindiren işini kaybetmesi de ona ek bir darbe olmuştu.

"İngilizceniz harika," dedi Claire.

Nahla gülümsedi. "Ailem ölene kadar bir İngilizce okuluna gittim." "Ve buradaki dili konuşuyorsun, kültürü biliyorsun ve muhtemelen "Quristan'ın birçok önemli şahsiyeti," dedi Claire, Nahla ise başını hafifçe sallayarak onayladı. "Öyleyse size bir iş teklif etmek istiyorum. Bana Quristan'daki yaşamı anlatacak birine ihtiyacım var. Raif çok meşgul olduğu için bana fazla yardım edemeyecek."

Nahla'yı, yardımcı olabileceğine ikna etmek epey zaman aldı. Diğer kadın kendi yeteneklerini düşük görüyordu ve bu role uygun olmak için hem eğitimsiz hem de yeterince seyahat etmemiş olduğunu düşünüyordu. Ancak Claire ondan hoşlanmıştı ve Nahla gibi samimi ve alçakgönüllü birini, *kendisini* yetersiz hissettirebilecek şık saray görevlilerine tercih edeceğini biliyordu.

Bir saat sonra, Raif sarayın özel kanadına döndüğünde, amcasının Nahla'yı kraliyet ailesine sokma umudunu büyük bir ustalıkla başarıyla bozduğunu içten içe kutluyordu.

En son ihtiyacı olan şey, gençlik yıllarında aşık olduğu kadına her gün maruz kalmaktı ve onun karısı için çalışması son derece uygunsuz olurdu. Sadakatinin değiştiğini, acı bir kabullenmeyle fark etti. Eskiden Nahla'ya yardım etmek için her şeyi yapardı ve aslında, Nahla'nın şu anki durumuna tamamen sempati duyuyordu. Ancak Claire karısı ve oğlunun müstakbel annesiydi ve artık en güçlü sadakati ona aitti...

BÖLÜM DOKUZ

CLAIRE, akşam olduğunda kendinden çok memnun hissediyordu. Çok meşgul olmuştu ve meşgul olmayı seviyordu.

Nahla ile çok iyi anlaşmıştı. Nahla, işi kabul ettiği gün, Claire'in rehberi ve tercümanı olarak hemen işe koyulmuştu. Claire, sarayın kendilerine ev olacak bölümünü tamamen keşfetmiş ve ne istediğine karar vermişti bazı şeylerin yerleştirilmesini istediğine karar vermişti ve oda ya da alan sıkıntısı olmadığı için bu çok keyifli bir iş olmuştu. Tabii ki, akşam yemeğinde

önce Raif'e fikirlerini anlatıp onun tepkisini ölçmek zorunda kalacaktı.

Bu kararları verdikten sonra, Nahla'dan onu sarayın mutfağına götürmesini istedi ve sarayın mutfağı olarak kullanılan bodrum katındaki odaların koşulları onu dehşete düşürmüştü. Ev başı Shahbaz da onlara katılmış ve bu karanlık ortaçağ mağaralarını yenilemek için bir şeyler yapılması gerektiği konusunda aynı fikirde olduğunu coşkuyla dile getirmişti.

Nahla, kısa vadede kendisi ve Raif için yemek odası olarak kullanılabilecek bir oda için masa ve sandalyeler bulmayı başarmıştı. Nahla'nın varlığı sayesinde, bodrumdaki aşçıya Raif'in ne tür yemekleri sevdiğini bile söyleyebilmişti. Yatındaki eski yardımcı aşçısından daha iyi kim bilebilirdi ki?

Raif duştan çıkmış, havluya sarınmışken, o da aynı duşu kullanmak için çıplak olarak geldi. "Heyecan üstüne heyecan, karıcığım," diye alay etti ve onu kollarının arasına aldı.

"Terlemiş ve sıcacık oldum," diye sızlandı.

"Seninle ayrı kaldığım onca günün ardından o kadar da seçici değilim," diye itiraf etti Raif.

Claire, altın rengi karamel gözlerin yakıcı bakışlarına karşı kalbini sertleştirdi. "Evet, *öyleyim*. Benim kendimi temiz hissetmemi beklemelisin."

Raif, her zamanki gibi ondan tamamen etkilenmiş bir şekilde güldü. Onun samimi doğası onu büyülemişti. Gizli hiçbir şey yoktu, gizli tuzaklar yoktu, manipülasyon yoktu. Yorucu bir öğleden sonra, talepler, umutlar ve iknalarla onu sıkıştıran hükümet yetkililerini nazikçe atlatarak

iknalarıyla uğraşarak geçirdikten sonra, onun kendisine karşı açık ve doğal tepkisi, ona çölde su kadar değerliydi.

"Bekleyeceğim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, saçlarını boynundan geriye doğru iterek uzun parmaklarını kalın altın sarısı buklelere daldırdı ve onu başının tepesinden ayak tabanlarına kadar bir yıldız patlaması gibi hissettiren tek bir ateşli öpücükle ödüllendirdi.

Hâlâ titreyerek, Claire güldü ve duşa girdi, mutluluk onu şehvetli bir dalga gibi sardı. Kırk dakika sonra, yeni yemek masasına birlikte oturdular. "Bunu nereden buldun

? Ben tepsilerden ve masamda yemek yiyordum," diye Raif sırrını paylaştı.

"Nahla olmasaydı bunu başaramazdım, ama seti nereden bulduğunu bilmiyorum. Sormadım." Claire bir an için komik bir şekilde suçlu göründü. "Aman Tanrım, umarım başka çiftler de bizim kral ve kraliçe olarak ilk seçme hakkımız olduğu için tepsilerle oturmak zorunda kalmazlar!"

Raif ise gülmedi, hatta eğleniyor gibi bile görünmüyordu. "Nahla mı?" diye sordu, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. "Hangi Nahla?"

"Onu tanıyorsun!" diye alay etti Claire. "Amcanın vesayeti altındaki kız. Ona iş vermem için çok ısrarcıydı."

"Ben hallettim. Onu işe almak konusunda endişelenmene gerek yok," dedi Raif sert bir şekilde. "Umar çok talepkar olabilir."

"Önemli değil," diye Claire aceleyle onu teselli etti, onun sevdiği amcası hakkında çok açık sözlü davranarak onu kırmış olabileceğinden endişelenerek. "Nahla, kaba davrandığı için endişelenmişti ve burayı arayarak özür diledi ve benim için çalışmayı beklemediğini açıkladı."

"Bu iyi." Raif'in geniş omuzlarındaki gerginlik, ilk yemek masaya geldiğinde biraz gevşedi, ama sonra konuşması yine kısıtlı hale geldi. "Senin asistanın olarak çalışmak, saray hiyerarşisinde çok iyi bir iş olarak görülür. Saray hiyerarşisinde çok iyi bir iş olarak görülür. Böyle bir pozisyonun kraliyet amcamın vesayeti altındaki birine verilmemesi daha akıllıca. Nepotizm gibi görünebilir."

Claire yüzünü buruşturdu. "Ah, canım," diye hayretle mırıldandı. "Onu hemen işe aldım..."

"Ne yaptın?" Raif, daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla sordu. Ses tonu hem öfkeli hem de inanmazdı ve koyu altın rengi gözleri metalik bir fırtına uyarısı gibi parladı.

"Üzgünüm, Raif... eğer onaylamıyorsan," Claire, onun kızgınlığı karşısında rahatsız bir şekilde ekledi. "Önce sana danışmalıydım. Şimdi anlıyorum

ama o zamanlar onu sevmiştim ve gerçekten iyi bir insan gibi görünüyor."

Raif'in zayıf, karanlık ve yakışıklı yüz hatları sertleşmişti. "Onun hakkında hiç kötü bir şey duymadım ve şu anda kesinlikle zor bir dönemden geçiyor. Amcam bana rahmetli kocasının iflasını ve diğer her şeyi anlattı. Amcamın birçok arkadaşı işin çöküşünde para kaybetti ve şu anda Nahla ve çocuklarını evlerinde ağırlamak onlar için zor."

"Ama bu *onun* suçu değil!" diye haykırdı Claire.

"Tabii ki hayır," diye onayladı ve Nahla'nın durumuna karşı hiç merhamet duymadığına dair endişesini giderdi. "Ve o kötü his ve utanç duygusu zamanla azalacaktır, ama Umar sabırlı bir adam değildir ve sarayda çalışmanın Nahla'nın itibarını geri kazanacağını çok iyi bilmektedir."

"Öyle mi?" Claire bu güvenceye gülümsedi. "O zaman onu seçtiğim için çok şükür. Onu *gerçekten* seviyorum, Raif."

Raif, kararlı bir gülümsemenin ardında düzgün beyaz dişlerini sıktı. "Evet, mesajını anladım."

"Öyleyse sorun yok, değil mi? Bazıları onun bu işi almasının kraliyet nepotizmi olduğunu söylese bile?"

"Öyle olmak zorunda," diye kabul etti Raif, uzun kahverengi parmaklarıyla bıçağını ve çatalını kavrayarak nihayet yemeğe başladı. "Sözünden dönemezsin."

"O benim en iyi arkadaşım gibiydi ve Lottie'yi özlüyorum, bu yüzden her şeyin farklı olduğu bu yerde bir arkadaşım varmış gibi hissetmek çok güzeldi," diye Claire aceleyle açıkladı.

"Yerleşip, artık yemek masasını ödünç almak veya çalmak zorunda kalmadığımızda..." Gerginliği azaldı, çünkü olanları olduğu gibi kabul edip kaçınılmazı kabullenebiliyordu. "Burada kullanabileceğimiz birkaç oda daha olduğunda, arkadaşın Lottie'yi ve ailesini ziyarete davet edebileceksin," diye devam etti.

Bu habere Claire'in mutlu gülümsemesinin hızı ve parlaklığı onun ödülü oldu. Claire Nahla'yı seviyordu, Raif üzülerək kabul etti. Bu noktada, Claire'in ona sevdiği kadının adını *asla* söylememesi konusunda sıkı bir şekilde uyardığını göz önünde bulundurarak, talihsiz gerçeği söylemektense sırrını saklamak daha akıllıca görünüyordu. Ve belki de bu onun için iyi olurdu, diye düşündü üzülerək.

Belki de bir zamanlar takıntılı olduğu ve nadiren gördüğü kadın artık

dürüst olmak gerekirse, o sırrı

Claire'e bu sırrı söylemek istemediğini kabul etti, eğer bu onu incitir veya üzerse. Claire'in herhangi bir şekilde incinmesi düşüncesi onu oldukça rahatsız ediyordu... özellikle de bunun sorumlusu kendisiyse.

"Bu öğleden sonra sarayın bu bölümünü baştan sona gezdim ve aklıma birkaç fikir geldi."

Claire kendi kullanımı için küçük bir mutfak yaptırmak istedi ve Raif bunun mümkün olup olmadığını sorduğunda neredeyse gülmek üzereydi. "İstediğin her şey mümkün," diye onu sakin bir şekilde temin etti. "Burada mutlu olabilmen için burası senin de evin gibi hissettirmeli."

"Bebek için bir oda seçtim, koridorun karşısında, sonunda bizim yatak odamız olacak odanın karşısında," diye uyardı onu. "Dekorasyonu kendim seçmek istiyorum."

Raif, bu kadar basit ve normal isteklerin uygunsuz olabileceğini düşünebilmesine gülererek, "Ben de fikirlerimi katkıda bulunmak istiyorum..." dedi.

"Sırf erkek olduğu için her şeyi mavi yapmak istemiyorum. Bu biraz eski moda bir yaklaşım."

"Babam, bir erkek çocuğumuz olacağını söylediğimde gerçekten çok sevindi," dedi Raif, sıkı bir ses tonuyla. "Tüm farklılıklarımıza rağmen, son saatlerinde bu rahatlığı ve teselliye yaşamasını istedim. Tahtın varisliğinin güvence altına alındığını bilmek, onun için her şeyden daha önemliydi. Sana hamile olduğunu söylediğim tek neden buydu."

Claire, bu ani ve beklenmedik itiraf karşısında tamamen şaşkına döndü ve hareketsizce durarak Raif'in ifade dolu kara gözlerinde beliren pişmanlık ve üzüntü duygularını izledi. "O zaman, ondan önce onunla konuşmayı başardın..."

"Evet, ve beni mutsuz eden bazı şeyler öğrendim," diye itiraf etti, pişmanlığını açıkça belli ederek. "Hashir, erkek varisi olmadığı için boşanmaya zorlanmıştı. Eski karısı ve kızları, onun ölümünden önce saraydan taşınmıştı. Kazan'daki yeni evine yerleştikten sonra bizi ziyaret etmesini rica ettim. Yeğenlerimi tanımak istiyorum."

"Waleed'in dul eşi ne oldu?" diye sordu Claire tedirgin bir şekilde.

"O da ailesinin yanına döndü. Anladığım kadarıyla çok mutlu bir evlilik değildi, ama babam, Waleed'in Hashir'e bir erkek varis verebileceğini umduğu için boşanmalarını istemedi," diye açıkladı Raif alaycı bir şekilde. "Ama babamın bana onun kraliyet izinden gitmeyi öğretmeye çalışmasını dinlemek kraliyet geleneğini sürdürmeyi öğretmeye çalışmasını dinlemek bana zor bir ders verdi."

kardeşlerimin onunla benim kadar zorlanmadığını sanıyordum. Şimdi ise, onun yıkıcı müdahalesi olmadan tüm bu yıllar boyunca unutulmuş ve özgürce hayatımı yaşamış olduğum için şüphesiz şanslı olduğumu anlıyorum."

Bu itiraf, Claire'in düşüncelerinde tanıdık bir nota çaldı. Babası ve üvey annesinin kendisine bağılılık duymamasıyla yaşamayı öğrenmişti, ancak ancak şimdi onların tutumlarının ardında yatan şeyi gerçekten anlayabiliyordu. Annesi ikisine de büyük bir acı vermiş ve sonra kaçmış, çocuğunu sonuçlarına katlanmak zorunda bırakmıştı. Claire artık üvey annesine anlayışlı davranmasının daha kolay olacağını biliyordu. Hiçbir şeyin, bir zamanlar sandığı kadar siyah ve beyaz olmadığını keşfetmişti.

"Ancak babam, annemden boşandığını ve beni tanımak için çok az çaba gösterdiğini pişman olduğunu itiraf etti. Anneme bu kadar acı çektiği için çok suçlu hissettiğini ve bizimle bizimle daha fazla temas kurmaktan kaçınmanın kendisi için daha kolay olduğunu açıkladı. Sonra bana evliliğimizi yürütmem ve orta yaşa geldiğimde güzel bir yüze kapılmamam için ısrar etti. Özetle, anne babamın evliliğinde olanların bu olduğunu anlıyorum. Başka bir kadına ilgi duydu ve onunla evlenebilmek için annemden boşandı," diye ağır bir şekilde açıkladı. "Ama ikinci evliliği de iki yıl sürmeden ondan da boşandı."

"En azından nerede ve neden hata yaptığını anladı ve daha uzun yaşasaydı, muhtemelen sana telafi etmeye çalışırdı," diye nazıkçe belirtti Claire.

"Birkaç saat konuştuk. Yorucu bir görüşme oldu, ama artık kendi geçmişimi daha iyi anlıyorum."

Gözlerinin önünde, Raif'in gevşediğini ve günün stresinden ve gerginliğinden yavaşça kurtulduğunu izliyordu. Onu sessizce, takdirle ve yoğun bir şekilde inceledi, ince, heykel gibi kemik yapısını, mükemmel şekilli kaşlarını, elmacık kemiklerini ve geniş, şehvetli ağzını inceledi. Onun çarpıcı koyu altın rengi bakışlarıyla karşılaştığında, pelvisinde gizli, lezzetli bir sıcaklık kıvrıldı.

"Seni istiyorum," diye itiraf etti utanmadan aç bir şekilde.

Claire koltuğundan kalktı ve kahve geldiğinde Raif masanın ucunda onunla buluştu. Raif güldü ve kendi dilinde bir şeyler söyledi. Shahbaz'a dilini çevirdi ve elini onun eline serbestçe bağlayarak koridordan odalarına doğru yürüdü, kahveyi dokunulmamış olarak bıraktı. Yüzü ateş gibi kızarmıştı.

"Bizim hakkımızda ne düşünüyor acaba?" diye mırıldandı.

"Sahne arkasında normal bir çift olduğumuzu," diye Raif sessizce eğlenerek karşılık verdi, yatak odasının kapısına yaslanarak onu kendine çekip tutkuyla öptü. "Ve bu, bütün gün beklediğim o çok özel an, sonunda sadece sen ve ben baş başa kaldık."

Cildi kemiklerinin üzerinde gerildi ve içini sıcaklık kapladı. Kimse onu onun istediği gibi istememişti ve onun için bu kadar önemli olabilmek ona büyük bir mutluluk veriyordu. Hayatı boyunca önemli olmak için can atmıştı.

Birisi ve o bunu annesiyle kısa süreli ve unutulmaz bir şekilde yaşamıştı, ama sevdiği başka hiç kimseyle yaşamamıştı. Daha önemli işlere konsantre olması gereken Raif'in, onu özlemek ve ona ihtiyaç duymak için hala zaman bulabilmesi, ona güçlü bir mutluluk ve güvenlik hissi veriyordu.

Ceketini omuzlarından çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Kravatını çıkardı ve bunu yaparken bir an durup dudaklarını acilen kendi dudaklarının altında ezdi, dilinin ağzının içindeki hareketiyle onu beklentiyle titretmeye başladı.

Onu döndürüp elbisesinin fermuarını açtı, ince omuzlarından elbisesini sıyırdı, o elbiseden çıkmadan önce omuzlarındaki yumuşak, pürüzsüz cildi dudaklarıyla okşadı, dizleri titriyor, vücudu kendiliğinden ısınmaya başlamıştı.

Onu yatağa kaldırdı, durup avucunu neredeyse

"Oğlumuz varlığını hissettirmeye başladı," dedi memnuniyetle. "Bu inanılmaz derecede seksi."

"*Seksi mi?*" diye şaşkınlıkla tekrarladı. "Nasıl seksi olabilir ki?"

Raif gömleğini çıkarırken, siyah kirpiklerinin altından onu inceledi ve sorudan açıkça şaşırılmış görünüyordu. "O senin içindeki bizim bebeğimiz ve bu beni inanılmaz derecede gururlandırıyor."

O kadar samimi konuşmuştu ki, kadın ondan şüphe edemedi ve gereksiz yere karnını içe çekmeye çalışmaktan vazgeçip gülümsedi ve ayakkabılarını çıkardı. Raif olduğu yerde soyundu ve ince kaslarla kaplı esnek, bronz tenini ortaya çıkardı. Bir an durup, dantelli, son derece kadınsı iç çamaşırlarıyla onu seyretti ve onu bulduğu için, ondan çok az şey istediği ve beklediği, ama ona çok şey verdiği için hayranlık duydu.

Adam, bir orman kedisi gibi akıcı ve zarif bir şekilde ona doğru geldiğinde, Claire'in içi heyecanla doldu. Adamın kemiksiz hareketlerini seviyordu. Seviyordu.

Onun görünüşü, teninin kokusu, dokunuşu. Hamilelik nedeniyle şişmiş göğüslerinin ve gergin meme uçlarının hassas olduğunu bilerek, onu nazikçe sütyeninden ve külotundan kurtardı. Koyu renkli başını eğdi ve hassas uçlara dilinin ucuyla dokundu, ta ki kadından boğuk bir inilti çıkıp omurgası tepki olarak kavislenene kadar.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

Claire açgözlü parmaklarını onun kısa kesilmiş siyah saçlarına geçirdi. "Yeterli değil," diye dürüstçe cevap verdi ve gizlemeden sabırsızlıkla onu tekrar kendine çekti.

Tüm varlığı enerjiyle doluydu, kalbi hızla atıyordu, cildi, onunla tanışana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir tür ihtiyaçla titriyordu. Kavurucu bir öpücük onları birbirine bağladı, bedenleri arzuladıkları tatmini bulmak için birbirine yapıştı. O, onun için hazırdı, titrek bedenini keşfederken adeta can atıyordu. O, onun sıkı ve ağrıyan meme uçlarını okşadı, bacaklarının arasındaki karıncalanan kıvrımlara daldı ve o kadar hızlı, o kadar durdurulamaz bir şekilde, bedeni bir doruğa ulaştı. Titredi ve çığlık attı, tüm gerginliği vahşi bir dalga gibi ondan çekildi.

"Ve daha yeni başladım, *Aziz*," diye inledi Raif.

"Bu bir şikayet mi?" diye titrek bir sesle fısıldadı.

"Hayır, tabii ki değil. Senin sayende, şimdi daha da büyük bir coşku içindeyim," diye fısıldadı Raif, hafifçe onaylayarak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, sonra onu ters çevirip dizlerinin üzerine kaldırdı.

O tek bir akıcı hareketle içine girdiğinde nefesi boğazında takıldı. Hassas bedeni onu içine almak için gerilirken, kalbi güm güm atmaya başladı ve pelvisindeki sıvı ısı, yoğun bir heyecan patlamasıyla arttı. Vücudunun her itışı, o

heyecanı daha da artırdı, ta ki nefes nefese kalana ve onu saran saf zevkin gücü altında ezilene kadar. Alt vücudundaki kaslar gerginlik arttıkça daha da sıkılaştı, ta ki onun boşalması aniden onunkini tetikleyene kadar.

Tanrım, sanki vücudu güneşe doğru uçuyor ve o kadar güçlü bir coşku dalgasıyla yanıyormuş gibi hissetti ki, yatağa yığıldı ve bir daha asla kendi isteğiyle hareket etmeyeceğine söz verdi.

Raif, abartılı bir iniltiyle, dağınık çarşafların üzerine onun yanına uzandı. "Sen harikasin," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, boş boş parmaklarını dağınık saçlarının arasına geçirdi. "Çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?"

"Son görüşmenizde babanızı farklı bir gözle gördüğünüzü söylediğiniz şey." Diye iç geçirdi. "Bence bunun nedeni, artık bir yetişkin olduğunuz ve onu ve geçmişi daha net bir gözle gördüğünüz içindir. Ben de annem, üvey annem ve babamla aynı süreci yaşıyorum."

Raif eğilerek ona kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Annem bana babamla nasıl tanıştığını anlattı. Bir araba kazasında aniden anne babasını kaybetmiş ve bir destek sistemine ihtiyacı olduğunu hissettiği için kiliseye katılmış. Babam o destek sistemi olmuş, anne babasının mirasıyla ilgili her konuda ona danışmanlık yapmış ve bu süreçte ona aşık olmuş," diye açıkladı üzüntüyle. "Ama annemle tanışana kadar, üvey annem Sarah'nın o zamanlar kilisenin önde gelen isimlerinden biri olduğunu ve babama aşık olduğunu bilmiyordum. Sonra Sarah, babamın anneme aşık olmasını izlemek zorunda kaldı, bu da onu çok incitmiş olmalı."

"Annenizin aralarına girdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, annem ortaya çıkmasaydı Sarah ile evlenirdi diye düşünüyorum ve sonunda onunla evlendiğinde, Sarah, bu doğru olmasa da, ikinci seçenekmiş gibi hissetmiş olmalı. Rakibinin kızını büyütmek zorunda kalması da muhtemelen yardımcı olmamıştır. Ve ona karşı hiç adil davrandığımı sanmıyorum. Bana karşı hiç kaba davranmadı, hiç kindar olmadı. Sadece kendi çocuğuna gösterdiği gibi bana sevgi göstermedi."

"Elinden geleni yaptığını, ama sana karşı hissetmediği sevgiyi taklit edemediğini veya etmek istemediğini söylüyorsun. Daha moral verici bir şey düşün."

"Annen hakkında hiç bahsetmiyorsun," dedi. "Neden?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu... sadakatsizlik gibi geliyor." Raif başını ondan çevirdi, yüz hatları gerginleşmişti.

Garip bir sessizlik uzadı ve Claire'in sinirlerini bozdu, ama onun kendisine güvenmemesi onu incitti ve ne sakladığını merak etmesine neden oldu.

"Saray yas tutarken nasıl hamile kıyafetleri alacağım? Böyle bir zamanda alışveriş yapmak kesinlikle anlamsız görünecektir." Claire, onun zayıf, güçlü yüzündeki gerginliği ortadan kaldıracak bir konuya geçmek için can atarak iç geçirdi. "Tuzlu ve sirke aromalı cipsleri nereden alabilirim? Küçük mutfağım çalışır durumda olsaydı, kendi tuzlu atıştırmalıklarımı yapabiliirdim."

"Satıcılar sana gelecek. Ben ayarlarım," dedi Raif yatıştırıcı bir sesle. "Ve Shahbaz sana cips bulur."

"Ben de pireyi deve yapıyordum," diye düşündü Claire ve gülümsedi.
"Bazen böyle yaparım."

* * *

İki buçuk ay sonra, Raif, kendisine yöneltilmiş kameralar için devasa sarı ekskavatörün üzerinde poz verirken, Claire onun parlak gülümsemesine hayranlıkla bakıyordu.

Rabalissa'da nihayet ilk kazma vuruldu; bu, Arap Denizi'nde inşa edilecek yeni limanın oluşturulmasının ilk adımıydı. Bu haber değeri olan bir olaydı ve izleyen kalabalıkta politikacılar, kabile liderleri ve medya mensupları vardı. Claire, halka açık bir etkinlik için giyinmişti, ancak aynı zamanda pratik ve serin tutan bol pantolon ve akıcı beyaz tunik üst giymişti; bu giysi, daha şık bir kıyafet giymesi mantıklı olmazdı. Saraydaki resmi yas dönemi sona erdiğinde, hayatları giderek değişmeye başlamıştı. Raif artık çoğu gün dışarıda dolaşıyor, insanlarla buluşup selamlaşıyordu. Quristan, genç bir kralın varlığına henüz alışmaya

Saraydaki resmi yas dönemi sona erdiğinde, hayatları giderek değişmişti. Raif artık çoğu gün dışarıda, insanlarla buluşup selamlaşıyordu. Quristan, tahtta genç bir kral olduğu fikrine henüz alışmaya başlamıştı. Babası çok uzun süre hüküm sürmüş ve sadece kutsal günlerde ve özel törenlerde halkın önüne çıkmıştı. Raif çok daha mütevazı ve ulaşılabilirdi, bu da genç nesil tarafından hoş karşılanıyordu. Annesinin merhum kral ile evlenmeden önce hüküm sürdüğü vahşi ve ıssız bölge olan Rabalissa'da Raif, başlattığı devasa kalkınma projesinin ilk adımlarını denetlerken kendini evinde hissediyordu.

Hava çok sıcaktı... gerçekten *çok* sıcaktı... ve tuniği nemli cildine yapışıyordu. Bu nedenle, Raif yanına dönüp onu engebeli zeminden geçerek, üst düzey yetkililer için bir resepsiyonun düzenlendiği, klimalı büyük geçici binanın serinliğine götürdüğünde, bu ona büyük bir rahatlama sağladı. Raif, odanın ortasındaki masanın üzerinde duran büyük model kasabayı açıklamak için hızla yanından ayrıldı. Mohsin ona buz gibi su getirdi ve onun yanına kalarak, ona doğru gelen insanlarla nazikçe sohbet ederken tercümanlık yaptı. Nahla, küçük çocukları olduğu için onunla seyahat edememişti.

Raif, Claire'i kendisine eşlik etmemesi için ikna etmeye çalışmıştı, ancak Claire saray doktoruna seyahatin sakıncası olmadığını teyit ettirmiş ve Raif'in yanından ayrılmamıştı, çünkü onun 48 saatten fazla bir süre kendisinden uzak kalmasına izin vermek istemiyordu. Yolculuk gerçekten yorucu geçmişti ve Claire yorgun ve terlemişti, ancak Raif ile birlikte geçirdiği hayatın ritmini seviyordu ve hamileliğini bahane ederek resmi görevlerinden çekilirse onu daha az göreceğini biliyordu.

hamliliğini bahane ederek resmi görevlerinden çekilirse onu daha az görebileceğini biliyordu. Ayrıca, insanlar kocası kadar ona da meraklıydılar ve o ilgiye karşı saklanıyormuş gibi hissetmektense, dışarıda görünmeyi daha kolay buluyordu.

Sarayda, artık onların bölümündeki tüm inşaat çalışmaları tamamlandığına göre

Saray tamamlandığında, günlük programları düzenli bir düzene girmişti. Sabahları ilk olarak spor salonunu paylaşıyorlardı, ancak o, Raif'e göre ekipmanları kullanma konusunda oldukça daha az aktifti. Her gün tertemiz yeni mutfağında öğle yemeğini hazırlıyordu ve Raif nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, o öğle yemeğinde ona katılmaya çalışıyordu. Akşam yemeği, kahvaltı ve atıştırmalıklar saray aşçısı tarafından hazırlanıyordu ve yorgun düştüğünde, hiç çaba sarf etmeden gelen yemekler için minnettar oluyordu. Raif, sadece ara sıra akşam etkinliklerine katılmayı kabul etti.

Lottie, kocası Rob ve üç çocuğu bir ay önce hafta sonu için kalmaya gelmişlerdi ve Claire onların ziyaretinden çok keyif almıştı, özellikle de Raif hepsini gezmeye çıkardığında. En iyi arkadaşı Raif'i ve Claire'e davranışını övüp durmuştu.

"O sana deli gibi aşık," diye ısrar etmişti Lottie. "Seni mutlu edeceğini düşünürse, çıplak elleriyle dağları yerinden oynatır!"

Claire ise nazıkçe gülümsemiş ve hiçbir şey söylememişti. Raif'in içten içe ne hissettiği önemli değildi, o her zaman çok nazık ve düşünceli olacaktı, çünkü o

o tür bir adamdı. En içteki duygularını saklıyordu. Uzun zamandır sessizce sevdiği, ulaşamaz kadını ne sıklıkla düşündüğünü merak ediyordu, ama muhtemelen bunu bilmemesi en iyisiydi. Bilmediği şeyin ona zarar veremeyeceğini sık sık kendine telkin ediyordu.

Üvey annesi Sarah'ya e-posta göndererek onu ve kardeşi Tom'u ziyarete davet etmişti. Ancak Sarah, şu anda yaşlı annesine baktığını ve onu yalnız bırakamayacağını, Tom'un ise bırakamayacağı bir tatil işi olduğunu açıklamıştı. Yarı kardeşi ise, dönem boyunca bir hafta sonu için uçarak geleceğine söz vermişti. Claire, bir dahaki sefere Londra'ya geldiğinde arayacağına söz vermişti, ancak bunun ne zaman olacağını bilmiyordu çünkü hamileliği ilerledikçe seyahat etmeye daha az istekli oluyordu, özellikle de Raif'ten uzak kalmak anlamına geliyorsa.

Raif, karısını uzaktan izledi ve bir düzine parlak anı aklına geldi. Claire, kulaklıklarıyla mutfakta müzik eşliğinde dans ederken, ona lezzetli bir şeyler hazırlıyordu. Claire, müze etkinliğinde kendini beğenmiş bir konuşmacı kendi ayağına takılıp düştüğünde, takdire şayan bir ciddiyetle duruyordu. Claire, Raif onu gıdıklarken kahkahalara boğuluyordu ve bu kahkahalar, yatak odalarında inanılmaz bir seansa dönüşüyordu. Claire, sarayın kedisi Circe'yi soran birine gülümserken, Circe artık bir gazete karikatüründe başrol oynuyordu. Claire, Mohsin'in şakalarından birine gülüyordu, hüzünlü, ciddi Mohsin, Raif'e hiç şaka yapmamıştı. Claire'in tek yeteneği, insanları rahatlatma ve onlara hoş geldiniz hissi verme yeteneğiydi. O kadar saf ve bozulmamıştı ki, bazen kendisi için bu kadar mükemmel bir kadın bulduğuna hayret ediyordu.

"Gitme vaktimiz geldi," diye Raif, Claire'in ince beline kolunu dolayarak kulağına fısıldadı. "Solgun görünüyorsun ve çok yorgun gibisin."

"Yorgunum. Annenin eski evine varır varmaz biraz kestireceğim."

"Beğeneceksin. Lüks değil ama rahat. Bu proje üzerinde çalışırken haftalarca orada kaldım. Mükemmel bir üs oldu."

Kıyı şeridinin üzerinde, denizi ve uzun beyaz kumlu sahili gören bir burun üzerinde bulunan eski bir taş kaledir. "Senin mi?" diye sordu, SUV girişin önünde durduğunda.

"Teknik olarak evet. Annemden miras kaldı, o da babasından miras almıştı, ama Rabalissa, Quristan ile birleştiğinde, buradaki her şey Quristan tahtına geçti. Ancak babam burayı kullanmadı ve annem evlendikten sonra bir kez bile burayı ziyaret etmedi. Çocukken bile, ulaşılması çok zor olduğu için burayı hiç sevmezdi. Tabii ki, sonunda inşa edilen otoyol ile bu durum değişecek."

Kaleye girdiler ve geçmişin rahat dağınıklığıyla dolu bir salona geçtiler; balık oltaları, sepetler ve şemsiyeler bir standda toplanmış, kabuk çerçeveli yıpranmış fotoğraflar hala duvarları süslüyordu. "Bu insanların kim olduğunu biliyor musun?"

"Bazıları, ama hepsini sadece Umar bilir. Burası onun da çocukluk eviydi," diye hatırlattı.

"Bana anneni göster," diye ısrar etti.

Koyu gözlü, çok süslü bir elbise giymiş küçük bir kızı işaret etti. "Çok güzeldi."

"İlk çocuğu, Rabalissa'nın gelecekteki kraliçesi." Adam iç geçirdi. "Sana üst katı göstereyim, uzanabilirsin."

Zarif bir şekilde döşenmiş yatak odasının duvarında, çok göz alıcı bir kıyafet giymiş, solmuş renkli bir fotoğraf vardı. "Bu o mu? Annen mi?" diye sordu Claire merakla, ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanarak. merhametli modern divan yatağı onu bekliyordu. "En parlak döneminde oldukça muhteşemdi, değil mi?"

Claire kıyafetlerini çıkarmaya başladığında Raif gerildi. "Neden onun hakkında bu kadar meraklısın?" diye sordu.

"Çünkü sen ondan bahsetmiyorsun," dedi Claire, pantolonunu ve bluzunu katlayarak. "*Neden* mi? Tabii ki merak ediyorum. Ben de insanım."

Raif, denize bakan pencereye doğru büyük adımlarla yürüdü, sırtını yasladı ve omuzlarını gerdi. "Çünkü annem benim için hem utanç hem de utandırıcı bir kaynak," diye itiraf etti, sert ve kararlı bir sesle. "Onun hakkında konuşmak benim için zor."

Claire valizinden giyecek hafif bir şeyler ararken kaşlarını çatarak somurtmaya başladı. "Ama neden?"

"Londra'da ve yurtdışında babamın eski eşi olarak sergilediği davranışları birçok skandala neden oldu ve itibarını yerle bir etti. Bu nedenle, nazik çevrelerde onun adı anılmaz. Alkolik oldu, ama aynı zamanda çok ahlaksız bir hayat sürdü," diye kısa ve öz bir şekilde açıkladı. "Evli olsun ya da olmasın, eline geçen her erkekle yattı. Kardeşlerim onunla ilişki kurmayı reddettiler ve onu ziyaret etmeyi çok erken bıraktılar. Babam kardeşlerim aracılığıyla bana, onunla birlikte Quristan'daki sarayda yaşamaya geri dönebileceğimi söylediğinde on iki yaşındaydım."

Claire, onun sonunda açıkladığı şeylerden çok şok oldu ve bu konudaki önceki sessizliğini oldukça iyi anladı. "Aman Tanrım," diye titrek bir sesle fısıldadı.

"Babam, onu terk etmeyi reddettiğim için beni hiç affetmedi sanırım. Bunu kişisel bir reddetme olarak algıladı ama onu nasıl terk edebilirdim ki?" Raif geriye doğru eğildi, zayıf, koyu renkli yüz hatları acı çekiyordu ve ellerini neredeyse beceriksizce hareket ettirerek, onun için bunun imkansız olduğunu vurguladı.

böyle acımasız bir seçim yaptı. "Ona sadece ben kalmıştım. Onu da nasıl terk edebilirdim? Yatılı okulda okuduğum için onun birçok işinden uzak kalmıştım. Yine de, bir ergen olarak görmemem gereken birçok şeyi gördüm. Ama onu seviyordum. Alkol yüzünden karaciğeri iflas ettiğinde bile onu sonuna kadar *sevdim*."

Claire, onun anlattıklarına üzüntüyle yavaşça başını salladı ve artık gizlemeye çalışmadığı acısı için ona içtenlikle sempati duydu.

"Sana anlattıklarımın onu yargılama," dedi Raif gergin bir sesle. "Çok mutsuzdu. Zenginlik ve güzelliğe sahipti ama gerçekten değer verdiği hiçbir şeyi yoktu. Depresyonu alkol bağımlılığına, sonra da erkeklere yönelmesine neden oldu."

"Çok üzüldüm, Raif," diye mırıldandı Claire ağır bir sesle. "Ama bana anlattığın için teşekkür ederim. Sanırım seni şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Bu yüzden mi tanıştığımızda hala bakirdin?"

Sessizce başını salladı. "Benim için seks daha fazlası olmalı... sadece fiziksel bir şey *olmamalı*... ve annemin yaşam tarzıyla olan bağlantısı beni itiyordu."

"Umarım biz daha fazlasıyız," diye fısıldadı.

"Nasıl şüphe edebilirsin?" Raif, onunla birlikte yatağa uzanıp, güzel iç çamaşırlarını çıkarmaya yardım etmeye başlarken alaycı bir şekilde sordu. Sanki giydirilecek bir çocukmuş gibi geceliğini başından çıkardı.

Elini tuttu. "Şimdi uyu," dedi. "Akşam yemeği için seni uyandıracağım."

Claire rahat yatağa uzandı. Kapı kapandığında, onunla konuşmak istediği şeyi hatırladı ve iç geçirdi. Konuyu açmak için doğru an değildi. Annesinin geçmişini gündeme getirmek Raif'i üzmüştü. Nahla'nın sarayın dairelerinden birine taşınmasının mümkün olup olmadığını sormak için daha uygun bir fırsat bekleyecekti. Raif, asistanına karşı oldukça soğuk davranabiliyordu. Kabul etmek gerekir ki, yollarınız nadiren kesişiyordu, ancak kendi çalışanlarına karşı çok rahattı. Ancak Nahla'ya karşı çekingen ve mesafeli davranıyordu. Nahla, onun bir nedenden dolayı Nahla'yı sevmediğini düşünmeye başlamıştı. Neden bunu açıkça söylemiyordu?

"O zamanlar nasıldı?" Claire, birkaç hafta önce Nahla'ya sevgiyle sormuştu.

"Sessiz ve ciddi biriydi. Hep kitap okurdu. Ayrıca birkaç yaş daha küçüktü, bu yüzden pek fazla zaman geçirmiyorduk," diye itiraf etmiş ve kıkırdamıştı Nahla. "O zamanlar ben çoktan Yousuf'a aşık olmuştum. O kraliyet ailesinden ve oldukça yakışıklı bir prens olmasına rağmen, ergen erkeklere pek ilgi duymuyordum."

Ertesi gün, sahil boyunca uzanan yeni tatil köyünü gezdikten ve geç bir öğle yemeği yedikten sonra, Claire ve Raif ayrı araçlarla saraya geri döndüler. Raif'in iki kardeşinin ölümüne yol açan kaza, resmi çevrelerdeki güvenlik riskini teyit etmişti. Claire tahtın varisini doğurana kadar, çift tedbirli davranmaya karar vermişti. Ne yazık ki, bu çok uzun, sıkıcı ve yalnız bir yolculuk anlamına geliyordu ve Claire yolun çoğunda uyukladı.

Claire saraya vardığında akşamın erken saatleriydi. Circe onu ilk karşılayan oldu. Alçısı ve kısıtlayıcı tasma çıkarılmış olan saray kedisi, eskisi gibi zarif ve kendinden emin bir haldaydı, ancak artık mücevherli bir tasma ve isim etiketi takıyordu, bu da onun politik hiciv temalı bir çizgi filmin yıldızı olarak yeni kazandığı statüsüne yakışır bir durumdu.

Claire'in dönüşünde ilk istediği şey uzun bir duş almaktı. Sarı bir sundress giyen Claire, akşam yemeği bitene ve oturma odasında kahve ikram edilene kadar bekledi, sonra "Sana sormak istediğim bir şey var, ama konuyu nasıl açacağımı tam olarak bilemedim" dedi.

"Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey olmamalı," diye karşılık verdi Raif, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

"Şey..." Claire tereddüt etti ve iç geçirdi. "Nahla'nın yanında biraz rahatsız olduğumu fark ettim."

En ufak bir renk tonu, sert elmacık kemiklerinin eğimini vurguladı. "Onu pek tanımıyorum," dedi. "Ama ona büyük saygı duyuyorum ve onu bu kadar yararlı bulduğunuz için minnettarım."

"O zaman, ona amcanın evinden taşınması ve çocuklarıyla birlikte saraya taşınması için bir fırsat sunabilir miyiz?" Claire aceleyle sordu.

"Hayır," diye kesin bir şekilde yanıtladı

Raif. Claire'in yüzü kızardı. "Sadece...

hayır mı?"

"Evet, sadece hayır," diye onayladı Raif, dudaklarını sıkıca kapatarak.

"Ama neden olmasın?" diye sordu Claire şaşkınlıkla.

"Saraydaki personel lojmanları yenilenmesi gerekiyor ve bu iş tamamlanana kadar, standartların altında bir konutta kimseyi barındıramayız. Ancak, bu amaçla satın aldığım Kazan'daki lojmanlarda ona personel konaklama imkanı sunmaya hazırım," diye kısa bir cevap verdi. "Ayrıca, Nahla ile daha yakın bir dostluk kurmanın uygun olmayacağını da eklemek isterim."

Claire şaşkınlıkla kızardı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun? Birdenbire bir tür züppeye dönüşüp sadece VIP'lerle dostça davranmam mı gerekiyor?"

dostça bir şekilde vakit geçirmem mi gerekiyor?"

"Saçmalama!" Raif sertçe cevap verdi, eline almadığı kahvesini kenara itip, gizlemeye çalışmadan sabırsızlıkla ayağa kalktı. "Öyle demiyorum. Uyulması gereken sınırlara saygı duymayı öğrenmelisin. Artık hayatımız bu."

"Onu sevmiyorsun. Mesele bu," diye karar verdi Claire, onun uzlaşmaz tavrından rahatsız olarak ayağa kalktı.

"Bu doğru değil. Nahla'yı çok takdir ediyorum... nasıl takdir etmem ki? Sana çok yardımcı oldu ve kendini öne çıkarmıyor."

Claire, kavganın eşiğine geldiklerini fark edince sarsıldı ve bunun nasıl bu kadar çabuk patlak verdiğini merak etti. "O zaman onunla sorunun ne?"

Raif'in parlak siyah gözleri sertleşti. "Sorun yok." "Öyle görünüyor!" Claire alaycı bir şekilde dedi.

"Bu kadar inatçı olma," diye Raif sabırsızca onu uyardı. "Bazen sana hoşuna gitmeyen tavsiyelerde bulunurum ve maalesef bu da onlardan biri." bu durumlardan biri."

"Bu yeterli değil," dedi Claire sinirli bir şekilde. "Bir cevap istiyorum. Nahla'nın etrafta olmasını *neden* gerçekten sevmediğini bilmek istiyorum."

Raif ona bakarak, ilk bakışta onu büyüleyen canlı yüzünü ve parlak mavi gözlerini inceledi. Derin ve , ona gerçeği söyleyebilmeyi, vicdanını rahatlatılabilmeyi diledi, ama bu gerçeğin onu üzeceğine ve başa çıkmakta zorlanacağı bir sorun. "Sana söyleyemem," dedi aniden sert bir sesle.

"*Bana* hiçbir şeyi saklamaması gerektiğini söyleyen adam bu mu?" diye yanıtladı Claire. "Ne yazık ki bu iki yönlü işlemiyor!"

Raif içinden küfretti. "Sana söylemek, evlenmeden önce sana verdiğim sözü bozmak anlamına gelir," diye cevapladı somurtkan bir şekilde. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sen söyle."

Claire onun neyi kastettiğini hiç anlamadı. Gözlerini kırptı, derin bir nefes aldı ve kafasını boşaltmaya çalıştı. "Raif..." diye sessizce başladı.

"Nahla, yıllardır aşık olduğumu sandığım kadın," dedi kesik kesik bir ses tonuyla, bu itirafı yaparkenki gerginliği, zayıf, karanlık ve yakışıklı yüz hatlarında belirgin bir şekilde görülüyordu.

ONUNCU BÖLÜM

ON SANİYE BOYUNCA Claire ona baktı, dudakları açıldı ama hiçbir ses çıkmadı. Şok dalgası onu sardı. Yüzü bembeyaz oldu. Midesi bulandı. Ayrıca kendini inanılmaz derecede aptal hissetti.

Nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Evlenmeden önce istediği o sözü nasıl unutabilmmişti? Ona, sevdiği kadının kimliğini asla söylememesi konusunda uyarmıştı ve Raif, o cevapları talep etmeye devam ederek bunu imkansız hale getirene kadar bu anlamaya uymaya çalışmıştı. Tek kelime etmeden odadan çıktı, Raif onu durdurmak için arkasından adını seslendiğinde adımları hızlandı.

Merdivenlerden aşağı koşarak salona çıktı. Peki nereye kaçacaktı? Kaçmak ona ne fayda sağlayacaktı ki? Kaçmak yoktu, böylesine çirkin bir gerçekten kaçış yoktu. İtiraf bir kez yapıldıktan sonra, bundan kaçınmak ya da inkar etmek mümkün değildi. Ama bu açıklamaya karşılık ona ne söyleyebilirdi ki?

Nahla'yı tekrar Raif'in çevresine sokmuştu. Nahla'yı işe almak için mücadele etmişti, onu ilk gördüğü anda sevmiş, tanıştıklarından bu yana geçen haftalarda bu sevgisi hiç sarsılmamıştı. Nahla sessiz, sağduyulu, verimli ve yardımseverdi. Ayrıca ruhani, narin, duygulu gözleriyle çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Raif, Nahla'yı işe almaması için onu ikna etmeye çalışmıştı ama o, Raif'i görmezden geldiği gibi onu da görmezden gelmişti. Diğer kadına karşı hissettiği tedirginliği, hasta gibi hatırladı. Nahla'yı işe almaktaki isteksizliğinin arkasında gerçekten önemli bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Salondan, Fransız pencerelerinden geçerek özel avlularına çıktı. özel avlularına çıktı. Çeşitli türlerdeki görkemli palmye ağaçları, suyu yumuşakça bir göle dökülen güzel mozaik fayanslı bir çeşmeyi çevreleyen, son derece süslü bir alan yaratıyordu. Tropikal çiçekler her köşede açmış ve çiçek açmış, saksılardan bolca dökülüyordu. Çeşmenin yanında durup, suyun düşmesini ve yüzeyde dalgalar oluşmasını izledi yüzeye yayılan dalgaların desenini izledi. Circe,

yaprakların altından çıkıp bacaklarına süründü ve o, dalgın bir şekilde eğilip zarif kedisini okşadı.

Raif ile evlenmeden önce, onun başka bir kadını sevmesi konusunda kendini üzmeyeceğini söylemişti. Peki

? Bu sorunun cevabı yoktu. Zorlukla yutkundu. Nahla, Raif'in duygularından habersizdi, Raif'e romantik bir gözle bakmamış olduğu belliydi, çünkü Raif ondan daha gençti ve o, evlendiği ve *kaybettiği* adama çoktan aşık olmuştu... Claire, Nahla'nın artık dul ve boş olduğunu geç de olsa fark etti, ancak Raif bu önemli gerçeği Kuristan'a dönene kadar bilmiyordu ve o zamana kadar Claire ile evlenmişti.

Sevdiği kadınla olası bir ilişkiyi kaçırmasına neden olan bu kötü zamanlamayı, acımasız kadere mi lanetlemişti? Bu farkındalıkla midesi bulandı. Ama hiçbir şey değiştirilemezdi diye düşündü ağır bir şekilde. Hamileydi, gelecekteki veliaht prensin annesiydi. Raif, istese de istemese de onunla evli kalmak zorundaydı. Şu anda ikisinin de başka seçimler yapma özgürlüğü yoktu ve o da cesur davranıp böyle bir itirafın duygusal sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Elbette, Nahla'nın arkadaşlığını arayan Raif'i suçlamayacaktı, diye düşündü mizahsız bir şekilde. Raif, elinden geldiğince diğer kadından uzak durmuştu. Hayır, Raif onu aldatmazdı. Raif, böyle bir davranış için fazla dürüst ve titizdi. Nahla'nın hala sevdiği kocasının yasını tuttuğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, ikisinin de öyle olduğunu düşünüyordu.

"Claire..." Raif sessizce mırıldandı.

Yıllardır aşık olduğumu sandığım kadın.

Onun açıklaması, kadının hafızasında bir kıyamet çığlığı gibi yankılandı ve onu, mutlu ve güvenli dünyasından bir anda koparan, yıldırımın vurduğu gibi kısa ve keskin bir şok gibi yaraladı. Ve bu korkunç bir ironiydi, kadın mutsuz bir şekilde kabul etti. Raif, onun mutlu dünyasıydı. Evlendikleri günden itibaren onu mutlu etmişti, o kadar mutlu ki bazen buna inanamıyordu, ama yine de en başından beri başka bir kadının onun kalbini çaldığının tamamen farkındaydı. Bu

korkunç gerçeğin sonunda onu rahatsız etmeye başlayacağını fark etmemek ne kadar saflık olmuştu?

"Claire..." Raif, oturma odasından avluya inen kıvrımlı demir merdivenlerden aşağı inerken tekrarlardı. "O ismi bir daha asla anmak istemem ama

bu ismi bir daha anmamayı tercih etsem de, bunu konuşmamız gerekiyor."

Claire ona bakmaktan kaçındı ve onun gölgesini inceledi. "Söyleyecek pek bir şey bulamıyorum. Bu, konuşmayı öldüren bir şeydi," diye gergin bir ses tonuyla düşündü.

"Benim söylediklerimi dinledin mi?" diye azarladı Raif. "Sevdiğimi *sandığım* kadın dedim. O aşk değildi Claire. Ergenlik aşkıydı, ama ben onu aşk sandım. Ve bu varsayım, akranlarımla daha normal hissetmemi sağladı. Arkadaşlarımla kızların peşinden koşmamış olabilirim, ama cinsiyetsiz değildim."

Claire, dinlemesi gerektiği kadar iyi dinlemiyordu. "O çok güzel," dedi sert bir şekilde. "Ve sıcakkanlı ve nazik. Bir genç olarak, şaşırtıcı derecede iyi bir zevkin varmış."

"Ama benim için talihsiz bir şekilde, aşkın ne olduğunu anlamadan aşık olduğuma karar verdim. Romantik ve idealist bir insandım," diye içini çekti. "Ulaşılamaz bir genç kadın... neredeyse bir aile üyesi gibi... bu duygular için güvenli bir odak noktasıydı. O başka birine aşıktı ve yakında evlenecekti. Aramızda romantik bir ilişki gelişmesi için en ufak bir ihtimal bile yoktu."

Claire mutsuz düşüncelerinden sıyrıldı ve ona dönerek kaşlarını çatı. "Gerçek aşk değildi diyorsun."

"Bana gerçek gibi geldi çünkü odaklanabileceğim başka bir kadın yoktu ve açıkçası, seninle tanışmadan önce yaşadığım hayat, o zamanlar benim için yeterliydi

Annemin yaşam tarzı beni hasta ediyordu. Uzaktan temiz bir aşk yaşamak bana uyuyordu ve bana geçici seks ve ilişkileri reddetmek için bir neden daha veriyordu," dedi. "Claire... Şu anda sana tüm bunları açıklamaya çalışırken ne kadar aptal hissettiğimi biliyor musun?"

Claire başını kaldırdı, mavi gözleri temkinliydi. "Neden aptal hissediyorsun?" "Çünkü masum bir aşkı sonsuza dek sürecek sanan aptal bendim.

"Aşk!" Raif küçümseyerek dişlerini sıktı. "Onu hiç arzulamamış olsam da, onu daha fazla görmek için hiçbir girişimde bulunmamış olsam da, kendi duygularımı yeterince anlamadığım için bunun masum bir çocuğun hayranlığından başka bir şey olmadığını fark edemedim! Ama aradaki farkı görmeliydim."

"Yukarı çıkalım," diye ısrar etti Claire, başkalarının duymasından korkarak. Koridorun girişinde bir hizmetçi görmüştü ve kadın onlara ikramda bulunup bulunmayacağını düşünerek tereddüt ediyordu.

Claire, Raif'in söylediklerini anlamaya çalışarak Circe'nin ardından merdivenlere çıktı. Sonuçta Nahla'yı sevmiyor muydu? Öyle mi diyordu? Yoksa sadece duymak istediğini mi duyuyordu? Onun sözlerini yanlış yorumlayarak, kendi istediği anlamı mı veriyordu? Beyninde birbiriyle bağlantısız düşünceler dönüyordu ve duyguları çok yoğundu. Net düşünemiyordu.

Merdivenlerin tepesinde oturma odasına girdi, Circe bir koltuğa atladı ve zarif bir kedi gibi kıvrılarak uzandı. "Öyle çekip gittiğim için özür dilerim."

"Hâlâ dinlemiyorsun," dedi Raif, sakın ve ölümcül bir ciddiyetle. "Aşk değildi diyorsun," diye yanıtladı kadın, "Buna ne zaman karar verdin?"

"Nihayet karıma aşık olduğumu fark ettiğim zamanla hemen hemen aynı zamanda. Bu benim için gerçek bir uyanış oldu. Ama ne yazık ki, sana başka birine aşık olduğumu söyleyerek kendimi baltalamıştım." Raif iç geçirdi.

Claire, duyduklarına pek inanamadan hızla gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. "Sen neyden bahsediyorsun? Döngü içinde konuşuyoruz ve kafamı karıştırıyorsun."

Raif'in dudaklarından bir haykırış çıktı. "Bana inanmıyorsun, bu yüzden sana daha önce söylemedim. Bu işi tamamen yanlış yaptım."

Karısına aşık olduğunu mu fark etmişti? Ama o *kadındı*! Claire ona baktı, çarpıcı koyu altın rengi gözleri ve duruşundaki artan gerginlik onu büyülemişti. Bunu kastetmiş olamazdı, bunu kastetmiş olamazdı!

"Bunu ne zaman fark ettin? Beni sevdiğini düşündüğünü ne zaman fark ettin?" diye sordu dengesiz bir sesle.

"Birkaç hafta önceydi, ama duygularımı daha önce fark etmeliydim. Seninle tanıştığım andan itibaren, aklımda *sadece* sen vardın! O günden itibaren, düşüncelerim ve seninle ilgili anılarım beni tüketti. Tanıştığımızda sana karşı davranışımın karakterime hiç uymadığını fark etmedin mi? Ben, rastgele tek gecelik ilişkiler yaşayan en son kişi olmalıydım," diye işaret etti. "Ama sen savunmamı aştın ve sanki bana büyü yapmışsın gibi, senden sonra hiçbir şeyin önemi kalmadı."

"Sonra sen gittin," diye itiraz etti Claire, çünkü bu hala canını yakıyor ve acı veriyordu.

"Ve ben haftalarca yata üzerinde lanet olası bir okul çocuğu gibi özlem çektim!" diye şikayet etti Raif. "Ama sana sunabileceğim başka bir şeyim olmadığını düşündüm, çünkü hala Nahla'yı sevdiğime inanıyordum ve seni hiçbir yere varamayacak kirli bir ilişkiye sürüklemek istemedim."

"Acı çektin mi?" Claire inanamadan ısrarla sordu.

"Senin için canım yanıyordu. Sana telefon etmeme ya da mesaj atmamaya karar verdim ve sana sunabileceğim en iyi şeyin temiz bir ayrılık olduğunu kendime söyledim."

"Oh, bunun için teşekkürler," dedi Claire alaycı bir şekilde.

"Benden daha fazlasını hak ediyordun ve ben bunun farkındaydım," dedi Raif açıkça. "Sonra benim senin yatında olduğumu keşfettin," diye devam etti Claire.

Ancak konuşmaları boyunca, zihni hızla çalışıyordu. Onu sevdiğini söylemişti. Raif onu sevdiğini söylemişti. Zıplamak, şampanya dökmek, balonlar ve güvercin sürülerini mavi gökyüzüne fırlatmak istiyordu. Sevdiği adam da onu seviyordu ve bu, onun umduğundan çok daha fazlasıydı.

"Bu bir şoktu. O kadar hafta boyunca seni düşünmüştüm, sen ulaşılabilir bir mesafedeydin... ama yine *de* ulaşamazdın çünkü ilişkimizi yenileyememiştim.

"Benim için çalışırken bir ilişki yaşamadın," diye sertçe iddia etti. "Yine de yaşamak isterdim, bu yüzden bu cazibeyle karşı karşıya kalmadığımız için minnettarım."

"Yolculuğun neredeyse yarısını hamile olduğumdan endişelenerek geçirdim."

"Benim desteğim olmadan o haftalarca endişe içinde kaldığın için çok üzgünüm." Koyu altın rengi gözleri, pencerelerden içeri dolan güneş ışığında cıvalı külçe gibi parlıyordu.

"Ama şunu bir kez söylememe izin ver... Oğlumuz bir armağan ve bir lütf. Çok şanslıyız."

Raif bu duyguları gerçekten içtenlikle söylüyordu, Claire'in gözleri aşırı duygusal gözyaşlarından biraz yanıyordu. Hamileliği söz konusu olduğunda, Raif her gün ikisine olan bağlılığını gösterdi ve her ultrason görüntüsünü hayranlık ve zevkle inceledi. Sağlık kontrollerinin hiçbirini de kaçırmadı. Tıbbi bakımı inanılmaz derecede iyiydi, doğum uzmanı her hafta saraya gelip onu muayene ediyordu.

"Bebeğimiz ve zamanlaması konusunda hiç kızgınlık duymuyor musun?"

"Oğlumuzun başardığı en önemli şey, seni bana geri getirmektir," dedi Raif parlak bir gülümsemeyle. "Sen tüm hayatımı değiştirdin."

"Şey..." Claire mırıldandı ve odayı geçerek elini anlamlı bir şekilde onun eline kaydırды. "Bana yaşamak için bir saray, son teknoloji bir mutfak ve büyük bir mutluluk verdin."

Claire onu nazikçe yatak odalarına doğru yönlendirdi ve Shahbaz'ın onlara kahve ikram etmenin bir anlamı olmadığını kendisi anlamasına izin verdi.

"Mutfakta dans etmeni izlemeyi seviyorum," diye itiraf etti.

Claire kızardı ve arkalarındaki kapıyı kapatmak için döndü. "Bunu gördüğünü bilmiyordum."

"Bazen seni gizlice izliyorum. Bundan bahsetmedim çünkü dans etmeyi bırakmanı istemiyorum," diye itiraf etti Raif. "Yani Nahla konusunda bana inanıyorsun?"

Claire burnunu kırıştırdı. "Onun etrafında olduğunda neden rahatsız olduğunu anlamadım..."

"Hangimiz gençlik yıllarındaki yanlış anlamalarımızı hatırlatılmaktan hoşlanır ki?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Raif. "Ama bunu atlatacağım. Bir gün geriye dönüp o aptallığa bakıp güleceğim, ama bizi ayıran hiçbir şeye gülemiyorum.

Asla ondan bahsetmemek, bu kadar abartmak yerine daha akıllıca olurdu."

"Hayır. O zaman dürüstlüğünü takdir ettim ve şimdi de takdir ediyorum... sandığından daha fazla," dedi Claire nazikçe, kravatını çözüp bir kenara atarken. "Ama gerçek şu ki, seni deli gibi seviyorum ve sen *hala* onu sevdiğini düşünsen bile, seni yine de deli gibi seveceğim çünkü sen çok özel bir adamsın."

"Beni seviyor musun? Nahla hakkındaki aptal itirafımla evliliğimizi başından beri mahvetmeme rağmen mi?" Raif inanamayan bir şekilde sordu. "Sana haftalar önce seni sevdiğimi söylemek istedim, ama Nahla hakkında sana söylediklerimden sonra bana asla inanmayacağını düşündüğüm için söyleyemedim."

"Şimdi sana inanıyorum," dedi Claire, gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlarken. "Aşk, benim için yaptığın pek çok şeyde kendini gösteriyor. Özgüvenim daha güçlü olsaydı, uzun zaman önce beni sevdiğini anlayabilirdim ama senin başka birini sevdiğini düşündüğüm için sana sevdiğimi asla söyleyemezdim."

"Nahla meselesi artık geride kaldı sanırım." İpucunu anlayan Raif, ceketini çıkardı ve gömleğini çıkardı. "Senin de bana aşık olduğuna inanamıyorum. Ne zaman başladı bu?"

"İlk geceden beri," dedi Claire, gözleri buğulanarak.

"Bu hoşuma gitti," dedi Raif, elbisesini başından çıkarırken. "Sanırım Sanırım o zaman ben de sana karşı hisler beslemeye başladım. Senden ayrılmak istemedim ve zamanı geri alıp o geceyi tekrar yaşamak istedim. Seni seviyorum.

Seni çok seviyorum. Seni sevdiğim kadar birini sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Claire kalan giysilerini çıkardı ve yatağa uzanarak onun soyunmasını izledi. "Hâlâ seni soyunurken izlemekten büyük zevk alıyorum," itiraf etti.

"Ne zaman istersen..." Raif, çıplak kalmak için bir gösteri yapar gibi söz verdi.

Claire, Raif'in güneş ışığıyla aydınlanan odada, zayıf, kaslı ve altın rengi teniyle yatağa yaklaşırken güldü.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," dedi ona acil bir şekilde, Tutku dolu bir öpücükle, etraflarını yavaşça sessizlik kapladı, ara sıra inlemeler ve iç çekmeler dışında. İkisi de birbirlerini kaçırmış olabileceklerini hisseden iki insanın aciliyetiyle seviştiler. Yine de, tüm yanlış anlamaları ve karşılıklı

Mutlulukları o kadar güçlüydü ki, gece yarısına kadar oturup konuşup sevgi dolu anlar yaşadılar. Artık aralarında sır, şüphe ya da güvensizlik kalmamıştı.

Raif şafak vakti ona şefkatle, "Uyu artık," dedi. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı uykulu bir sesle. "Ama kreşteki hayvanların olmasını istemiyorum hayvanlar istemiyorum, sadece filler olsun çünkü bazı hayvanlar korkutucu."

"Orman duvar resminin çalılıklarında saklanan küçük bir kaplan mı? Bu uzlaşma sanatıdır," diye pazarlık etti Raif, onu kollarına alıp uykuya daldı.

EPILOG

On yıl sonra

CLAIRE, kraliyet kreşinin en küçük ve en yeni sakini olan bebeği yatırdı. Zakar altı aylık, dağınık siyah saçlı, neşeli bir bebektir ve rüya gibi uyuyordu. Kraliyet kreşinin duvarında, bir Kuristanlı sanatçı tarafından resmedilmiş, bir ağacın altında bir kaplan yavrusu hala yer alıyordu, ancak Circe ve Siyamalı partneri Ninja da, ayaklarının etrafında yavru kedilerle, aşağıdaki nehirde yıkanan fillerden hiç rahatsız olmamış gibi, kraliyet havasıyla poz vererek yerlerini almışlardı.

Claire, gecelerini düzenli olarak rahatsız eden en büyük çocuğu Rohaan'ı düşünerek hüzünle gülümsedi. Rohaan artık canlı, zeki bir dokuz yaşında çocuktur ve diğer çocuklarından daha az uykuya ihtiyaç duyuyordu. İkinci hamileliği ikiz hamileliği idi ve küçük kızları Salima ve Madiya birkaç hafta erken doğmuşlardı ve iki dadının personele eklenmesini gerektirecek kadar ilgi istiyorlardı. Zakar onların son çocuğu olacaktı, çünkü Claire dört çocuğun güzel bir sayı olduğunu düşünüyordu, özellikle de şimdi iki erkek ve iki kızları olduğu için. Ancak bebekleri çok seven Raif'in muhtemelen sonunda fikrini değiştirmeye çalışacağını biliyordu.

Evlendiklerinden bu yana geçen yıllarda Claire kendine güven kazanmıştı. Kraliyet rolünü benimsemiş ve çoğu durumda sadece kendisi gibi davranmanın yeterli olduğunu öğrenmişti. Her yıl dili öğrenmiş ve artık yanında tercümana ihtiyaç duymuyordu. Nahla, Kashif'in diplomatik kadrodaki arkadaşlarından birine delicesine aşık olmuş ve yeniden evlenerek Londra'ya yerleşmişti. Claire esmer kadını özliyordu, ama Stella Kashif, Kuristan'a geri taşındıktan ve Kazan'da daha üst düzey bir pozisyona yerleştikten sonra yakın arkadaş oldular. Artık üç çocukları olduğu için, iki çift sık sık bir araya gelerek vakit geçiriyorlardı.

Kardeşi Tom sık sık ziyarete gelirdi ve Londra'ya uğradıklarında onu her zaman görürdü. Üvey annesi Sarah, ne yazık ki, teşhis edilemeyen bir kalp rahatsızlığı nedeniyle vefat etmişti, bu yüzden o ve Tom

birlikte vakit geçirmek için ekstra çaba sarf ediyorlardı, çünkü orijinal ailelerinden geriye kalan tek kişiler onlardı.

Çizgi film kedisi olarak geçirdiği şanlı günlerinden hâlâ ünlü olan Circe'nin, Raif'in Claire'e ilk yıldönümlerinde verdiği safkan Siyam kedisi Ninja ile olan Ninja ile olan ittifakından bir dizi torunu vardı. Ninja, Raif'in ilk yıldönümlerinde Claire'e verdiği safkan Siyam kedisiydi. Ra ve Bastet adındaki iki yavru kediyi çocuklara çok bağlı oldukları için kendilerine saklamışlardı.

Şu anda, Claire en küçük oğlunu yatırırken, Raif ona katıldı ve sadece oğlunun dağınık saçlarını hafifçe düzeltmek için durakladı. "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Çocukları geride bıraktığım için çok suçlu hissediyorum," diye itiraf etti Claire üzüntüyle. "Kashif ve Stella ile çok eğlenecekler. Çocuklarımız tatillerde bol bol eğleniyorlar," diye hatırlattı Raif. "Bu özel bir yıldönümü. Tanıştığımız ilk günden bu yana on yıl geçti." tatil yapıyorlar," diye hatırlattı Raif. "Bu özel bir yıldönümü. Tanıştığımız ilk günden bu yana on yıl geçti."

Claire, çocuklarının kraliyet ailesinden uzakta bol bol tatil yaptıklarını kabul etti. Rabalissa'daki eski kalede kova ve kürek tatilleri, yatla Akdeniz gezileri ve bazen Alpujarra'daki villalarına geziler yaparlardı.

Ve o akşam, koydan ilk geceyi birlikte geçirdikleri küçük kulübe doğru yürürken, ikisi de güzel anılarla doluydu.

"Önce koyda striptiz yapmalısın," diye Claire onu takıldı. "Sadece hava karardıktan sonra ve arkadaşlarıyla birlikte," diye Raif kötücül bir gülümsemeyle açıkladı.

"Ama seni yakın zamanda dışarı çıkarmayı düşünmüyorum, *aziz*."

Claire güldü. Çoğu kadından farklı olarak, o iki şeyi kutlamayı başardı. Her yıl, ilk tanışmalarının yıldönümü ve evliliklerinin yıldönümü. Ölmüş annesiyle birlikte tüm o ayları geçirdiği küçük eve girmek çok garipti. Raif, önceki Noel'de ona sürpriz yapmak için bu evi satın almış ve yenilemişti, bu yüzden odalar tanıdık gelse de, çok daha rahat bir atmosfer vardı.

Raif yatak odasının kapısına yaslandı ve sonra dikleşerek ceketini çok yavaşça çıkardı. "Hâlâ beni güzel buluyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet, ve ben sadece vücuduna tapınan umutsuzca sığ bir kadını," diye karşılık verdi.

Raif, büyük elleriyle kadının yüzünü kavradı ve tutkuyla öptü. "Seni çok seviyorum Claire. Her geçen yıl seni daha çok seviyorum."

seni daha çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, aynı hayranlık dolu yoğunlukla, paylaştıkları her şeyin sevgilerini daha da derinleştirdiği.

Gece yarısından sonra koya vardılar ve Mohsin güvenlik ekibini güvenli bir mesafede tuttu. Raif'in ilk gece yaptıkları her şeyi aynı şekilde yapmaları gerektiğine olan inancı nedeniyle, Claire beşinci ve son kez hamile kaldı ve dokuz ay sonra en küçük oğulları, küçük Raza doğdu.

* * * * *

MILLS & BOON

Gelecek ay

İTALYANIN MASUM KÜLÇEK **Cathy Williams**

"Açıkla," diye fısıldadı Maude, onun söyleyeceği şeyi önceden tahmin ederek ve şüphelerinin doğrulanmasından korkarak. "Gazetede ne vardı, Mateo?"

"Onu getirmeli miyim diye düşündüm, ama sonunda vazgeçtim."

"Neden?"

"Çünkü biz nişanlıyız."

Maude'un ağzı açık kaldı ve ona şok içinde baktı. "Pardon?"

"Görünüşe göre hayatımın aşkını sende buldum ve nişanlandık."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır... hayır..."

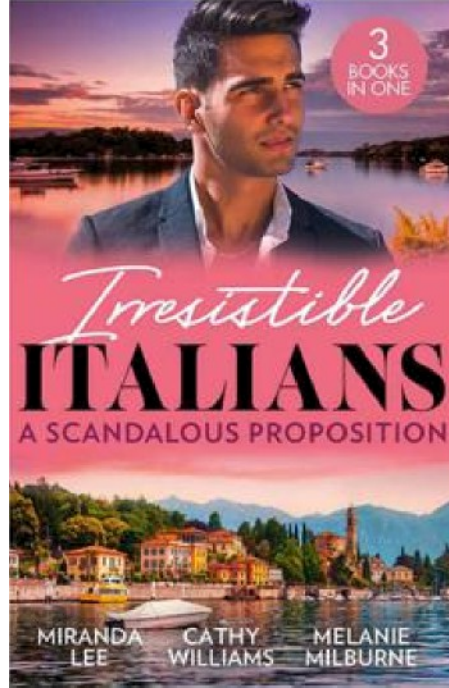
Okumaya devam et

İTALYANIN MASUM KÜLÜMÜ **Cathy Williams**

Gelecek ay satışa sunulacak

Telif hakkı © 2023 Cathy Williams

OUT NOW!



millsandboon.co.uk
adresinde satışta

MILLS & BOON

LET'S TALK Romance

Özel alıntılar, yarışmalar ve özel
teklifler için bizi çevrimiçi olarak
bulun:

facebook.com/mitlsandboon

@ eMillw dB «

5'MillsandBooriUK eMill

a«dBoouUK

01413 063232

01413 063232 numaralı telefondan

Yakında çıkacak tüm iaçsc başlıklarını görmek için şu
adresi ziyaret edin

millaandboon.co.uk/nextmonth



M & BOON

ROMANTİZMİN KALBI

HER OKUYUCU İÇİN BİR ROMANTİK HİKAYE

MODERN

Prepare to be swept off your feet by sophisticated, sexy and seductive heroes, in some of the world's most glamorous and romantic

TARİHİ

FW fiFh k@bDrWa' kız hmm Mzx @oYYP I fkr yCHW g7@sazl
+rrakcn Ohr nYirM 4gY put.

MEDICAL

Set}x•ir p • raw:rug vs4ih &•dicnurd, dHevisb • dritran in tfr
;g;t,y,,,j,= ;i,j,,,•;i - °=• -

True Love

tk-hraze doğru İcrr risk yönetici ator?e/i c+f hcaesFefs rumanco,
doğumlu du' nzdt uF fëginjt Lo lovr to lle joy a re- bab} Ya» futr§ {, and a Exus
on ij•ie

Desire

Indulge in secrets and scandal, intense drama and plenty of sizzling hot
action with powerful and passionate heroes who have it all: wealth, status,
good looks...everything but the right woman.

HEROES

romance at its heart. Resourceful, true-to-life women and strong, fearless
mcH rsc'e daziSer xrlulé tulzc - a kiBer oomhtnañoni

millsandboon.co.uk/nextmonth

MILLS & BOON

A ROMANCE FOR EVERY READER

- Ücretsiz teslimat, kapınıza kadar
- Her ay ÖZEL teklifler
- Ön ödemeli aboneliklerde %30'a varan indirim



ABONE OLUN VE TASARRUF EDİN

millsandboon.co.uk/Subscribe

Yayıncı hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan <http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

Dublin

HarperCollins Publishers

Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin

1

D01 C9W8 Írlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

